

SANCTI BERNARDI
OPERA OMNIA

Guigonis cartusiensis
EPISTOLA AD FRATRES DE
MONTE-DEI.

SANCTI BERNARDI

ABBATIS CLARÆ-VALLENSIS

OPERA OMNIA

POST HORSTIUM DENUO RECOGNITA, REPURGATA, ET IN
MELIOREM DIGESTA ORDINEM, NECNON NOVIS
PRÆFATIONIBUS, ADMONITIONIBUS, NOTIS ET
OBSERVATIONIBUS, INDICIBUSQUE COPIOSISSIMIS
LOCUPLETATA ET ILLUSTRATA,

CURIS D. JOANNIS MABILLON,
PRESBYTERI ET MONACHI BENEDICTINI E
CONGREGATIONE S. MAURI.

Editio quarta, emendata et aucta.

VOLUMEN PRIMUM
Pars prior, tomus secundus,

col. 397-492

**GUIGONIS PRIORIS QUINTI MAJORI CARTUSIÆ
EPISTOLA SEU TRACTATUS AD FRATRES DE
MONTE-DEI.**

PARISIIS,
APUD GAUME FRATRES, BIBLIOPOLAS,
VIA DICTA POT-DE-FER, N° 5.
MDCCCXXXIX.

*ADMONITIO D. MABILLONII IN
SEQUENTEM EPISTOLAM.*

1. De auctore sequentis Epistolæ jamdudum coepit dubitari : at eam Guillelmo seu Willelmo, monasterii Sancti-Theoderici prope Remos abbati, tribuendam esse constat.

2. Dubitationem exprimit vetus codex viri doctissimi et humanissimi Leonorii Foy canonici Bellovacensis, ante annos circiter quadringentos scriptus, in quo ista epistola hanc præfert inscriptionem : « Incipit Epistola ad Cartusienses, quæ licet intituletur nomine abbatis Guillemi, tamen Bernardo a pluribus adscribitur. » Et quidem hanc ipsam epistolam sub nomine Bernardi laudarunt Joannes Gerson cancellarius Parisiensis in sermone de Cœna Domini ; eodemque tempore Joannes de Ragusio apud Henricum Canisium, in tomo III Antiq. lect. pag. 240, aliique passim post eos : cui sententiæ codices scripti non pauci suffragabantur. Nihil tamen ex hac epistola excerptum est in Bernardino, seu in libro *Florum ex Bernardo*.

3. Dubitandi de auctore occasio potissimum nata est ex amanuensium vitio, qui genuini auctoris, id est Willelmi, nomen initio epistolæ præfixum decurtarunt, vel etiam penitus expunxerunt ; imo et præfationis magnam partem, in qua Auctor texit catalogum suorum operum, quæ omnia Willelmi abbatis esse exploratum est. Hanc vero præfationem primus ad vetustos codices integram edidit, suoque auctori restituit religiosus ac pius vir Bertrandus Tissier, in tomo IV Bibliothecæ Cisterciensis. Præter codices ab eo laudatos, qui hanc epistolam Willelmo tribuunt, nempe Signiacensem, Caroli-Locensem, Longi-Pontis et Fulcardi-Montis, alios insuper invenimus idem attestantes, scilicet Flaviacensem, modo regię Bibliothecæ ; Thuaneum, nunc Colberbertinæ ; et Ratisponensem Sancti-Emmerammi : in quibus omnibus epistola hæc ita inscripta

est : « Dominis et fratribus H. Priori, etc. W. sabbatum delicatum. » Ubi vides Willelmi nomen primis tantum elementis expressum, uti et Haimonis Prioris, qui tunc Cartusiae Montis-Dei praeerat. Est autem Cartusia Montis-Dei in diocesi Remensi, sub praefectura Mosomensi, ab Odone S. Remigii abbate fundata anno 1136, Gaufrido Priore primo, cui Haimo iste anno 1144 - successit : Haimoni vero tertio loco Gervasius, cujus suppresso nomine mentio est in Bernardi epistola 290, successorem sortitus quarto loco Simonem, ut ex venerabili patre Francisco Ganerone olim accepimus. Caeterum hanc epistolam ab ipsis conditam Montis-Dei Cartusiae initium scriptam fuisse intelligitur ex eo, quod « novitatis nomine » notantur primi ejus incolae ex num. 3.

4. Hanc epistolam Guillelmus an abbas scripserit, an ex abbate factus monachus Signiacensis, non ita exploratum. Posteriori sententiae illud favet, quod jam tum affectae esset aetatis, cum istam epistolam scripsit. Accedit quod eadem epistola sub nomine « Guillelmi Clarae - Vallis de Vita solitaria » laudata est ante annos fere quadringentos a quoquam canonico regulari Sancti-Salvatoris apud Bononiam, nempe in libro primo Sermonum ad Eremitas, cap. 23. Quo de auctore in Itinere nostro Italico, pag. 197. [399]

5. Ex his refellitur conjectura, alias haud improbabilis, docti ejusdem epistolae translatoris, qui eam Petro Cellensi tribui posse existimavit. Nam praeterquam quod Willelmi nomen epistolae praefixum, et enumeratio Willelmi operum in praefatione, stilique diversitas contrarium evincunt, certe auctor ipse in eadem praefatione « senem » se « et deficientem » dicit. Quod quidem Willelmo abbati convenit, non Petro Cellensi, qui virilem aetatem agebat Haimone Priore, cui epistola inscripta est vixque tum annos triginta attigerat, ut probare esset in promptu, si res ita exigeret.

6. Nullum ergo dubium relinquitur, quin hæc epistola Willelmo abbati tanquam genuino auctori restituenda sit. Et quidem in veteri codice Sancti-Theoderici prope Remos prima habetur in recensione Willelmi operum, apud Marlotum in tomo II Metrop. Remens., pag. 287, in hæc verba : « Reverendus Pater Guillelmus abbas Sancti-Theoderici composuit multa devota opuscula, quæ misit fratribus de Monte-Dei, scilicet, De solitaria vita, Speculum et Ænigma fidei, De contemplando Deo, De dignitate amoris. etc. »

7 Denique in brevi ejus vitæ compendio, quam ex veteri membrana Radoliensis monasterii habemus, eadem epistola cum aliis eidem auctori vindicatur. Membranæ verba huc referre non pigebit. « Porro ingenii sui ac studii monumenta non contemnenda reliquit, ex quibus ea solum notabo quæ visu et lectione probavi. Vitam sancti Bernardi scribere aggressus, opus consummare non potuit : librum tamen unum, et ipsum primum, et non modicæ quantitatis, absolvit. Contra magistrum Petrum Abælardum, qui quædam fidei non consona suis operibus inseruerat, librum unum edidit eloquio venustum, fide catholicum, ratione nervosum. Fecit quoque duos libellos : quorum unum, Ænigma fidei ; alterum, Speculum fidei nominavit : in quibus breviter et aperte quid sit credendum ostendit. Super Cantica canticorum moralem expositionem composuit : cujus operis meminit in Vita sancti Bernardi. Est alius ejusdem liber de Natura et dignitate amoris, quem secundum ipsius materiam Anti-Nasonem possumus appellare. In eo enim verum instruit philosophum, quibus gradibus et modis possit et debeat in Dei dilectione proficere. Libellum etiam unum direxit Fratribus Cartusiæ habitantibus in Monte-Dei : qui licet eis loquatur specialiter, cunctis tamen est commodus in Religione perfici cupientibus. De physica, id est natura corporis et animæ, brevem compilationem formavit : ut quia se ipsum cognoscere fructus est dicendi præcipuus juxta illud, quod

de cælo descendit Γνωθὶ σεαυτὸν, simplices lectores ad aliquam vel inchoativam sui cognitionem instrueret. Est et libellus ipsius, cui titulus est De contemplando Deo : in quo sine dubio propter ædificationem legentium de sua loquitur contemplatione his verbis : « Et nonnunquam, Domine, quasi clausis oculis ad te hianti, « mittis mihi in os cordis, quod non licet mihi scire quid sit. Saporem quippe sentio dulcem, adeo confortantem, ut si perficeretur in me, nihil ultra quærerem. » Composuit et tractatum non parvum, cujus est epigramma, Meditativæ orationes, in quo non una utitur materia, sed diversa disserit capitula ; et in plerisque Deum alloquens, propriam, multiformem discutit conscientiam. In hoc opere apparet præcipue viri istius in Deum non amor, sed ardor. Et revera, ut reor, quisquis hoc pie et sobrie leget quantumlibet religiosus et sciolus, in timore tamen Domini, in sui majori cognitione et minori æstimatione proficiet. Non dubito quin alia cuderit opuscula : sed præter hæc hactenus nulla potui reperire. »

8. Hactenus vetus membrana, in cujus principio « Guillelmus apud Leodium claro genere natus, » fratrem habuisse perhibetur Simonem : cum quo Remos profectus, in abbacia Sancti-Nicasii, in qua « odor bonæ opinionis » tunc erat, « sacræ religionis habitum » sumpsit. Processu temporis Simon factus est abbas Sancti-Nicolai de Bosco, ubi cum fratribus « diu et religiose præfuisset, plenus dierum et virtute consummatus beato fine quievit. At vero domnus Willelmus in abbatem Sancti-Theoderici, qui locus urbi Remensi imminet, [401] assumptus est, » nempe anno 1120, post annos sexdecim factus monachus Signiacensis Ordinis Cisterciensis, ut in Notis fusioribus ad Bernardi epistolam 85, tom. I, col. 860.

9. Ex his omnibus apparet, non solum epistolam ad fratres de Monte-Dei, sed etiam tractatus De contemplando. Deo, ac De natura et dignitate amoris, qui Bernardo suppositi fuerunt, esse ipsiusmet Guillelmi : cui

proinde eos restituere, atque prædictæ epistolæ hac in editione subjicere visum est. Alia ejusdem Guillelmi opuscula, superius indicata, exstant in tomo IV Bibliothecæ Cisterciensis

Nunc exhibenda est Epistola ad fratres de Monte-Dei, quæ veluti quoddam absolutissimæ vitæ monasticæ exemplar censetur ab iis qui in eodem vitæ genere excellunt: tametsi Joannes Gerson in sermone de Cœna Domini lectorem monet, « ut de hac materia, » nempe de unione perfectorum cum Deo, « caute legatur Bernardus ad fratres de Monte-Dei libro secundo, » hic num. 62. Ubi vides, hanc epistolam in duos libros aliquando fuisse distinctam.

*ADMONITIO D. MASSUETI IN
SEQUENTEM EPISTOLAM*

Qua Guigoni seu Wigoni, Majoris Cartusiae priori quinto, asseritur.

1. De auctore sequentis Epistolae seu Tractatus jam dudum coepit dubitari. Fuere qui Bernardo tribuerent et sub ejus nomine laudarent, ut Joannes Gerson, cancellarius Parisiensis, in sermone de Coena Domini; eodemque tempore Joannes de Ragusio apud Henricum Canisium in tomo III Antiq. Lect. pag. 240; et iis longe antiquior auctor, qui de laude Cartusiensium scribebat ante annos quadringentos, cujus opus manuscriptum exstat in Cartusia Montis-Dei: cui sententiae codices scripti non pauci suffragantur, ut vetus codex Metensis Sancti-Arnulfi, et alius Montis-Dei, in quo, abraso auctoris nomine, subrogatum est Bernardi nomen. Erroris occasio fuit amanuensium imperitia, qui sub junctum genuinis Bernardi operibus tractatum hunc, absque auctoris nomine, videntes, Bernardi esse arbitrati, ei, praefixo temere nomine, adscripserunt, aliisque postea fucum fecerunt. Sed errore detecto, tum ex dissimilitudine stili, tum ex eo quod nihil ex eo tractatu exceptum sit in Bernardino seu in libro Florum ex Bernardo, tum denique aliis argumentis, omnes pene in Willelmum seu Guillelmum, ex abbate Sancti-Theoderici prope Remos factum monachum Signiacensem, consenserunt. Unus a caeteris dissensit doctus ejusdem epistolae translator, qui eam Petro Cellensi tribui posse existimavit, sed repugnantibus tum stilo, tum manuscriptis codicibus.

2. Et quidem dubitationem satis exprimere bonae memoriae Mabillonio visus est vetus codex clarissimi viri Leonorii Foy canonici Bellovacensis, ante annos circiter quadringentos scriptus, in quo ista epistola hanc praefert inscriptionem: « Incipit epistola ad Cartusienses, quae licet

intituletur nomine abbatis Guillelmi, tamen Bernardo a pluribus ascribitur.» Accessit præfatio, quam primus integram, ut sibi visus est, ad vetustos codices edidit religiosus ac [403] pius vir Bertrandus Tissier in tomo quarto Bibliothecæ Cisterciensis; in qua auctor textit catalogum suorum operum, quæ omnia Willelmi Abbatis esse exploratum est. Eandem epistolam sub nomine Guillelmi Claræ-Vallis De vita solitaria laudavit ante annos fere quadringentos quidam canonicus regularis Sancti-Salvatoris apud Bononiam, nempe in libro primo Sermonum ad Eremitas, cap. 23. Quo de auctore in Itinere Italico Mabillonii, pag. 197, huic sententiæ suffragari postea visi sunt codices omnes quotquot vel auctoris nomen præfixum initio epistolæ decurtatum habent hoc modo, W. ut Flaviacensis, modo regiæ Bibliothecæ; Thuaneus, nunc Colbertinæ; et Ratisponensis Sancti-Emmerammi; in quibus omnibus epistola hæc ita inscripta est: « Dominis et fratribus H. Priori, etc. W. sabbatum delicatum: » vel integrum præferunt, 0301 ut Signiacensis, Caroli-Locensis, Longi-Pontis, Fulcardi-Montis, et alii a Tisserio laudati: vel denique ii etiam in quibus nomen penitus expunctum est.

3. At cum in eam sententiam abiit Mabillonius, non viderat antiquissimum omnium et optimæ notæ codicem Pontiniacensem, eleganter scriptum anno 1156, quem perscrutando illius monasterii bibliothecam, ad castigandam exornandamque novam editionem Galliæ Christianæ, quæ jam sub prelo est, feliciter invenit sollicitus rerum antiquarum indagator noster domnus Edmundus Martene. Is quippe codex Guigonis Cartusiæ Prioris nomen, non decurtatum sed integrum, non uno præfert in loco. Nam ipso initio epistolæ seu tractatus hæc leguntur: « Incipit prooemium in libro Guigonis, Prioris Cartusiæ; ad H. Priorem de Monte-Dei. Dominis et fratribus H. Priori et H. Guigo, sabbatum delicatum. » Deinde post præfationem: « Incipit liber ejusdem Guigonis. » Ac tandem in fine: « Finis tertii et ultimi libri Guigonis. » Eadem manu

subnotatur annus quo codex scriptus est, scilicet 1156. Nemo vero sibi facile persuaserit, paucis post vulgatam Epistolam ad fratres de Monte-Dei, paucioribus post Guigonis et Willelmi obitum annis, tam immaniter in auctoris nomine errari potuisse, ut uni tribueretur qui esset alterius fetus ; et quidem in eo monasterio, in quo recens adhuc erat memoria tum Willelmi, qui Cisterciensium disciplinam in alio haud procul dissito amplexus erat, tum ejus operum indubitatorum, quorum laudem in exterum transferre noluisent Cistercienses.

4. Cum codice Pontiniacensi apprime consentit alter ejusdem ferme antiquitatis, cujus character annos minimum quingentos representat, in Caroli-Locensis ordinis Cisterciensis monasterio asservatus. Ejus notitiam indefessis Martenii nostri curis pariter debemus. Guigonis quidem nomen in eo codice delere tentavit invida et imperita scioli cujuspiam recentioris manus, ut Bernardo tribueret ; non ita tamen, ut sanum adhuc et integrum non appareat. Sic enim præfert operis titulus : « Incipit proœmium in libro Guigonis Prioris Cartusiensis ad H. Priorem de Monte-Dei. Dominis et fratribus H. Priori et H. Guigo, sabbatum delicatum. » Et post proœmium : « Incipit liber ejusdem Guigonis. » Tum sequuntur tres libri, ut in codice Pontiniacensi. Post primum legitur : « Explicit liber 1 : incipit liber 2. » Post secundum, quidpiam minio exaratam habebatur, quod hodie omnino deletum : sed ejus loco recentissima manus addidit : « Explicit opusculum ad fratres de Monte-Dei. Incipit libellus Anselmi archiepiscopi de Vera Beatitudine. »

5. Hujus utriusque codicis auctoritate lis omnis de auctore epistolæ seu tractatus de Vita solitaria ad fratres de Monte-Dei dirempta censi debet ; nec erit, puto, deinceps qui tam insignis operis laude Guigonem Cartusianum fraudare velit. Integram certe suo auctori servat scriptorum codicum pars maxima, qui Guigonem primis nominis sui

elementis exprimunt, hoc modo W. Norunt quippe qui sæculi undecimi mores tenent, quam proclivis fuerit commutatio Gu in W, et vicissim; adeo ut passim scriberetur, Willelmus pro Guillelmo, Wido pro Guido, Wigo pro Guigo, et vice versa. Hinc factum ut cum quidam epistolam ad fratres de Monte-Dei inter Willelmi abbatis opera descriptam, cum nomine primis duntaxat elementis, [405] W. designato, uno eodemque in codice reperissent, hac litterarum initialium similitudine decepti, Willelmi ipsius fetum esse arbitrati, sub ejus nomine exscripserint ac laudarint, sicque errandi ansam aliis postmodum objecerint.

6. Erant tamen in ea epistola haud pauca, quæ si attentius expensa fuissent, soli Guigoni seu Wigoni Cartusiæ Priori, non certe Willelmo alterius instituti monacho, convenire illico deprehensa fuissent. Jam ab operis exordio, in ipso præmio, scribit auctor se, ex quo recesserat a Cartusianis qui Montem-Dei excolebant, de fratre Stephano ejusque sociis junioribus fratribus, et novitiis venientibus ad novam illam domum, sollicitum semper fuisse. « Ex quo, » inquit, « recessi a vobis usque nunc, qualemcunque laborem meum quotidianum statuit dedicare, non vobis, qui non indigetis, sed fratri Stephano et sociis ejus fratribus junioribus, et novitiis venientibus ad vos, quorum doctor Deus solus est : ut habeant et legant, si forte ibi aliquid invenerint utile sibi ad solatium solitudinis suæ, » etc. At prorsus incertum an Willelmus novos illos Montis-Dei incolas vel unquam viderit, qui paulo post conditum Signiacense monasterium eo secessit, anno 1134, ut in sexto Annalium Ordinis S. Benedicti tomo demonstrabitur : quo quidem anno fundamenta Cartusiæ Montis-Dei tum primum jacta sunt, agente Odone abbate Sancti-Remigii Remensis. Quamvis enim biennio ante, instigante Hugone Gratianopolitano episcopo, consilium iniisset Odo de construenda in diœcesi Remensi Cartusianorum domo, id tamen executioni mandare non potuit ante annum 1134 ; quo e concilio Pisano reversus,

accitam e majori Cartusia solitariorum coloniam, sibi a Guigone Priore missam, ipse deduxit ad Montem-Dei, tunc dictum Montem Bosonis, in finibus Remorum, duobus ab urbe Mosomo leucis, ad amnem Barum, eique fundum reditusque sufficientes ad ædificandum monasterium concessit. Hæc quæ nunc strictim attingimus, fusius explicabuntur in dicto Annalium tomo. Sed satis hinc patet, Guillelmum vix ante secessum suum primos illos Montis-Dei incolas videre potuisse, qui necdum forte eo tunc pervenerant: cum maxime totus in secessum suum intentus, gravibusque paulo post tentationibus vexatus, ut refert Vitæ auctor, omnes in se unum curas convertere debuit, in externos vix potuit. Sed nec uspiam legimus, eum, postquam inter Signiacenses nomen professus est, pedem inde retulisse, ut Cartusianos Montis-Dei inviseret.

7. Si vero Guigoni Majoris Cartusiæ Priori dictam epistolam, ut par est asseramus, nulla prorsus difficultas est, omniaque perfecte quadrant. Pius magister est, qui postquam ab iis quos a se dimisit discipulis recessit, de eorum semper salute sollicitus, suum qualemcunque laborem quotidianum eis dedicare statuit ut sanctoribus monitis atque hortationibus solitudinis tædia relevet, junioresque vel in proposito confirmet, vel ad professionem monasticam accendat. Hinc de sublimitate eorum professionis disserit, virtutes Cartusianis proprias explicat, præcepta, quæ tironibus convenient, dat; qua ratione tempus agendum sit in cella docet; lectionum sanctarum, orationum, corporalium exercitiorum, cibi, somni, laboris manuum, etc., modum tradit. Eaque ratione scribit, quæ Cartusianum ad ejusdem instituti discipulos scribentem manifeste sapiat ac demonstret. Ea propter plurali sæpe modo loquitur, ut iisdem legibus astrictum se probet. « Hoc omnibus modis agat et labor et otium nostrum, » ait, lib. I, cap. 8, « ut nunquam simus otiosi: et hoc semper sit negotium nostrum, ut perfecte consummetur in nobis, quod dicit Apostolus, etc. » Et cap. 10, de solitariorum in

cella officiis et exercitiis agens : « Vigiliis nostris, » inquit, « in quibus media nocte surgimus ad confitendum nomini Domini, confessionis ejusdem ordinem contexens propheta : « *In die, inquit, tribulationis meae Deum exquisivi, manibus « meis nocte contra eum, et non sum deceptus* (Psal. LXXVI, 3). » Istis enim horis potissimum coram Deo debemus nosmetipsos constituere quasi [407] facie ad faciem, » etc. Capite sequenti, cibi modum præscribens : « De condimentis vero sufficiat, obsecro, ut comestibiles fiant cibi nostri, non etiam concupiscibiles, vel delectabiles. » Et cap. 13, solitarios Apostoli verbis exhortans, ut cum silentio operantes panem suum manducent (II Thess. III, 12), addit : « Vescamur saltem secundum pœnam Adæ pane nostro, si non possumus in sudore vultus nostri, in dolore cordis nostri ; in lacrymis doloris, si non possumus in sudore laboris. Magnam hanc jacturam professionis nostræ suppleat pietas, ac devotio conscientiae humilis. » Nihil clarius iis verbis, « professionis nostræ, » quibus Cartusianorum institutam aperte designat, quorum patres, 0303 antiqui illi eremitæ et Thebaiden incolentes, ut initio capituli explicat, laborabant manibus suis, et de labore suo pauperes pascebant. Patres, inquam, suos vocat, non Benedictum, non Bernardum, non Basilium aut alium quemvis coenobiarcham, sed eos qui « in Ægypto et Thebaida, sanctæ hujus vitæ ardentissimi æmulatores, in solitudinibus degentes.... ipsi sibi cellas ædificabant, in quibus tecti tantummodo et circumsepti a turbine et a pluvia tutabantur, in quibus eremiticæ frugalitatis deliciis affluentes, locupletabant multos ipsi egentes. » En igitur eremitam, eremitas alloquentem, patrum suorum eremitarum in Ægypti et Thebaidis solitudinibus et vilibus casulis degentium æmulatorem ; Guigonem proinde Cartusianum, non certe Willelmum abbatem, cui hæc minime conveniunt.

8. Sed si cui dubium adhuc superesset, eximeret prorsus quod scribit auctor ejusdem libri, cap. 12. Cum

enim accepisset ædificari a novis illis Montis-Dei Cartusianis paulo sumptuosiores, quam decebat, eorumque instituti leges ferebant, cellas, nihil non agit ut eos a proposito dehortetur, et ad pristinam patrum suorum simplicitatem ac paupertatem revocet. « Jam, » inquit, « subintravit de ære alieno sumptuosa, et, quantum pudor vix sinit, ambitiosa cellarum ædificatio : et abjecta sancta simplicitate et rusticitate... quasi religiosas quasdam nobis creamus habitationum honestates ; in quibus tantum compassum est animalibus, ut pene omnes in hoc effecti simus animales. Dimissam enim vobis a patribus nostris jure hæreditario formam paupertatis, et sanctæ simplicitatis speciem, verum decorem domus Dei, alienantes a nobis et a cellis nostris, per manus artificum exquisitorum cellas non tam eremiticas, quam aromaticas ædificamus nobis, singulas in titulo centum solidorum, concupiscentias oculorum nostrorum de eleemosynis pauperum. Amputa, Domine, opprobrium centum solidorum a cellis pauperum tuorum. Cur non potius centum denariorum ? cur non potius nullorum ? cur non potius gratis filii gratiæ ipsi ædificant ? » In iis verbis nemo non deprehendat, non Guillelmum, non Bernardum, aut alium quemvis monachum cœnobiticam vitam agentem, quibus cellæ singulares, multo minus eremiticæ, tunc temporis nondum erant, ut qui omnes in communi dormitorio, necdum in cellas diviso, dormiebant : sed eremitam Cartusianum, eremitarum patrem generalem, qui doleat, filios suos jam ab avita eremitica simplicitate degeneres, ædificare sibi curare cellas, non quales eremitas decebat, sed superbiores quam ferebant eremitarum instituta, qui humiles casas, majorum exemplo, ipsi sibi ædificare debebant. Hinc addit : « Ergo, obsecro, in peregrinatione hujus sæculi, in militia hac super terram, ædificemus nobis, non domos ad habitandum, sed tabernacula ad deserendum.... Nunquid non facile est solitario, et sufficiens naturæ, et utile conscientiæ, ipsi sibi cellam de virgis contexere, de luto plasmare, undecumque

operire, et decentissime inhabitare ? Et quid amplius est requirendum ?... Obsecro ergo, ut maneant cellæ illæ deliciores sicut factæ sunt, sed non crescat numerus earum ; sintque in valetudinaria fratribus animalibus et infirmioribus, donec convalescant... Maneant in exemplum posteris nostris, quia tales habuistis et sprevistis. » Quo jure, quæso, Willelmus præcepta hæc alienis, quorum [409] cura nihil ad eum attinebat, dedisset ? Quid in Cartusianorum disciplinam se interposuisset ? Quid de eorum moribus, qui sibi subditi non erant, reformandis satégisset ? A propriis superioribus regebantur, ad quos emendare pertinebat, quid contra ordinis disciplinam peccatum esset. Tunc demum concludit auctor, communium patrum, id est antiquorum eremitarum exempla suis in memoriam revocans, initio capituli sequentis : Vos autem qui spirituales estis, sicut Hebræi, id est transeuntes, non habentes hic civitatem manentem, sed futuram inquirentes ; ædificate vobis, sicut cœpistis, casulas in quibus habitetis. In casulis enim habitaverunt patres nostri. » Qui patres ? « Patres nostri, » addit, « in Ægypto et Thebaida, sanctissimæ hujus vitæ ardentissimi æmulatores, in solitudinibus degentes.... ipsi cellas fabricabant sibi, in quibus tecti et circumsepti a turbine et a pluvia tutabantur, in quibus eremiticæ frugalitatis deliciis affluentes, locupletabant multos ipsi egentes. » Quibus verbis institutum suum satis prodit auctor, ab Guillelmi instituto omnino alienum, qui nec eremitarum more vivebat, nec in cella separata degebat.

9. Hactenus dicta sufficiunt ad asserendam Guigoni Priori Cartusiæ epistolam ad fratres de Monte-Dei, restituendumque suo auctori nobile opus, cujus laude eum defraudaverat amanuensium imperitia. Tria duntaxat objici, cum aliqua verisimilitudine, possent, quæ ne incautos decipiant, breviter expendemus. Primum, idque præcipuum, repetitur ex præfatione quam primus integram, ut sibi visus est, edidit Bertrandus Tissier, tomo quarto Bibliothecæ Cisterciensis, in qua auctor enumerat alia opera ab se edita :

quæ omnia Willelmi abbatis esse constat. Si quidem æque constaret totam eam præfationem, qualem exhibuit Tisserius, unius et ejusdem auctoris esse, haud facile solveretur ea difficultas : sed tantum abest id constet, ut potius evidenter appareat, eam partem, qua præfationem auxit Tisserius, merum assumentum esse, scribarum vitio perperam additum. Cum enim, ut diximus, in uno eodemque codice epistolam ad fratres de Monte-Dei cum genuinis Willelmi abbatis operibus descriptam reperissent, omnia unius ejusdemque auctoris esse arbitrati communem omnibus præfationem temere præmiserunt, male concinnatam tum ex ea quam Guigo epistolæ suæ, tum ex ea quam Willelmus initio lucubrationum suarum præmittendam scripserat. Errandi ansam præbuit quod in sua scribit Guigo, se fratribus suis arbitratum fuisse dedicandum, quod fecit ad solatium eorum qui præ religiosiori conscientia iis omnibus conturbabantur, quæ fidei vel minimum repugnare videbantur : quasi aliud quoddam opus esset, ab epistola diversum ; cum tamen quæ libro secundo tam accurate de anima ejusque facultatibus et actibus, etc., disserit, ad eximendos e rudiorum illorum fratrum animis scrupulos scripta videantur. Ea vero esse opuscula, quæ scripsit Willelmus, alterum sub nomine Speculi fidei, alterum sub titulo Ænigmatis fidei, perperam existimantes scribæ ; quæ de utroque præfatus hic fuerat, statim male consuerunt cum Guigonis verbis, iisque non nihil adulteratis. Et ne ipsi temere conjectare videamur, conjecturæ nostræ veritatem probant omnes pene, quotquot exstant cum scripti, tum editi codices, in quibus desideratur illud assumentum quod hic exhibemus. « Dividitur autem illud opusculum in duos libellos ; quorum primum, quia planus et facilis, Speculum fidei ; alterum vero, quia rationes et formam fidei secundum dicta et sensum catholicorum Patrum summam continere videtur, et est aliquantulum obscurior, Ænigma fidei vocare statui ; plus in hujusmodi studio fugiens otiositatem inimicam animæ (quippe quem

senium et ægritudo a communi labore, jam non quidem ut emeritum, sed ut pigrum et inutilem relaxat), quam cæterorum insistens, quæ revera non est speciosa in ore peccatoris ; et illos tantummodo decet, qui quod dicendo plantant, vivendo confirmant. In primo quo accedere debeat ; in secundo, qua etiam cautela incedere, rudis [411] docetur auditor. Nam hoc quoque ordine Dominus ad discipulos dicit : *Et quo ego vado scitis, et viam scitis* (Joan. XIV, 4). Unde et propheta : *Divitiæ, inquit, salutis sapientia et scientia* (Isa. XXXIII, 6). Nam etiam in Psalmo primum *dies diei eructat verbum* ; postea vero *nox nocti indicat scientiam* (Psal. XVIII, 3).

« Sunt præterea et alia opuscula nostra. Tractatus duo ; primus, De contemplando Deo ; alter, De natura et dignitate amoris : libellus De sacramento altaris : Meditationes Novitiis ad orandum formandis spiritibus non usquequaque inutiles : et super Cantica canticorum usque ad illum locum, *Paululum cum pertransissem eos 0305 inveni quem diligit anima mea*. Nam contra Petrum Abælardum, qui prædictum opus ne perficerem efficit : neque enim integrum mihi fore arbitrabar tam delicato intus vacare otio, ipso foris fines fidei nostræ nudato, ut dicitur, gladio tam crudeliter depopulante : contra ipsum, inquam, quod scripsi, quia de fontibus sanctorum Patrum hausi quod dixi, quemadmodum in Epistolam ad Romanos et in cæteris de quibus infra dicturus sum, in quibus aut nihil omnino, aut non multum de meo dixi, melius est, si illa placuerit, ut suppresso nomine nostro inter anonyma relinquuntur, quam, ut prædixi, quæ non peperit, congregare videar. Excerpsi enim ex libris sancti Ambrosii quidquid in eis disseruit super Cantica canticorum, opus grande et inclytum. Similiter et ex beati Gregorii, sed diffusius quam Beda fecerit. Nam idem Beda, ut notis, ultimum in cæteris libris suis, hanc ipsam exceptionem constituit. Sententias de fide, quas de beati maxime Augustini libris extraxi, si vultis transcribere, fortes nimirum et graves sunt, cum supradicto

opusculo, quod *Ænigma fidei* intitulari placuit, magis congruunt. Est etiam aliud opusculum nostrum de *Natura animæ*, scriptum sub nomine Joannis ad Theophilum : cui ut de toto homine (quasi enim congruere videbatur) aliquid perstringerem, præmisi etiam de natura corporis, hoc est eorum qui corporibus medentur ; illud autem de eorum qui curandis animabus invigilant, libris decerpens. Itaque legitè omnia, et si non primi, tamen, si ita videtur, vel ultimi : ne si in eorum manus devenerint, qui nihil ipsi facientes aliorum omnia rodunt, ego quoque, utpote senex et deficiens, sicut de Isaac legitur (Gen. XXVII, 1), deficiens, inquam, non gressu, sed sensu, illæsus non possim effugere. Denique melius arbitrator, si inutilia reperiantur, ut ea amicorum non tam iudicio quam consilio ultor ignis absumat quam ut in ea livor irruens detractorum offendant. In pace enim vocavit nos Deus, et providenda sunt bona non solum coram ipso, sed etiam coram hominibus : ut, si fieri potest, quod ex nobis est, cum omnibus pacem habeamus (Rom. XII, 17, 18). Hoc enim summopere monet idem Apostolus iudicandum, ne ponamus offendiculum fratri vel scandalum (Rom. XIV). Quanquam si quis fraterno animo legerit, etsi nullam consolationem ex eis vel ædificationem accipiat, nihil tamen in eis unde scandalizari vel stomachari, velut contra præsumptorem, debeat, reperturus est. Et ut de ædificatione taceam ; qui amicus est, sustinebit et in hoc, si qua est, insipientiam meam ; nec sinistro oculo interpretabitur simplicitatem meam : tum maxime propter causam quam superius dixi, quia scilicet forensium prorsus ignarus operum, et non solum ætate, sed insuper infirmitate jam fractus, nisi sub hujus studii patrocinio, otiositatis, quæ teste Scriptura multa mala docuit (Eccli. XXXIII, 29), nullatenus effugere dominium valuissem. » Deest quippe in omnibus quæ hactenus ante Tisserium prodierunt editionibus ; deest in antiquissimis omnium et auctori ferme coævis codicibus Pontiniacensi et Caroli-Locensi ; in Metensi etiam Sancti-Arnulfi ; in antiqua versione gallica

ejusdem operis, ante annos quadringentos facta, quæ in Cartusia Montis-Dei hactenus asservatur ; deest uno verbo in omnibus fere manuscriptis, unum si excipiamus codicem Signiacensem, quo præsertim usus est Tisserius : nam alium in quo occurrat non [413] novimus. Sed et in isto Signiacensi codice, quem diligenter expendit, pro more suo, Martenius noster, ipsum se ultro prodit adulterinum additamentum a recentiori quopiam sciolo factum. Nam neque eadem manu, neque adeo antiqua, sed annis minimum centum posteriori scriptum est, idque in charta breviori, nec ejusdem formæ cum reliquo codice. Quod præpostere factum a recentiori illo sciolo nemo non videt, ut Willelmo assereret epistolam, quam obscurius, pro votis, imo nullatenus adscribebat ei codex ille. Hanc siquidem epigraphen initio præfert : « In hoc volumine continentur quædam opuscula domni Willelmi, abbatis Sancti-Theodorici, postea monachi Signiacensis. » Tum apparet in capite epistolæ ad fratres de Monte-Dei, cum hoc initio : « Dominis et fratribus H. priori, etc. W. sabbatum delicatum. » Et in fine libri secundi : « Finit opusculum domini W. ad fratres de Monte-Dei. » Sequitur libellus qui incipit, « Notandum, duas esse beatitudines, » etc., qui est tertius Guigonis liber ad fratres de Monte-Dei : tametsi in margine codicis altera recentiori mana scriptum sit, « Sermo domni Anselmi. » Hic vides decurtatum auctoris nomen primis duntaxat litteris exhiberi, non ita vero Willelmi, quod sequentibus opusculis integrum præfigitur. « Liber Willelmi monachi Signiacensis, qui vocatur Speculum fidei. Excerpta ex meditationibus domni Willelmi. Liber domni Willelmi, qui dicitur Ænigma fidei. Expositio domni Willelmi super Cantica. » Vel ex hoc specimine luculenter patet quod diximus, decurtatum Wigonis nomen, ejusque epistolam cum genuinis Willelmi operibus permixtam, offendiculum fuisse ad quod incauti amanuenses impegerunt.

10. Nec hic omittendum quod in altero Caroli-
Locensis monasterii codice, annorum circiter

quingentorum, ab eo qui superius laudatus est diverso, occurrat epistola ad fratres de Monte-Dei, sub nomine sancti Bernardi, sed absque ulla præfatione : liber vero tertius eadem manu Anselmo archiepiscopo tribuitur. Ipsa porro præfatio, cum suo additamento, qualem edidit Tisserius, et post eum Mabillonius, epistolæ postponitur, cum hac epigraphe : « Incipit prologus libellorum sequentium domni Willelmi missus ad fratres de Monte-Dei. Dominis ac fratribus H. Priori » et « H. frater W. » Deinde sequuntur libelli duo Willelmi abbatis, nempe Speculum fidei, Ænigma fidei. Adeo constitit librario totam eam præfationem Tisserianam epistolæ ejusque auctoris instituto non convenire, ut cum forte totam reperisset in codice quem exscribebat, nec tamen spuriam partem a genuina discernere valeret, in aliud extremum lapsus, maluerit integram indubitatis Willelmi operibus, ad quæ ex parte quadrabat, quam epistolæ præmittere.

11. Objici etiam posset codex monasterii Sancti-Theoderici prope Remos, quem vidit Marlotus, in quo recensentur opera Guillelmi abbatis, atque inter ea, opuscula quæ misit ad fratres de Monte-Dei De vita solitaria. Sed codex recens est, cujus character, judice Martenio, vix trecentos refert annos ; nec proinde tantæ auctoritatis, ut Pontiniacensis et Caroli-Locensis codicum antiquiorum fidem elevare valeat. Idem judicium ferendum de Vita ejusdem Guillelmi in codice Radoliensi, in qua ei tribuitur epistola ad fratres de Monte-Dei ; sed ab auctore non æquali, imo longe posteriori.

12. Tertia demum difficultas exoritur ex serie Priorum de Monte-Dei, quam contexit venerabilis Pater Franciscus Gagneronius, ejusdem Cartusiæ monachus. Primum is constituit Priorem Gaufridum cui successisse putat Haimonem, cui inscripta est epistola ; Haimoni Gervasium, etc. Porro cum Guigo anno 1137 obierit, hanc epistolam scribere non potuit Haimoni, qui Prior factus est anno

duntaxat 1144. Sed eodem incommodo, si quod sit, laborabit vulgata sententia, quæ Willelmo abbati epistolam adscribit. Ex ipsa quippe lectione capituli duodecimi libri primi liquido patet, scriptam esse ipsis Cartusiæ Montis-Dei primordiis, tum cum Cartusiani illi, haud satis memores exemplaris quod viderant in monte Majoris Cartusiæ, ad quem aperte alludit auctor, ædificari sibi curabant cellas paulo sumptuosiores, [415] quam ferebat eremitica simplicitas. Scripta proinde fuit anno circiter 1135 ; certe ante annum 1137, quo datum legimus instrumentum Odonis abbatis Sancti-Remigii, in quo se non modo fundasse et dotasse Cartusiam Montis-Dei, sed etiam construxisse dicit, « cœnobium, » inquit, « ... in loco, qui nunc Mons-Dei nuncupatur... construximus... Prædictum cœnobium, et quidquid ecclesia nostra in præinctu ejusdem cœnobii... possidet... gratanter et ab omni censu et exactione liberum dedimus. » Jam igitur constructum erat absolutumque cœnobium, cum cellis pro monachorum numero sufficientibus : quo tamen anno nondum Prior erat Haimo, si quæ Gagneronii catalogo fides. In quidem Prioris 0307 illius initia cum anno 1144 colligat, sed nullum hujusce sententiæ suæ affert argumentum ; nec ullum in Cartusia Montis-Dei exstat monumentum, ipsis fatentibus Cartusianis a Martenio interrogatis, quo fulciri possit. In Necrologio ejusdem monasterii, ab annis circiter centum duntaxat scripto, Gaufridus primus Prior dicitur. Verum præterquam quod recentis adeo codicis sublesta est auctoritas, Gaufridus paucis mensibus præesse potuit, eique e vivis erepto Haimo statim subrogari. Certe codex Pontiniacensis, anno 1156 scriptus, hoc est paucis post Guigonis obitum annis, Guigonis ipsius et Haimonis nomen integrum præferens, longe præponderare debet Gagneronii sententiæ quam nullis argumentis munire potuit.

13. Maneat ergo suo Guigoni Priori majoris Cartusiæ quinto asserta ac restituta epistola ad fratres de Monte-Dei. Porro cum scripta fuerit tum cum ædificaretur Cartusia

Montis-Dei, ut diximus, et ante Guigonis mortem, quæ contigit anno 1137, scribi debuit anno circiter 1135 aut sequenti. Eam vero hic edimus, qualem exhibent manuscripti codices, tres in libros divisam, et ad Pontiniacensem potissimum accurate recognitam et emendatam. Tertius liber publicam lucem nondum vidit, tametsi reperiatur in codice etiam Signiacensi. Sed facto præfationi memorato assumpto, cum non nemo in eo legisset, dividi illud opusculum in duos libellos, iis verbis in transversum actus, existimavit Guigonis opusculum duobus libris concludi. Hinc post finem libri secundi alia manu et alio atramento temere scriptum legitur in exiguo illo spatio quod inter secundum et tertium librum interjacet, « Finit opusculum domni W. ad fratres de Monte-Dei : » et ad marginem libri tertii, « Sermo domni Anselmi ; » qui tamen neque genium, neque stilum Anselmi sapit, neque inter ejus opera recensitus a quoquam fuit. Indeque factum ut codices deinde ad Signiacensem exarati, tertium librum tanquam alterius auctoris, prætermiserint. Palam tamen fiet sobrio cuivis, tum ex citatis superius manuscriptis, tum ex ipsa libri lectione, ejus cum præcedenti cohæsiōne, contextus serie, ac stilo, unius ejusdemque auctoris esse.

14. Quamvis ea epistola veluti quoddam absolutissimum monasticæ vitæ exemplar censeatur ab iis, qui in eodem genere vitæ excellunt, monet tamen lectorem Joannes Gerson in sermone de Cœna Domini, « ut de hac materia, » nempe de unione perfectorum cum Deo, « caute legatur Bernardus ad fratres de Monte-Dei, libro secundo, » hic cap. 3, n. 16 : ubi vides, hanc epistolam tum in duos saltem libros distinctam legi. [417]

PRÆFATIO.

Charissimis fratribus et dominis, HAIMONI, Priori et cæteris, GUIGO, sabbatum delicatum.

1. Pene impudenter, et plus quam decebat, os meum patet ad vos, charissimi fratres in Christo : non possum tacere, Deus scit. Ignoscite ; quia cor meum dilatatum est. Dilatamini et vos, obsecro, in visceribus vestris, et capite nos ; quia totus vester sum in eo, in cujus visceribus invicem cupimus nos. Ideo ex quo recessi a vobis usque nunc, qualemcunque laborem meum quotidianum statui dedicare, non vobis, qui non indigetis, sed fratri Stephano et sociis ejus fratribus junioribus, et novitiis venientibus ad vos, quorum doctor Deus solus est : ut habeant et legant, si forte ibi aliquid invenerint utile sibi ad solatium solitudinis suæ, et sancti propositi incitamentum. Offero quod possum, bonam voluntatem ; ipsamque a vobis repeto cum fructibus suis. David saltando placuit Deo (II Reg. VI, 14 23), non propter saltum, sed propter affectum. Similiter et mulier quæ unxit pedes Domini, laudata est a Christo, non quia unxit, sed quia amavit (Luc. VII, 37-48) : et quia quod habuit hoc fecit, in eo justificata est. [418]

2. Deinde vobis etiam arbitratus sum dedicandum quod in consolationem suam, et in adjutorium fidei facere me compulit fratrum quorundam plus anxia quam periculosa

necessitas ; quorum tristitia plurimum mihi solet facere gaudium, nisi quod eos contristatos videre non possum. Præ magnitudine quippe non solum fidei, sed etiam amoris, exosum adeo habent quidquid videtur esse contra fidem, ut si vel ad modicum, seu ex spiritu blasphemiæ, seu ex ipso sensu carnis, fuerint super hoc attentati vel pulsati, quasi ex solo auditu, vel attactu læsam omnino, in semetipsis æstiment conscientiæ puritatem, et miserabiliter defleant semetipsos, quasi reprobos circa fidem. Quibus et contingit a sæculi tenebris ad purioris vitæ exercitia venientibus, quod contingere solet repente prodeuntibus ad lucem a diutinis tenebris ; ut sicut in illis lux ipsa, qua cætera videnda sunt, primo irruens, infirmis oculis fit molesta : sic et isti ad primum fidei lumen cæcutiant, nec insolitos novæ lucis radios possint sustinere, donec ipso lucis amore assuescant. [419]

LIBER PRIMUS.

CAPUT PRIMUM. CONGRATULATIO DE INNOVATIONE FERVORIS ANTIQUÆ RELIGIONIS.

1. Fratribus de Monte-Dei, orientale lumen, et antiquum illum in religione Ægyptium fervorem tenebris occiduis et Gallicanis frigoribus inferentibus, vitæ scilicet solitariæ exemplar, et cœlestis formam conversationis, occurrere et concurrere anima mea exultat in gaudio sancti Spiritus, et risu cordis in fervore pietatis, et in omni obsequio devotæ voluntatis. Quidni? etenim epulari in Domino et gaudere oportet, quia Christianæ devotionis ac religionis speciosissima portio, quæ cœlos propinquius tangere videbatur, mortua erat, et revixit, perierat de mundo, et inventa est. Auditū auris audieramus, nec credebamus: legebamus in libris, et mirabamur de antiqua vitæ solitariæ gloria, et magna in ea gratia Dei; cum subito invenimus eam in campis silvæ, in monte Dei, in monte pingui: ubi jam de ea pinguescunt speciosa deserti, et exultatione colles accinguntur. Ibi enim etiam per vos offert se omnibus, et in vobis se demonstrat, et ignota hactenus innotescit in paucis simplicibus, ipso eam vobis ingerente, qui in paucis simplicibus totum olim sibi mundum subjecit, ipso mundo mirante. Licet enim magna et divina plane fuerint miracula, quæ Dominus gessit in terris, hoc tamen unum super omnia alia

enituit, et cætera cuncta illustravit, quod, sicut dictum est, in paucis simplicibus totum mundum et omnem sapientiæ ejus altitudinem sibi subjugavit: quod etiam nunc cœpit operari in vobis. *Ita Pater, ita; quoniam sic beneplacitum est ante te. Abscondisti enim hæc a sapientibus et prudentibus* [420] *hujus mundi, et revelasti ea parvulis* (Matth. XI, 26, 25). *Nolite ergo timere, pusillus grex,* ait Dominus, *sed omnino confidite, quia complacuit Deo Patri dare vobis regnum* (Luc. XII, 32).

2. Videte, fratres mei, videte vocationem vestram. Ubi sapiens inter vos? ubi scriba? ubi conquisitor hujus sæculi? (I Cor. I, 26, 20.) Nam etsi sunt aliqui sapientes inter vos, per simplices tamen sapientes aggregavit, qui reges olim et philosophos mundi hujus per piscatores sibi subjecit. Sinite ergo, sinite sapientes hujus sæculi, de spiritu hujus mundi tumentes, alta sapientes, et terram lingentes, sapienter descendere in infernum. Vos autem, dum foditur peccatori fovea, sicut cœpistis, stulti facti propter Deum, per stultum Dei, quod sapientius est omnibus hominibus, Christo duce humilem apprehendite disciplinam ascendendi in cælum. Vestra namque simplicitas jam multos provocat ad æmulationem: vestra sufficientissima et altissima paupertas jam multorum confundit cupiditatem: vestrum secretum jam earum rerum quæ tumultum faciunt, vel facere videntur, pluribus incutit horrorem. Si qua ergo consolatio in

Christo, si quod solatium charitatis, si qua societas spiritus, si qua viscera misericordiæ, implete gaudium non meum tantummodo, sed omnium diligentium nomen Domini: ut in varietate vestitus deaurati de auro sapientiæ Dei reginæ assistentis a dextris sponsi, vestro studio, vestra instantia, ad Dei gloriam, et magnam coronam vestram, et gaudium omnium bonorum, hoc sanctæ novitatis instauretur ornamentum.

3. Novitatem vero dico propter linguas nequam (a quarum contradictione abscondat vos Deus in abscondito faciei suæ) hominum impiorum; qui cum manifestum lumen veritatis [421] obnubilare non queunt. de solo novitatis nomine cavillantur, veteres ipsi. et in veteri mente nescientes nova meditari; utres veteres non capientes vinum novum, quod si eis infunderetur, rumperentur. Sed hæc novitas non est novella vanitas. Res enim est antiquæ religionis, perfecte fundatæ in Christo pietatis, antiqua hæreditas Ecclesiæ Dei, a tempore Prophetarum præmonstrata, jamque novæ gratiæ sole exorto, in Joanne Baptista instaurata et innata; ab ipso Domino familiarissime celebrata, ab ejus discipulis ipso præsentem concupita: cujus transfigurationis gloriam cum vidissent qui cum eo in monte sancto erant, continuo Petrus, in eo quidem abreptus sibi, et nesciens quid diceret, quia visa Dei majestate, commune bonum intra privatum suum visus est conclusisse; in eo autem

præsentissimus sibi, et scientissimus quid diceret, quia suavitate ejus gustata, optimum sibi judicavit in hoc semper esse, vitam hanc in contubernio Dei et civium supernorum, quos cum eo viderat, concupivit dicens : *Domine, bonum est nos hic esse. Si vis, faciamus hic tria tabernacula, tibi unum, Moysi unum, et Eliæ unum* (Matth. XVII, 4). In quo si auditus fuisset, facturus procul dubio erat postmodum alia tria, sibi unum, Jacobo unum, et Joanni unum.

4. Post passionem vero Domini, calente adhuc in cordibus fidelium effusi ejus sanguinis recenti memoria, solitariam hanc vitam eligentibus, paupertatem spiritus sectantibus, et in spiritualibus exercitiis et in contemplatione Dei pingue otium altero in alterum zelantibus, deserta repleta sunt. Ex quibus legimus Paulos, Macarios, Antonios, Arsenios, et alios quamplures in sanctæ hujus conversationis republica consulares viros, egregia nomina in civitate Dei, nobiles et triumphales titulos habentes de victoria hujus sæculi, et principis hujus mundi, et corporis sui, de cultu animi, et Domini Dei sui. Sileant ergo qui in tenebris de luce judicantes, vos arguunt novitatis ex abundantia malæ voluntatis : ipsi potius arguendi vetustatis et vanitatis. Sed et laudatores et detractores semper estis habituri, sicut et Dominus. Laudatores præterite ; et bonum quod in vobis amant, hoc in eis amate : detractores dissimulate, et pro eis orate. Et obli-

quæ retro sunt, prætermissis scandalis, quæ juxta iter vobis a dextris et a sinistris posita sunt, in anteriora [422] vestra vos extendite. Si enim ad singula volueritis, vel laudatoribus respondere, vel cum detractoribus litigare, tempus perditis, cujus in proposito sancto non levis est jactura. A terris enim ad cælos festinantem qui moratur, etsi non detinet, plurimum tamen nocet.

CAPUT II. QUAM ARDUA ET SUBLIMIS SIT EORUM PROFESSIO.

5. Nolite ergo negligere, nolite tradere : grandis enim vobis restat via. Altissima enim est professio vestra. Cælos transit, par angelis est, angelicæ similis puritati. Non enim solum vovistis omnem sanctitatem, sed omnis sanctitatis perfectionem, et omnis consummationis finem. Non est vestrum circa communia præcepta languere, neque hoc solum attendere quid præcipiat Deus ; sed quid velit, probantes quæ sit voluntas Dei bona, et beneplacens, et perfecta (Rom. XII, 2). Aliorum est enim Deo servire, vestrum adhærere. Aliorum est Deum credere, scire, amare, revereri : vestrum est sapere, intelligere, cognoscere, frui. Magnum est hoc, arduum est hoc. Sed omnipotens et bonus est Deus, qui in vobis est pius promissor, fidelis redditor, et indefessus adjutor ; qui magno ejus amore magna profitentibus, et in fide et spe gratiæ ejus majora viribus suis aggredientibus, et

voluntatem et desiderium suggerit in id ipsum ; et qui voluntatis gratiam prærogavit, subrogavit etiam virtutem ad proventum. Cui cum fideliter fecerit homo quod potuerit, calumniante calumniatore, ipse misericorditer pauperi suo iudicium faciet et causam, quia quod habuit hoc fecit.

6. Absit tamen, fratres, a conscientia vestra æstimatione, a parvitate et humilitate vestra, et ab ore vestro omnis altitudo : quia altum sapere mors est ; et facile est in alto se contuentem obstupescere, et de vita periclitari. Nomen aliud vestrae professioni imponite, alium titulum ordini vestro inscribite. Feras vos potius indomitas, et incaveatas bestias (quæ aliter communi hominum more domari non poterant) existimate et appellate ; longe supra vos virtutem eorum suspicientes, et admirantes gloriam, qui ambidextri fortissimi (sicut Ahod ille iudex fortissimus Israël, qui utraque manu utebatur [423] pro dextera (Judic., III, 15), et quamdiu licet, devotissime intus vacare amant charitati contemplandæ veritatis : et cum necessitas vocat, vel officium trahit, promptissime se foras mutant, non dant, pro veritate adimplendæ charitatis. Cave etiam, serve Dei, cave ne quoscunque imitari non vis, damnare videaris. Volo hoc facias in ægritudine tua, quod, cum sanissimus esset, faciebat qui dicebat : *Venit Jesus Christus peccatores salvos facere, quorum primus ego sum*

(I Tim. I, 15). Neque enim hoc dicebat Paulus mentiendi præcipitatione, sed æstimandi affectione. Qui enim perfecte examinando semetipsum intelligit, suo peccato nullius peccatum par esse existimat, quod non sicut suum intelligit. Nolo ergo ut nusquam arbitreris lucere solem communem dici nisi in cella tua, nusquam esse serenum nisi penes te, nusquam operari gratiam Dei nisi in conscientia tua. An solitariorum Deus tantum? Imo et omnium. Miseretur enim omnium Deus, et nihil odit eorum quæ fecit (Sap. XI, 25). Malo te cogitare ubique esse serenum nisi penes te, et pejus de te, quam de aliquo existimare.

CAPUT III. VIRTUS FERVENTER COLENDI IN POSTERORUM EXEMPLUM.

7. Cum timore potius et tremore vestram ipsorum salutem operamini. Nec quales sint alii, sed quales ex vobis fiant, quantum in vobis est, cogitate, non solummodo qui modo sunt, sed et qui post futuri sunt, quos in proposito sancto estis habituri imitatores. Ex vobis enim, ex vestro exemplo, et vestra auctoritate in regione hac pendere habet tota posteritas hujus vestri Ordinis sancti. Vos in eo patres, vos in eo institutores cum debita imitationis reverentia appellabimini a successoribus vestris. Quidquid a vobis statutum, quidquid vobis tenentibus et servantibus in consuetudinem fuerit admissum, absque omni

retractatione a posteris vestris tenendum erit et servandum, nec fas erit aliquid immutari. Sic enim de vobis erit apud eos, sicut de incommutabilibus legibus summæ et æternæ veritatis est apud nos, quas scrutari omnibus expedit et scire, non autem licet alicui dijudicare. Deo autem gratias, quia nec [424] indignum vobis erit, nec inutile posteris, si pie, si fortiter et vos tenueritis, et ipsi in vobis fideliter imitentur quod interim tenetis. Et si quid adhuc aliter sapere oportuerit, et hoc Deus vobis revelabit. Salva enim per omnia Cartusiæ debita sanctitate, et cum omni laude prædicanda reverentia, multa in Alpinis illis horridis et continuis frigoribus necessaria sunt, quæ frugalem sufficientiam, et voluntariam paupertatem sectantibus, in his duntaxat regionibus non adeo necessaria videntur.

8. Intelligitis quæ dico : dabit enim vobis Dominus intellectum. Gaudeo enim in vobis, et licet absens corpore, sed præsens spiritu, et videns ordinem vestrum, sed fervorem spiritus, sed abundantiam pacis, sed gratiam simplicitatis, in proposito rigorem, in dilectione mutua ipsam sancti Spiritus suavitatem, et plenam omnino in conversatione vestra formam pietatis, in recordatione Montis-Dei totus exulto, et primitias sancti Spiritus, et pignus gratiæ in spe crescentis in eo religionis devotus adoro. Nam et ipsum Montis-Dei nomen bonæ spei præfert omen ; scilicet, quod sicut Psalmista dicit de

monte Dei, habitatura sit in eo *generatio quærentium Dominum, quærentium faciem Dei Jacob; innocens manibus, et mundo corde; qui non accepit in vano animam suam* (Psal. XXIII, 6, 4). Ipsa est enim professio [Al., *profectio.*] vestra, quære Deum Jacob, non communi hominum more, sed quære faciem Dei, quam vidit Jacob qui dixit : *Vidi Dominum facie ad faciem, et salva facta est anima mea* (Gen. XXXII, 30). Faciem enim Dei, hoc est cognitionem ejus, quære, facie ad faciem, quam vidit Jacob, de qua etiam dixit Apostolus, *Tunc cognoscam sicut et cognitus sum : et nunc videmus per speculum in ænigmate ; tunc autem facie ad faciem* (I Cor. XIII, 12) ; *videbimus eum sicuti est* (I Joan. III, 2) : hanc in hac vita semper quære per innocentiam manuum et munditiam cordis ipsa docet *pietas* ; quæ, sicut dicit Job, *cultus Dei est* (Job, XXVIII, 28, juxta LXX). Quam qui non habet, *in vano accepit animam suam* ; hoc est, frustra vivit, vel omnino non vivit, dum non vivit ea vita, propter quam, ut in ea viveret, accepit animam suam. [425]

CAPUT IV. QUÆ SIT VERA PIETAS, QUÆ SOLITUDO, QUÆVE RECLUSIO CELLÆ RELIGIOSIS COMPETENS.

9. Pietas enim hæc est jugis Dei memoria, continua intentionis actio ad intelligentiam ejus, indefessa affectio in amorem ejus : ut nulla unquam inveniatur servum Dei, non dicam dies, sed

hora, nisi vel in exercitii labore et proficiendi studio, vel in experientiæ dulcedine et fruendi gaudio. Hæc est pietas, de qua Apostolus dilectum sibi discipulum admonet dicens : *Exerce te metipsum ad pietatem. Nam corporalis exercitatio ad modicum utilis est. Pietas vero ad omne opus bonum est utilis, habens promissionem vitæ quæ nunc est et futuræ* (I Tim. IV, 7, 8). Pietatis enim non solummodo formam, sed et veritatem in omnibus et præ omnibus habitus vester repromittit, propositum vestrum requirit. Nam, sicut idem apostolus dicit, *Sunt aliqui formam quidem pietatis habentes, virtutem autem ejus abnegantes* (II Tim. III, V). Hanc quicumque vestrum non habet in conscientia, non exhibet in vita, non exercet in cella, non solitarius, sed solus dicendus est : nec cella ei cella, sed reclusio et carcer est. Vere enim solus est, cum quo Deus non est : vere reclusus est, qui in Deo liber non est. Solitudo enim, et reclusio sunt nomina miseriæ : cella autem nequaquam debet esse reclusio necessitatis, sed domicilium pacis, ostium clausum : non latebræ, sed secretum.

10. Cum quo enim Deus est, nunquam minus solus est, quam cum solus est. Tunc enim libere fruitur gaudio suo, tunc ipse suus est sibi, ad fruendum Deo in se, et se in Deo. Tunc in luce veritatis, in sereno mundi cordis ultro patet sibi pura conscientia, et libere se in se fundit affecta de Deo memoria : et vel illuminatur intellectus, et bono suo fruitur affectus ; vel libere seipsum

deflet humanæ fragilitatis defectus. Propter hoc secundum formam propositi vestri habitantes in cœlis potius quam in cellis, excluso a vobis toto sæculo, totos vos inclusistis cum Deo. Cellæ siquidem et cœli habitatio cognatæ sunt ; quia sicut cœlum et cella ad invicem videntur aliquam habere cognationem nominis, sic et pietatis. A celando enim cœlum, [426] et cella nomen habere videntur : et quod celatur in cœlis, hoc et in cellis : quod geritur in cœlis, hoc et in cellis. Quidnam est hoc ? Vacare Deo, frui Deo. Quod cum secundum ordinem pie et fideliter celebratur in cellis, audeo dicere, sancti angeli Dei cellas habent pro cœlis, et æque delectantur in cellis ac in cœlis. Nam cum in cella jugiter cœlestia actitantur, cœlum cellæ et sacramenti similitudine, et pietatis affectu, et similis operis affectu proximum efficitur : nec jam spiritui oranti, vel etiam a corpore exeunti, a cella in cœlum longa vel difficilis via invenitur. A cella enim in cœlum sæpe ascenditur ; vix autem unquam a cella in infernum descenditur, nisi sicut dicit Psalmista : *Descendant in infernum viventes* (Psal. LIV, 16) ; videlicet, ne descendant morientes. Hoc enim modo sæpe cellarum incolæ in infernum descendunt. Sicut enim assidue contemplando revisere amant gaudia celestia, ut ardentius ea appetant : sic et dolores inferni, ut horreant et refugiant. Et hoc est quod imprecantur inimicis suis orantes, scilicet ut *descendant in infernum*

viventes. Moriens autem vix aut nunquam aliquis a cella in infernum descendit ; quia vix unquam aliquis, nisi cœlo prædestinatus, in ea usque ad mortem persistit.

11. Filium enim gratiæ, fructum ventris sui cella fovet, nutrit, amplectitur, et ad plenitudinem perfectionis perducit, et colloquio Dei dignum efficit : alienum vero vel suppositum abdicat a se citius et projicit. Unde ait Dominus ad Moysen : *Solve calceamenta pedum tuorum : locus enim in quo stas, terra sancta est* (Exod. III, 5). Morticinium enim mortuarum affectionum, vel hominem mortuum a corde, locus sanctus vel terra sancta nequaquam diu patitur. Cella terra sancta, et locus sanctus est, in qua Dominus et servus ejus sæpe colloquuntur, sicut vir ad amicum suum. In qua crebro fidelis anima Verbo Dei conjungitur, sponsa sponso sociatur, terrenis cœlestia, humanis divina uniuntur : siquidem sicut templum sanctum Dei, sic cella est servi Dei. Et in templo enim, et in cella divina tractantur : sed crebrius in cella. In templo visibiliter et figurative aliquando christianæ pietatis sacramenta dispensantur : in cellis vero, sicut in cœlis, ipsa veritate, ipso ordine, etsi nondum ipsa puritatis majestate, vel æternitatis securitate, res ipsa omnium sacramentorum [427] fidei nostræ assidue celebratur. Ideo, sicut dictum est, alienum, qui non est filius, citius a se projicit quasi abortivum, evomit tanquam inutilem ac noxium cibum ; nec

diu talem pati potest in visceribus suis officina pietatis, venitque pes superbiæ, et asportat eum manus peccatoris, et movet eum : et expulsus non potest stare, sed fugit miser, nudus et tremebundus, sicut Cain a facie Domini : expositus vitiiis et dæmonibus, ut qui prior invenerit eum, morte animæ eum occidat. Vel si aliquandiu duraverit in ea, non virtutis constantia, sed pertinaci miseria, sic ei cella est quasi carcer, aut sicut viventi sepultura. Pestilente vero flagellato sapiens sapientior erit (Prov. XIX, 25), et lavabit justus manus suas in sanguine peccatoris (Psal. LVII, 11). Sicut ergo dicit propheta, *Si converteris, Israël, ad me convertere* (Jer. IV, 1) : hoc est, perfectæ conversionis culmen apprehende. Nulli enim in eodem statu diu esse conceditur. Servo Dei aut semper proficiendum, aut deficiendum est : aut sursum nititur, aut in inferiora urgetur. Ab omnibus autem vobis perfectio exigitur, licet non uniformis. Sed si incipis, incipe perfecte : si jam in profectu es, et hoc ipsum jam perfecte age : si autem perfectionis aliquid attigisti, te ipsum in temetipso metire, et dic cum Apostolo : *Non quod jam apprehenderit, aut perfectus sim : sequor autem, si forte comprehendam, in quo et comprehensus sum. Unum autem, quæ quidem retro sunt obliviscens, et ad ea quæ sunt priora extendens meipsum, ad destinatum persequor, ad braviium supernæ vocationis in Christo Jesu.* Deinde addit : *Quotquot ergo perfecti sumus, hoc sapiamus* (Phil. III, 12-15). In quo

manifeste Apostolo docente declaratur, quia perfecta eorum quæ retro sunt oblivio, et perfecta in anteriora extensio, ipsa est hominis justî in hac vita perfectio : et perfectio hujus perfectionis ibi erit, ubi erit bravii supernæ vocationis perfecta apprehensio.

CAPUT V. TRIPLEX STATUS VITÆ RELIGIOSÆ,
ANIMALIS, RATIONALIS, SPIRITUALIS ; ALIAS
INCIPIENTIUM, PROFICIENTIUM, ET
PERFECTORUM.

12. Hoc autem modo sicut stella a stella distat in claritate, sic cella a cella in [428] conversatione, scilicet incipientium, proficientium, et perfectorum. Incipientium status potest dici animalis ; proficientium, rationalis ; perfectorum, spiritualis. Ignoscendum est in aliquibus aliquando eis qui adhuc sunt animales, in quibus ignosci non debet eis qui jam habentur quasi rationales. Rursumque rationalibus in quibusdam ignoscitur, in quibus non ignoscitur spiritualibus, quorum perfecta omnia esse debent, et imitatione et laude potius, quam reprehensione digna. Et cum ex his tribus hominum generibus constet omnis status religionis, quæ sicut propriis nominibus distinguuntur, sic etiam dignoscuntur ex suorum proprietate studiorum : debent omnes filii Dei in die qui est, semper diligenter prospicere quid desit sibi ; unde venerint, quousque pervenerint et in quo proficiendi statu

singulis diebus, vel horis sua se æstimatio deprehendat. Sunt etenim animales, qui per se nec ratione aguntur, nec trahuntur affectu : et tamen vel auctoritate permoti, vel doctrina commoniti, vel exemplo provocati, approbant bonum ubi inveniunt, et quasi cæci, sed ad manum tracti sequuntur, hoc est imitantur. Sunt rationales, qui per rationis iudicium et naturalis scientiæ discretionem, habent et cognitionem boni, et appetitum : sed nondum habent affectum. Sunt perfecti, qui spiritu aguntur, qui a sancto Spiritu plenius illuminantur. Et quoniam sapit eis bonum cuius trahuntur affectu, sapientes vocantur. Quia vero induit eos Spiritus sanctus, cuius affectu trahuntur, sicut inquit olim Gedeonem : Spiritus sancti indumento, spirituales appellantur. Primus status circa corpus se habet : secundus circa animam se exercet : tertius non nisi in Deo requiem habet. Quorum singuli sicut habent certam proficiendi rationem, sic in genere suo certam habent perfectionis suæ mensuram. Initium boni in conversatione animali, perfecta obedientia est : profectus, subicere corpus suum, et in servitutem redigere : perfectio, usu boni consuetudinem vertisse in delectationem. Initium vero rationalis est intelligere quæ in doctrina fidei apponuntur ei : profectus, talia præparare, qualia apponuntur : perfectio, cum in affectum mentis transit iudicium rationis. Perfectio vero hominis rationalis, initium est hominis spiritualis :

profectus ejus, [429] revelata facie speculari gloriam Dei: perfectio vero, transformari in eandem imaginem a claritate in claritatem, sicut a Domini Spiritu.

13. Ut ergo primum prosequamur de primo, scilicet de animali, animalitas est vitæ modus sensibus corporis serviens: scilicet cum anima, quasi extra se per sensus corporis circa dilectorum delectationes corporum affecta, eorum fruitione pascit, vel nutrit sensualitatem suam: seu cum intra se regrediens, et corpora quibus forti glutino amoris et consuetudinis adhæsit, in locum incorporeæ naturæ secum ferre non prævalens, eorum illuc secum trahit imagines, et amicabiliter ibi cum eis conversatur: quibus assuefacta cum nil putat esse, nisi vel quale foris reliquit, vel quale intus contraxit, inde, quandiu licet, jucundum habet secundum delectationes corporis vivere. Cum autem ab eis evertitur, nescit nisi corporea imaginando cogitare. Cum vero ad cogitanda spiritualia vel divina se erigit, non aliud de eis quam de corporibus, vel de corporalibus potest æstimare. Hæc aversa a Deo, fit stultitia, cum nimium intra semetipsam fuerit remissa, et tam bruta, ut regi vel nolit, vel non possit. Cum vero ipsa sibi per superbiam extra se nimium fuerit abrepta, fit prudentia carnis, et ipsa sibi sapientia esse videtur, cum stultitia sit, dicente Apostolo: *Dicentes se esse sapientes; stulti facti sunt* (Rom. I, 22). Porro ad Deum conversa, fit sancta

simplicitas, hoc est eadem semper circa idem voluntas : sicut fuit in Job ; qui dictus est *vir simplex et rectus, ac timens Deum* (Job. I, 1). Proprie enim simplicitas est perfecte ad Deum conversa voluntas, unam petens a Domino, hanc requirens, non ambiens multiplicari in sæculo. Vel est simplicitas, in conversatione vera humilitas, scilicet virtutis magis conscientiam amplectens quam famam, cum non refugit vir simplex videri stultus in sæculo, ut sit sapiens in Deo. Vel simplicitas est sola ad Deum conversa voluntas, sed nondum ratione formata ut amor sit, id est formata voluntas, nondum illuminata ut sit charitas, hoc est amoris jucunditas.

14. Simplicitas ergo initium aliquod in seipsa habens creaturæ Dei, hoc est, voluntatem simplicem et bonam, quasi futuri boni hominis informem materiam, in primordio conversionis suæ auctori suo eam offert formandam. Jam [430] enim cum bona voluntate habens initium sapientiæ, id est timorem Domini, ex ipso colligit, nec per se eam formari posse, nec quidquam tam expedire stulto, quam servire sapienti. Itaque homini se propter Deum subjiciens, ipsam ei bonam voluntatem committit in Deo formandam in sensu et spiritu humili ; jam timore Dei incipiente operari in eo omnem virtutum plenitudinem, dum per justitiam defert majori, per prudentiam non credit se sibi, per temperantiam refugit discernere, per fortitudinem

totum se obedientiæ subjicit, non discernendæ, sed adimplendæ. Hæc enim uxor est, cui a Domino præcipitur : *Et ad virum tuum erit conversio tua* (Gen. III, 16). Vir ejus, ratio vel spiritus est suus, vel alterius. Huic enim viro recte obedit vir simplex et rectus in semetipso : rectius autem sæpe ac tutius in altero, quam in semetipso. Ex præcepto ergo Dei, et ipso ordine naturæ habere debet uxor ad virum, animalitas ad spiritum suum, vel spiritualem aliquem virum, conversionem legitimam, hoc est obedientiam perfectam. Perfecta vero obedientia est maxime in incipiente indiscreta, hoc est, non discernere quid vel quare præcipiatur ; sed ad hoc tantum niti, ut fideliter et humiliter fiat, quod a majore præcipitur. Lignum enim scientiæ boni et mali in paradiso, censura discretionis est in conversatione religionis penes patrem spiritualem, qui dijudicat omnia, ipse vero a nemine judicatur. Ipsius est discernere, aliorum est obedire. Adam gustavit in malum suum de ligno vetito, edoctus ab eo qui suggerendo ait : *Quare præcepit vobis Deus ut de ligno non comederetis ?* Ecce discretio, cur præceptum sit. Et addit : *Sciebat enim quia qua die comederitis, aperientur oculi vestri, et eritis sicut dii* (Ibid. 1, 5). Ecce utquid præceptum sit, scilicet quod deos fieri non sinat. Discrevit, comedit, et inobediens factus est, et de paradiso ejectus est. Sic et animale discretum, novitium prudentem, incipientem sapientem in cella diu posse

consistere, in congregatione durare, impossibile est. Stultus fiat, ut sit sapiens : et hæc omnis sit ejus discretio, ut in hoc nulla sit ei discretio. Hæc omnis sapientia ejus sit. ut in hac parte nulla ei sit. [431]

CAPUT VI. DEUS HOMINI INTELLECTUM
VARIARUM ARTIUM ET SCIENTIARUM CAPACEM
DEDIT, QUO TAMEN ALII MALE, ALII BENE
UTUNTUR.

15. In eo vero in quo se sibi animalitas ratioque conterminant, in natura animæ humanæ relictus est a creatore bono intellectus et ingenium, et in ingenio ars, in quo constituit Deus hominem super opera manuum suarum, et omnia sæcularia ista subjecit sub pedibus ejus ; animali superbo, in testimonium naturalis dignitatis, et similitudinis Dei amissæ ; simplici vero et humili, in auxilium recuperandæ dignitatis, et conservandæ similitudinis. In hoc quod notum est Dei, manifestum est in illis (Rom. I, 19). In hoc æstimatur de creatura Creator. In hoc cognoscitur justitia Dei : et quia qui bene agunt, digni sunt vita ; qui vero aliter, digni sunt morte. In hoc creatura quæ sponte homini servit, ad naturam subjicitur et aptatur, ut serviat ad eam quæ ex peccato est necessitatem, et ad voluntatem et voluptatem. Hinc etiam quot et quanta vitæ huic necessaria, et bonis et malis utilia, et in genere suo pulcherrima, et a bonis et a malis hominibus facta

sunt et fiant, omnibus manifestum est. Hinc enim in litteris, vel opificiis, vel ædificiis, per innumerabiliter multiplices hominum adinventiones, tot processerunt modi studiorum, tot genera professionum, subtilitates, exquisitæ scientiæ, artes, eloquentiæ, dignitatum officiorumque varietates, et innumerabiles conquisitiones hujus sæculi, quibus homines illi, etiam qui dicuntur sapientes hujus mundi, cum eis qui sunt simplices et filii Dei, pariter utuntur ad necessitatem et utilitatem. Sed illi abutuntur eis ad curiositatem et voluptatem, et superbiam : hi autem utuntur eis propter necessitatem, alibi habentes suam suavitatem. Ideo illos servos sensuum suorum et corporum suorum sequuntur fructus carnis suæ, qui sunt fornicatio, immunditia, superbia, luxuria, inimicitia, contentiones, æmulationes, iræ, rixæ, dissensiones, invidiæ, comessiones, ebrietates, et his similia : quæ quicumque agunt, regnum Dei non consequentur. Hos autem fructus Spiritus, qui sunt charitas, gaudium, pax, patientia, benignitas, [432] longanimitas, bonitas, mansuetudo, fides, modestia, continentia, castitas (Galat. V, 19-23), et pietas, promissionem habens vitæ quæ nunc est, et futuræ (I Tim. IV, 8).

16. Hi utrique quamdiu simul sunt in actu, homines vident similes actiones, Deus autem voluntates discernit et intentiones. Cum vero unusquisque redit in sua, unumquemque ex

fructibus intentionis suæ pascit conscientia sua. Nec tamen ab utroque æque ad conscientiam reditur : quia nemo ad eam redire amat post actionem, qui recta intentione ad agendum ab ea non proficiscitur. Qui tamen redit ad conscientiam, si nondum vicit concupiscentiam suam, invenit ibi de ipsa concupiscentia sua vel suaves delectationes, vel graves corrosiones ; et inde multiplicat cogitationes. Qui vero jam concupiscentiam vicit, quandiu tamen veri boni major concupiscentia, vel major delectatio mentem ejus non obtinuerit, cum exosa quadam voluptate, gestorum, visorum vel auditorum patitur imaginationes : unde in utroque lumbi implentur illusionibus delectationum, et ad cogitanda divina vel spiritualia lumen suorum oculorum, et ipsum non est secum : qui cum pugnat contra concupiscentias, patitur molestias ; quia vincere adhuc non prævalet ad perfectum affectiones. Qui vero jam ad libertatem aspirat, excutere a se non potest affectionum imaginationes, et noxias vel occupatorias vel otiosas, quæ exinde passim oriuntur, cogitationes. Hinc in tempore psalmodiæ vel orationis, cæterorumque exercitiorum spiritualium, in corde servi Dei, etiam nolentis et reluctantis, imaginationes volvuntur, et phantasmata cogitationum versantur : a quibus, velut ab avibus immundis insidentibus vel circumvolantibus, sacrificium devotionis vel omnino rapitur de

manu tenentis, vel sæpe polluitur usque ad lacrymas offerentis. Fitque miserabilis et iniqua miseræ animæ divisio; spiritu et ratione voluntatem cordis et intentionem, et corporis sibi promptum obsequium defendente: animali vero improbitate sibi affectum præripiente et intellectum, mente sæpius sine fructu remanente. Hinc in animis infirmioribus, et in quibus concupiscentiæ carnis et sæculi necdum perfecte mortificatæ sunt, vitia passim curiositatis ebulliunt. Hinc solitudinis et silentii quæruntur inordinatæ, et proposito inimicæ consolationes, in via regia communium institutionum furtiva [433] propriæ voluntatis diverticula, solitorum fastidium, præsumptio novitatum: quæ quidem ægri animi pruritus et tædium, quasi confricando, videntur ad horam lenire; sed calefaciunt et accendunt, et ut postea nequius ferveat, et amplius pruriat, efficiunt. Hinc quotidie fiunt novæ occupationes, novæ actionum et laborum adinventiones, lectiones diversæ, non ad ædificandum animum, sed ad fallendum tardantis diei tædium: ut cum damnaverit solitarius omnia vetera, omnia solita, et defecerint nova, non restet nisi odium cellæ, et fuga matura.

17. Propter quod pia simplicitas, et in professione religionis et solitudinis novus homo, qui non habet vel rationem ducentem, vel affectum trahentem, vel discretionem moderantem, sed vi quadam utitur in semetipsum

tanquam a figulo figmentum ; lege quadam mandatorum Dei, quasi manibus alienis faciendus est, et formandus in omni patientia, et in rota volubilis obedientiæ, et in igne probationis suæ, plasmatoris et formatoris sui voluntati et arbitrio subdendus. Nam etsi callet ingenio, si viget arte, si præeminet intellectu, instrumenta sunt hæc tam vitiorum quam virtutum. Non ergo refugiat doceri, uti eo in bono, quo et in malo uti potest, quod proprium virtutis opus est. Ingenium corpus adaptet, ars naturam informet, et intellectus non elatum faciat animum, sed docibilem. Ingenium quippe, ars, intellectus, et alia hujusmodi gratuito habentur ; aliter virtus. Virtus enim vult doceri cum humilitate, quæri cum labore, haberi cum amore. Nam cum omnibus his digna sit ; nec aliter, vel doceri, vel quæri, vel haberi potest.

CAPUT VII. RELIGIOSUS NOVITIUS, SEU RUDIS EREMITA QUÆ PRIMUM DOCENDUS.

18. Primum itaque docendus et rudis incola eremi, secundum apostolicam Pauli institutionem, ut exhibeat corpus suum *hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium* suum. Qui etiam compescens in novitio fervore animalis hominis, qui nondum percipit ea quæ Dei sunt, circa spiritualia ac divina præproperam et curiosam inquisitionem, [434] subjunxit dicens : *Dico enim per gratiam Dei quæ data est mihi, omnibus qui sunt*

inter vos, non plus sapere quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem (Rom. XII, 1, 3). Quia enim omnis vel præcipue animalis hominis institutio circa corpus est et exterioris hominis compositionem, docendus est rationabiliter mortificare corpus suum, et membra sua, quæ sunt super terram, et inter carnem ac spiritum, quæ invicem jugiter adversum se concupiscunt, justum rationis ac discretionis habere judicium, nec alicujus eorum in judicio accipere personam. Docendus est sic habere corpus suum, sicut ægrotum commendatum, cui etiam multum volenti inutilia sunt neganda, utilia vero etiam nolenti ingerenda. Sic de eo agere, sicut de non suo, sed ejus a quo pretio magno empti sumus, ut glorificemus eum in corpore nostro (I Cor. VI, 20). Rursumque docendus est cavere, quod peccatori populo Dominus per prophetam improperat: *Projecistis me, inquit, post tergum vestrum* (I Reg. X, 19). Multumque esse cavendum, ne pro necessariis hujus vitæ vel commodis, a propositi rectitudine, vel dignitate naturæ, in amorem vel honorem corporis sui sinat in aliquo degenerare spiritum suum. Ideoque durius tractandum est corpus, ne rebellet, ne insolescat: sic tamen, ut servire sufficiat; quia ad serviendum spiritui datum est. Nec sic habendum est tanquam propter illud vivamus; sed tanquam sine quo vivere non possumus. Fœdus enim quod habemus cum corpore, non quodocunque volumus, possumus

abrumperè ; sed legitimam ejus resolutionem patienter nos expectare oportet, et interim quæ legitimi fœderis sunt observare.

19. Sic ergo nobis est cum eo convivendum, vel conveniendum, quasi non diu nobis sit cum eo commorandum : sicque ut si aliter evenerit, non urgeamur ad exeundum. In quo multum et scrupulose laborandum, et periculose sæpe fuerat errandum, nisi lex obedientiæ et cellæ plenam communis institutionis formam semel tradens, ingredienti de victu et vestitu, de labore et quiete, de silentio et solitudine, et omnibus quæ ad exterioris hominis cultum, vel necessitatem spectant, fratrem obedientem, et patientem, et quietum, in reliquum cautum redderet et securum. In quibus sic semel circumcisa sunt omnia, et præcisa superflua, sic intra congruæ sufficientiæ terminos et generalis [435] continentiæ limites circumscripta sunt omnia necessaria, ut sit quod fortes cupiant, et infirmi non refugiant : nec ulterius quantitas concessorum lædere possit in aliquo utentium cum gratiarum actione conscientiam ; nec quæ sunt amputata, tentare debeant aliquatenus in servo Dei corporis bene morigerati, et recte educati sufficientiam. In quibus, sicut Salomon dicit : *Qui ambulat simpliciter, ambulat confidenter ; qui vero mentis est duræ, corruet in malum* (Prov. X, 9). Licet enim necessitas sic sit ordinata, ut nec querelæ ulterius sit locus ullus, et omnis sit superfluitas amputata, si quid

tamen vel publice, vel privatim addendum est, vel minuendum, hoc in Prioris est arbitrio, absque omni scrupulo obedientium subditorum, vel periculo.

20. Instituendus est ergo novus eremita ad communis institutionis normam concupiscentias carnis suæ præteritorum peccatorum pœnitentia continua domare, et ad contemnenda cætera, ad sui ipsius contemptum venire. Præmuniendus est assidue contra tentationes, acrius in solitarium novitium desævientes : cum servum Dei gratis Deo servientem non cessent sollicitare vitia mercede oblatae delectationis, diabolo suggerente, carne concupiscente, sæculo concupiscentia ingerente. Tentat enim nos Dominus Deus noster, utrum diligamus eum an non : non ut ipse quasi nesciens agnoscat, sed ut plenius hoc in ipsa nobis tentatione innotescat. Sed illæ tentationes facile vincuntur, et facile a ratione eis occurritur, quæ vel suspectæ sunt, vel prima facie malæ esse innotescunt : quæ vero sub specie boni se ingerunt, et difficilius discernuntur, et periculosius admittuntur. Sicut enim difficillime tenetur modus in eo quod bonum esse creditur, ita non semper tutus est omnis boni appetitus.

CAPUT VIII. OTIUM QUANTOPERE OMNI
RELIGIOSO PRÆSERTIM SOLITARIO FUGIENDUM,
ET QUÆ ILLI OCCUPATIONES CONVENIANT.

21. Omnium autem tentationum et cogitationum malarum et inutilium sentina otium est. Summa etenim mentis malitia est otium iners. Nunquam otiosus sit servus Dei, quamvis a Deo feriatu sit. Nomen quippe tam suspectum et vanum et molle, rei tam certæ, tam sanctæ, [436] tam severæ imponendum non est. Otiosum non est vacare Deo, imo negotium negotiorum omnium hoc est. Quod quicumque in cella non agit fideliter et ferventer, quodcunque agit, quod propter hoc non agit, scilicet ut Deo serviatur, in eo quod agit, otiiatur. Ubi pro vitando otio otiosa sectari ridiculum est. Otiosum autem est, quod nullam habet utilitatem, vel utilitatis intentionem. Non autem hoc tantummodo agendum est, ut cum aliqua delectatione, vel sine grandi nausea otii dies transigatur : sed, ut etiam de peracta dieta ad profectum mentis semper aliquid in conscientia resideat, aliquid quotidie in thesaurum cordis congeratur. Nec ea die bonus cellita se vixisse debet existimare, in qua nil eorum se egisse recolit, propter quæ in cella vivitur.

22. Quæris quid agas, vel in quo te occupes ? Primum extra quotidianum orationum sacrificium, vel lectionis studium, quotidianæ conscientiæ discussioni, emendationi, morum compositioni pars sua diei neganda non est. Deinde operandum est aliquid manibus quod injungitur, non tam quod animum delectando ad horam detineat, quam quod spiritualibus studiis

delectationem conservet et nutriat; in quo remittatur ad horam animus, non resolvatur: unde se facile mox, ut sibi ad seipsum redeundum esse visum fuerit, expediat, sine controversia inhibentis voluntatis, absque contagio contractæ delectationis, vel memoriæ imaginantis. Non enim vir propter mulierem, sed mulier propter virum (I Cor. XI, 9). Non spiritualia exercitia sunt propter corporalia, sed corporalia propter spiritualia. Propterea sicut viro creato collatum est, vel comparatum ei adjutorium simile sibi ex ipsa hominis substantia: sic cum in adjutorium spiritualis studii necessaria sint, non tamen in hoc semper æque convenire videntur omnia corporalia exercitia, sed quæ cum spiritualibus propiorem videntur habere similitudinem et affinitatem; sicut ad ædificationem spiritualem meditari quod scribatur, vel scribere quod legatur. Subdivalia enim exercitia et opera, sicut sensus distrahunt, si sæpe etiam spiritum exhauriunt, nisi cum graviore ruralium labore operum sit major contritio corporis usque ad contritionem et humiliationem cordis. Fatigationis enim suæ pressura exprimunt sæpe vehementioris affectum devotionis. Quod etiam [437] in labore jejuniorum, vigiliarum, et omnium in quibus afflictio corporis est, crebro fieri manifestum est.

23. Serius tamen animus et prudens ad omnem se comparat laborem, nec in eo dissolvitur, sed per eum magis in seipsum

colligitur : qui semper præ oculis habens, non tam quod agit, quam quo agendo intendit, omnis consummationis attendit finem ; quo in quantum verius innititur, in tantum etiam ferventius et fidelibus manibus operatur, totius sibi corporis sui subjiciens servitutem. Coguntur enim in unum sensus ad disciplinam bonæ voluntatis, nec lascivire eis vacat a pondere laboris, et subacti et humiliati in obsequium spiritus docentur conformari ei, et in laboris participatione, et in consolationis exspectatione. Exordinata enim natura per peccatum, et a conditionis suæ rectitudine exorbitans, si ad Deum fuerit conversa, recuperat cito pro modo timoris et amoris quem habet ad Deum, quæcunque perdidit aversa : et ubi cœperit spiritus reformari ad imaginem conditoris sui, mox etiam reflorescens caro ex voluntate sua incipit conformari reformato spiritui. Nam et contra sensum suum incipit eam delectare quidquid delectat spiritum suum. Insuper et pro multiplici defectu suo ex pœna peccati multipliciter sitiens ad Deum, nonnunquam etiam contendit præcedere rectorem suum. Delectationes enim non perdimus, sed mutamus a corpore ad animum, a sensibus ad conscientiam. Panis furfureus, et simplex aqua, et olera, et tegumina simplicia, nequaquam res delectabiles sunt : sed in amore Christi, et desiderio internæ delectationis, ventri bene morigerato gratanter ex his satisfacere

posse, valde delectabile est. Quot millia pauperum ex his, vel ex aliquo horum delectabiliter satisfaciunt naturæ? Facillimum quippe et delectabile esset adjuncto amoris Dei condimento secundum naturam vivere, si insania nostra nos permetteret: qua sanata, statim naturalibus natura aridet. Eodem modo et de labore. Rusticus duos habet nervos, fortes lacertos: exercitatio hoc facit. Sine eum torpere; mollescit. Voluntas facit usum, usus exercitium, exercitium vires in omni labore subministrat.

24. Sed redeamus ad propositum. Hoc omnibus modis agat, et labor, et otium nostrum, [438] ut nunquam simus otiosi: et hoc semper sit negotium nostrum, ut perfecte consummetur in nobis, quod dicit Apostolus animalibus et incipientibus: *Humanum, inquit, dico propter infirmitatem carnis vestrae. Sicut enim exhibuistis membra vestra servire immunditiae, et iniquitati ad iniquitatem: ita nunc exhibete membra vestra servire justitiae in sanctificationem* (Rom. VI, 19). Audiatur hoc hactenus amicum corporis sui mancipium animalis homo, qui jam incipit corpus suum subdere spiritui, et adaptare semetipsum ad ea quæ Dei sunt percipienda, et ad exuendam fidei servitutis necessitatem, et carnis suæ dominantem consuetudinem se accingat. Necessitatem sibi faciat contra necessitatem, et consuetudinem contra consuetudinem, et affectum sibi formet contra affectum; donec plenius mereatur accipere

delectationem contra delectationem : ut delectationibus carnis ac sæculi secundum consilium Apostoli saltem tantum eum delectet carere, quantum eum delectabat primum eas habere ; tantum delectet eum de membris sui corporis servire justitiæ in sanctificationem, quantum prius delectabat eum servire immunditiæ et iniquitati ad iniquitatem. Hæc est perfectio animalis hominis in suo statu, vel novitii incipientis : qui cum consummaverit hoc animale vel humanum, si non respexerit retro, sed fideliter in anteriora se extenderit, cito perveniet ad illud divinum, ut incipiat apprehendere sicut apprehensus est, et cognoscere sicut cognitus est. Hoc autem opus non in uno fit momento conversionis, non est unius diei, sed multi temporis, multi laboris, multi sudoris, secundum gratiam Dei miserentis et studium hominis volentis et currentis.

CAPUT IX. STABILITAS IN CELLA

COMMENDATUR, ET CUSTODES PROPONUNTUR.

25. Omnium vero bonorum horum officina est cella, et stabilis perseverantia in ea. In qua quicumque cum sua paupertate bene convenit, dives est : et quicumque bonam voluntatem habuerit, secum habet quidquid ad bene vivendum ei opus est : quamvis bonæ voluntati non semper credi expedit, sed frenanda est, sed regenda est, et maxime in incipiente. Regat [439]

sanctæ obedientiæ regula bonam voluntatem ; illa vero corpus, et doceat illud posse consistere in loco, cellam pati, secumque morari : quod in proficiente bonæ compositionis initium est, et certum bonæ spei argumentum. Impossibile enim est hominem fideliter figere in uno animum suum, qui non prius alicui loco perseveranter affixerit corpus suum. Nam qui ægritudinem animi migrando de loco ad locum effugere nititur, sic est sicut qui fugit umbram corporis sui : seipsum fugit, seipsum circumfert : locum mutat, non animum. Eundem ubique se invenit : nisi quod deteriolem facit ipsa mobilitas ; sicut lædere solet ægrum, qui circumferendo concutit eum. Ægrum enim se sciat, et vacet circa causarias partes ægritudinis suæ. Si non interrumpitur quies, remedia continuata cito proficient, et sanatus animus ab alienationibus, vel captivitatibus et tentationibus suis, totus in Deo suus efficietur. Cura eget, et non modica, non inquinata, sed infecta natura. Incumbat ergo immobiliter valetudinario suo (sic enim solent appellare medici valetudinum curandarum officinam), et remedii suscepti prosequatur usum usque ad sanitatis experimentum.

26. Valetudinarium tuum, o ægrote, o languide, cella tua est : remedium in quo curari cœpisti, obedientia est, obedientia vera. Sed scito quod remedia crebro mutata nocent, naturam disturbant, et ægrum disterminant. Nam et qui

aliquo pergit, si unam certam tenuerit viam, cito perveniet quo tendit, et itineris, et laboris faciet finem. Si vero multas aggreditur vias, errat, nec laboris aliquando finem facit ; quia error finem non habet. Non ergo remedium mutes, nec aliud pro alio accipias, sed usque ad terminum perfectæ sanitatis, medicinalis obedientiæ remedio utere : nec abjicias eam, ut ingratus, cum factus fueris sanus ; sed tamen in reliquum alio modo ea uti permitteris. Si ergo ad sanitatem festinas, vide ut nil, vel modicum de temetipso agere præsumas medico inconsulto ; a quo si operam medicantis exspectas, necesse est ut vulnus tuum semper ei detegere non erubescas. Erubescere, sed tamen revela totum, nec abscondas. Sunt enim qui confitendo quasi fabulam enarrant suorum historiam peccatorum, ægritudines animæ suæ sine confusione dinumerant, et pene sine pœnitentia, et sine affectu doloris. Cito enim [440] lacrymas invenit, et resolvitur in gemitum, qui habet sensum doloris. Si vero malæ ægritudini desperabilior stupor accesserit, hic in eo quod non dolet, quanto sanitati videtur esse propinquior, tanto ab ea fit remotior. Quod si medicus quasi clementior fuerit, ut quasi unguentis et emplastris lenioribus omnia voluerit curare, tu age pro temetipso, et remedii fortioris et celerioris avidus, sanitatis ferrum require, cauterium exposce. Medicus tibi semper præsto est, paratus est.

27. Ne enim horrore sit tibi tua solitudo, et ut tutius in cella habites, tres tibi deputati sunt custodes ; scilicet, Deus, conscientia, et spiritualis pater. Deo debes pietatem, cui te totum impendas : conscientia tuæ, honorem, coram qua peccare erubescas : patri spirituali, obedientiam charitatis, ad quem de omnibus recurras. Insuper ut gratum me habeas, addam tibi et quartum : et quandiu parvulus es, et donec plenius addiscas divinam cogitare præsentiam, pædagogum tibi procurabo. Elige tibi tu ipse consilio meo hominem, cujus vitæ exemplar sic cordi tuo insederit, reverentia inhæserit, ut quoties ejus recordatus fueris, ad reverentiam cogitati assurgas, et temetipsum ordines et componas : qui cogitatus ac si præsens sit, in affectum mutuæ charitatis emendet in te omnia emendanda, et tamen nullum patiatur damnum secreti sui solitudo tua. Hic præsens tibi adsit quocumque volueris : occurrat sæpe et cum nolueris. Increpationes ejus describet tibi cogitata sancta ejus severitas ; consolationes, pietas et benignitas ; exemplum, sanctæ vitæ sinceritas. Nam omnes cogitationes tuas cum ab eo videri cogitabis : ac si videat, ac si arguat, emendare coges. Sic, secundum præceptum Apostoli, sollicite *semetipsum custodi* (I Tim. V, 22) : et ut temetipsum semper inspicias, semper ab omnibus oculos averte. Egregium instrumentum corporis est oculus : si sicut cætera, sic etiam videre posset

semetipsum. Quod cum interiori oculo concessum sit, si ad exterioris exemplum seipsum negligens, vacat circa aliena ; etiam cum vult, non sufficit redire ad seipsum. Tibi vaca : multa tu ipse tibi sollicitudinis materia es. Exclude etiam ab oculis exterioribus quod desuevisti videre ; ab interioribus, quod amare : quia nil tam facile recrudescit quam amor, et maxime in tenerioribus et recentioribus animis. [441]

CAPUT X. OFFICIA ET EXERCITIA CELLITÆ.

28. Aude etiam nonnunquam sapere, et æmulari charismata meliora, et tu ipse tibi esto parabola ædificationis. Alia cella tua exterior, alia interior. Exterior est domus, in qua habitat anima tua, cum corpore tuo : interior est conscientia tua, quam inhabitare debet omnium interiorum tuorum interior Deus, cum spiritu tuo. Ostium clausuræ exterioris, signum est ostii circumspectionis interioris : ut sicut sensus corporis per exteriorem clausuram foris vagari non permittuntur, sic interiores sensus ad suum semper interius cohibeantur. Dilige ergo interiorem cellam tuam, dilige exteriorem ; et unicuique suum impende cultum. Tegat te exterior, non abscondat : non ut pecces occultius, sed ut tutius vivas. Non enim scis, o rudis incola, quid cellæ debeas, si non cogitas quomodo in ea, non solummodo a vitiis tuis curaris, sed etiam non habeas rixari cum alienis. Nescis enim quem

conscientiæ tuæ debeas honorem, quicumque in ea non experiris gratiam sancti Spiritus, et internæ suavitatis dulcedinem. Da ergo utrique cellæ honorem suum, et tu tibi in ea vindica primatum tuum. Disce in ea secundum communis instituti leges tu tibi præesse, et vitam ordinare, et mores componere, et temetipsum judicare, teipsum apud teipsum accusare, sæpe etiam condemnare, nec impunitum dimittere. Sedeat judicans justitia : stet rea et seipsam accusans conscientia. Nemo te plus diligit, nemo te fidelius judicabit.

29. Mane, præteritæ noctis fac a temetipso exactionem, et venturæ diei tu tibi indicito cautionem. [Al., *canonem.*] Vespere, diei præteritæ rationem exige, et supervientis noctis fac indictionem. Sic districto nequaquam tibi aliquando lascivire vacabit. Singulis horis secundum communis instituti canonem sua distribue exercitia : cui spiritualia, spiritualia ; cui corporalia, corporalia : in quibus sic exsolvat omne debitum spiritus Deo, corpus spiritui, ut si quid fuerit intermissum, si quid imperfectum, suo modo, suo loco, suo tempore non abeat impunitum, vel irrecompensatum. In quibus, extra illas horas, de quibus [442] dicit Propheta, *Septies in die laudem dixi tibi* (Psal. CXVIII, 164), matutinum, ac vespertinum sacrificium, ac mediæ noctis est maxime observandum. Non enim frustra ait Propheta, *Mane astabo tibi, et videbo* (Psal. V, 5) ; sed quia tunc a curis exterioribus adhuc

sumus jejuni : et, *Dirigatur oratio mea, sicut incensum in conspectu tuo : elevatio manuum mearum sacrificium vespertinum* (Psal. CXL, 2) ; quia tunc ab hujusmodi impedimentis jam quodammodo invenimur digesti. Qui et in nocturnis vigiliis nostris (in quibus media nocte surgimus ad confitendum nomini Domini) confessionis ejusdem ordinem contexens : *In die, inquit, tribulationis meae Deum exquisivi, manibus meis nocte contra eum, et non sum deceptus* (Psal. LXXVI, 3). Istis enim horis potissimum coram Deo debemus nosmetipsos constituere quasi facie ad faciem, et in lumine vultus ejus perspicere, tribulationem et dolorem nobis de nobis ipsis invenire, et nomen Dei invocare, scopendo spiritum nostrum, donec incalescat ; abiendo ad memoriam abundantiae suavitatis suæ, donec ipse in cordibus nostris dulcescat. Sed tunc maxime nobis agendum est, quod dixit Apostolus, *Malo in ecclesia quinque loqui verba sensu meo, quam decem millia verborum sine intellectu* : et illud : *Psallam spiritu, psallam et mente : orabo spiritu, orabo et mente* (I Cor. XIV, 19, 15). Tunc enim menti et spiritui aggregandi sunt fructus sui, ut exinde vel in abundantia benedictionis Dei in quietem noctis relaxemur : vel surgentibus nobis ad laudes Dei, omnis exinde tenor operis nostri in ipsius laudibus formetur ac vivificetur. Idcirco in præveniendis nocturnis vigiliis non expedit multitudine psalmorum obruere intellectum, et exhaurire spiritum, vel

exstinguere. Sed quandiu sobrius invenitur, pietati afficiendus est, et suo itinere dirigendus ad Deum : donec dilatato corde currere incipiat usque ad finem operis Dei, postmodum fervoris sui modum, sive tenorem habiturus, nisi magna intercidatur negligentia, vel omittatur voluntaria miseria.

30. Scit etiam quicumque sensum Christi habet, quantum pietati christianæ expediat, quantum Dei servum, et servum redemptionis Christi deceat et utile ei sit, una saltem aliqua diei hora, passionis et redemptionis ipsius attentius recolere beneficia, ad fruendum suaviter in conscientia, et recondendum fideliter in memoria : [443] quod est spiritualiter manducare corpus Christi, et bibere ejus sanguinem in memoriam ejus, qui omnibus in se credentibus præcepit dicens, *Hoc facite in meam commemorationem* (Luc. XXII, 19). In quo etiam propter peccatum inobedientiæ, quam impium sit hominem tantæ Dei pietatis immemorem esse, palam omnibus est : cum amici hominis abeuntis sub quolibet signo commendatam memoriam nefas sit oblivisci. Siquidem sanctæ hujus ac reverendæ commemorationis mysterium, [Al., *ministerium.*] suo modo, suo tempore, suo loco celebrare licet paucis hominibus, quibus hoc creditum est mysterium : rem vero sacramenti vel mysterii in omni tempore, et omni loco dominationis Dei, modo quo traditum est, hoc est debitæ pietatis

affectu, agere, et tractare, et sumere sibi in salutem omnibus in promptu est, quibus dicitur : *Vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis : ut virtutes annuntietis ejus, qui de tenebris vos vocavit in admirabile lumen suum* (I Petr. II, 9). Nam et Sacramentum sicut accipit ad vitam dignus ; sic ad mortem suam et judicium, [Alias additur, *temerare potest.*] indignus : rem vero Sacramenti nemo percipit nisi dignus et idoneus. Sacramentum enim sine re Sacramenti sumenti mors est : res vero Sacramenti, etiam, præter Sacramentum, sumenti vita æterna est. Si autem vis, et vere vis, omnibus horis, tam diei quam noctis, hoc tibi in cella tua præsto est. Quoties in commemorationem ejus qui pro te passus est, hoc facto ejus pie ac fideliter fueris affectus, corpus ejus manducas, et sanguinem bibis. Quandiu in eo manes per amorem, et ipse in te per sanctitatis et justitiæ operationem, in ejus corpore et membris ejus computaris.

31. Deinde etiam certis horis, certæ lectioni vacandum est. Fortuita enim et varia lectio, et quasi casu reperta, non ædificat, sed reddit animum instabilem ; et leviter admissa levius recedit a memoria. Sed certis ingeniis immorandum est, et assuefaciendus est animus. Quo enim spiritu Scripturæ factæ sunt, eo spiritu legi desiderant : ipso etiam intelligendæ sunt. Nunquam ingredieris in sensum Pauli donec usu bonæ intentionis in lectione ejus, et studio

assiduæ meditationis, spiritum ejus imbibere. Nunquam intelliges David, donec ipsa experientia ipsos Psalmorum affectus indueris. Sicque de reliquis. Et in omni scriptura tantum [444] distat studium a lectione, quantum amicitia ab hospitiis, socialis affectio a fortuita salutatione. Sed et de quotidiana lectione aliquid quotidie in ventrem memoriæ demittendum est, quod fidelius digeratur, et sursum revocatum crebrius ruminetur; quod proposito conveniat, quod intentioni proficiat, quod detineat animum, ut aliena cogitare non libeat. Hauriendus est sæpe de lectionis serie affectus, et formanda oratio, quæ lectionem interrumpat, et non tam impediatur interrumpendo, quam puriorem continuo animum ad intelligentiam lectionis restituat. Intentioni servit lectio. Si vere in lectione Deum quærit qui legit, omnia quæ legit cooperantur ei in bonum, [*Alias, in hoc ipsum.*] et captivat sensus legentis, et in servitutem redigit omnem lectionis intellectum in obsequium Christi. Si in aliud declinat sensus legentis, omnia trahit post semetipsum, nihilque tam sanctum, tam pium invenit in Scripturis, quod seu per vanam gloriam, seu per distortum sensum, seu per pravum intellectum non applicet, vel malitiæ, vel vanitati. In omnibus enim Scripturis legendis initium debet esse timor Domini, ut in eo primo solidetur intentio legentis, et ex eo exurgat et ordinetur totius lectionis intellectus et sensus.

CAPUT XI. CORPORALIUM EXERCITIORUM,
ITEM CIBI SOMNIQUE MODUM TRADIT.

32. A spiritualibus vero exercitiis in corporalia nunquam longe, vel in totum recedatur : sed facile ad ea posse redire animus assuescat, et cum illis se mutuatur, istis semper inhæreat. Sicut enim supra dictum est, non vir propter mulierem, sed mulier propter virum (I Cor. XI, 9) : nec spiritualia propter carnalia, sed carnalia propter spiritualia. Corporalia vero exercitia nunc dicimus, quæ manuali opere corporaliter exercentur. Nam sunt et alia corporis exercitia, in quibus necesse est corpus laborare, sicut sunt vigiliæ, jejunia, et alia hujusmodi : quæ spiritualia non impediunt, sed juvant, si cum ratione discretionis fiant. Quæ si ex indiscretionis vitio sic agantur, ut vel deficiente spiritu, vel languente corpore spiritualia impediuntur : qui sic est, corpori suo tulit boni operis effectum, [445] spiritui affectum, proximo exemplum, Deo honorem, sacrilegus est, et horum omnium in Deum reus. Non quod secundum Apostoli sensum non videatur humanum etiam hoc, et non deceat, et non debeat, et justum non sit caput aliquando dolere in servitio Dei, quod olim sæpe usque ad dolorem laboravit in vanitate sæculi ; esurire ventrem usque ad rugitum, qui sæpe repletus est usque ad vomitum : sed modus in omnibus habendus est. Affligendum est corpus aliquando, sed non conterendum. Nam corporalis

exercitatio ad modicum quidem valet, et pietas ad omnia utilis est (I Tim. IV, 8). Propter quod et ad modicum, hoc est non in concupiscentiis, sed tamen cura carnis agenda est. Agenda vero est sobrie, cum spirituali quadam disciplina, ut neque in modo ejus, neque in qualitate, neque in quantitate appareat aliquid, quod non deceat servum Dei. Eis enim quæ inhonesta sunt nostra, abundantiorum honorem circumdare debemus. Honestam vero nostram nullius egent (I Cor. XII, 23, 24). Non solum autem hoc, sed et omnem vitam nostram, quamvis hominibus occultam, exhibere debemus Deo sanctam et honestam, et omnem conversationem nostram sanctis Angelis conspicabilem agere et delectabilem, quamvis inter domesticos parietes inclusam. *Omnia vestra*, inquit Apostolus, *honeste fiant in vobis* (I Cor. XI, 40). Grata Deo res est honestas, et sanctorum Angelorum amica. Propter quod etiam jubet Apostolus velari mulieres propter Angelos : qui cum procul dubio tam die quam nocte vobiscum sint in cellis vestris, vos custodientes, et vestris studiis congaudentes, et cooperantes ; placet eis, ut etiam nullo homine vidente, omnia vestra honeste fiant.

33. Sive ergo manducetis, sive bibatis, sive aliquid aliud faciatis, omnia in Domino agite, pie, sancte, et religiose. Si manducas, mensam tuam, per se satis sobriam, sobrietas tua perornet. Et cum manducas, nequaquam totus manduces, sed

corpore tuo suam refectionem procurante, mens suam non negligat : sed de memoria suavitatis Domini, vel Scripturarum aliquid, quod eam pascat, meditando, vel saltem memorando secum ruminet et digerat. Sed et ipsa necessitas, non sæculariter, non carnaliter expleatur : sed sicut decet monachum, sicut convenit servo Dei. Nam etiam quoad sanitatem corporis, cibus quanto honestius et ordinatius sumitur et ingeritur, tanto facilius [446] et salubrius digeritur. Observandus est ergo sumendi modus et tempus, cibi quantitas et qualitas : fugienda superflua et adulterina condimenta. Observandus est, inquam, sumendi modus, ut non effundat qui comedit super omnem cibum animam suam : tempus, ne ante horam : qualitas, uti quibus utitur communitas fraternitatis, excepta causa manifestæ necessitatis. De condimentis vero sufficiat, obsecro, ut comestibiles fiant cibi nostri, non etiam concupiscibiles, vel delectabiles. Sufficit enim concupiscentiæ malitia sua : quæ cum vix aut nullo modo pertransire possit ad finem explendæ necessitatis, nisi per viam quantæcumque delectationis, si cœperit accipere irritamenta ab eis qui perpetuum susceperunt bellum adversus ejus oblectamenta, fiunt duo contra unum ; et sic periclitatur continentia.

34. Deinde sicut de cibo dictum est, sic et de somno. Cave in quantum potes, serve Dei, ne totus aliquando dormias, ne sit somnus tuus non

requies lassus, sed sepultura corporis suffocati : non reparatio, sed extinctio spiritus tui. Suspecta res est somnus, et ex magna parte ebrietati similis. Exceptis enim vitiis, quibus in dormiente, cum corpore dormitante ratione non est qui contradicat, quantum ad debitum continui profectus, nihil temporis tam deperit de vita nostra, quam quod somno deputatur. Iturus ergo ad somnum semper aliquid defer tecum in memoria vel cogitatione, in quo placide obdormias, quod nonnunquam etiam somniare juvet : quod etiam evigilantem te excipiens, in statum hesternæ intentionis restituat. Sic tibi nox sicut dies illuminabitur, et nox illuminatio tua erit in deliciis tuis (Psal. CXXXVIII, 12, 11). Placide obdormies, in pace quiesces, facile evigilabis ; et surgens facilis et agilis eris ad redeundum in id, unde non totus discessisti. Sobrium enim cibum, sobriumque sensum, sequitur sobrius somnus. Carnalis vero somnus, et brutus, et, sicut dicitur, lethæus, abominandus est servo Dei. De quo vero post congruam quietem facile est sensus corporis et mentis evocare, et quasi servos domus patrisfamilias ad opera necessaria spiritui suscitare et emittere : hujusmodi somnus tempore suo, modo suo aspernandus non est. Sic prudens et Deo deditus animus habere se debet in cella sua et in conscientia sua, sicut prudens paterfamilias in domo sua. Non [447] habeat, sicut Salomon dicit, in domo sua mulierem litigiosam (Prov.

XXI, 19) carnem suam, sed ad sobrietatem morigeratam et assuefactam ad obedientiam, et ad laborem paratam, ubique institutam et esurire, et saturari, et abundare, et penuriam pati. Habeat sensus exteriores non duces, sed servientes : interiores, sobrios, et efficaces. Habeat omnem omnino domum, vel familiam cogitationum suarum, sic ordinatam et disciplinatam, ut dicat huic, Vade, et vadat : et alii, Veni, et veniat ; et servo suo corpori, Fac hoc, et absque contradictione faciat. Qui sic semetipsum ordinat, et regit in conscientia sua, optime sibi credendus et committendus est in cella sua. Sed hoc est perfectorum, vel perfici jam incipientium : quod ideo proposuimus incipientibus et novitiis, ut sciant quid desit sibi, et quo extendere habeant intentionem studii sui.

CAPUT XII. QUINAM IDONEI HABITATORES CELLÆ : SUMPTUOSA ÆDIFICIA IMPROBANTUR.

35. Sciendum vero est, quia cum de carnali, vel de animali sensu, vel de rationali scientia, vel de spirituali sapientia disserimus, unum hominem describimus in quo secundum diversos profectus et profectuum proventus, et intentionis affectus, hæc omnia diversis temporibus possibile est inveniri ; et tria hominum genera, singula secundum statuum horum proprietates in professione religionis in cellis militantia : quamvis cellæ dignitas, et sanctæ solitudinis secretum, et

solitariae professionis titulus, non nisi perfectis convenire videtur ; quorum, sicut Apostolus dicit, *est solidus cibus : et qui pro consuetudine exercitatos habent sensus ad discretionem boni et mali* (Hebr. V, 14) : in quo etsi rationalis, qui proximus est sapienti, utcunque videretur esse tolerandus ; sed certe animalis qui non percipit ea quæ Dei sunt, penitus putaretur arcendus. Sed occurrit Petrus apostolus, dicens de quibusdam : *Si Spiritum sanctum ipsi acceperunt, sicut et nos, ego quis eram qui prohiberem Deum ?* (Act. XI, 17.) Spiritus enim sanctus bona voluntas est. Nec enim sine grandi scrupulo mentis a quacumque professionis altitudine arcendus est, cui testis inhabitantis et trahentis Spiritus sancti bona voluntas est. [448] Siquidem ex duobus hominum generibus cellarum habitatio supplenda est : scilicet vel de simplicibus, qui et sensu et voluntate ad assequendam religiosam prudentiam ferventes apparuerint et humiles [Alias, *habiles*] : vel de prudentibus, quos religiosæ et sanctæ simplicitatis constiterit esse æmulatores. Stulta vero superbia, vel superba stultitia, a tabernaculo justorum semper procul sit. Est autem omnis superbia stulta : quamvis non omnis stultitia sit superba. Stultitia enim sine superbia, nonnunquam simplicitas invenitur : quæ si ignorat, forsan est docibilis ; et si nequit doceri, forsan est tractabilis. Et est propria civitas refugii simplicitati, cohabitatio religionis : nisi sit talis quæ nolit

humiliari, vel tam bruta, ut non possit regi vel tractari. Bona tamen voluntas, etsi multum sit bruta, non tamen est deserenda, sed salutari consilio ad laboriosam et actuosam vitam transmittenda. Superba autem, quantumvis prudens sibi videatur, dimittenda sibi est, et abigenda. Si enim admittitur superbus, prima die qua ingreditur habitare, incipit leges dare : nimium vero stultus discere non potest, quas invenit. Sollicite ergo et prudenter perpendendum est, quis admittatur ad habitandum secum. Qui enim habitat secum, non nisi se ipsum, qualis ipse est, habet secum. Malus autem homo nunquam tuto secum habitat, quia cum malo homine habitat : et nemo molestior ei est, quam ipse sibi. Nam insani et nimium dementes, et qui non satis quacumque de causa mentis suæ bene compotes sunt, custodiri solent, nec sibi relinqui vel committi, ne solitudine sua male utantur. Admittantur ergo animales homines, pauperes spiritu ad cohabitationem cellarum : sed ut fiant ipsi rationales ac spirituales, non ut propter eos ipsi qui jam hoc esse meruerunt, convertantur retro, et efficiantur animales. Suscipiantur in omni benevolentia charitatis : portentur in omni patientia benignitatis. Sed qui eis compatiuntur, non eis conformentur : nec sic quærant eorum profectum, ut propter eos cogantur incurrere propositi in religione rigoris defectum.

36. Inde enim jam subintravit de ære alieno sumptuosa, et, quantum pudor vix sinit, ambitiosa cellarum ædificatio : et abjecta sancta simplicitate et rusticitate, sicut Salomon dicit, ab Altissimo creata (Eccli. VII, 16), quasi religiosas quasdam [449] nobis creamus habitationum honestates. In quibus tantum compassum est animalibus, ut pene omnes in hoc effecti simus animales. Dimissam enim nobis a patribus nostris jure hæreditario formam paupertatis, et sanctæ simplicitatis speciem, verum decorem domus Dei, alienantes a nobis et a cellis nostris, per manus artificum exquisitorum cellas, non tam eremiticas, quam aromaticas ædificamus nobis, singulas in titulo centum solidorum, concupiscentias oculorum nostrorum de eleemosynis pauperum. Amputa, Domine, opprobrium centum solidorum a cellis pauperum tuorum. Cur non potius centum denariorum ? cur non potius nullorum ? cur non potius gratis filii gratiæ ipsi sibi ædificant ? Quid responsum est Moysi, cum consummaret tabernaculum ? *Vide, inquit, omnia facito secundum exemplar quod ostensum est tibi in monte* (Exod. XXV, 40). Non a sæculi hominibus decet fieri tabernaculum Dei cum hominibus. Ipsi quibus in altitudine mentis ostenditur exemplar veri decoris domus Dei, ipsi ædificent sibi. Ipsi quibus sollicitudo interiorum suorum contemptum et negligentiam indicit omnium exteriorum, ipsi ædificent sibi formam paupertatis et sanctæ

simplicitatis speciem, et paternæ frugalitatis lineamenta. Nulla enim sic aptabit artificum industria, sicut eorum negligentia.

37. Ergo, obsecro, in peregrinatione hujus sæculi, in militia hac super terram, ædificemus nobis, non domos ad habitandum, sed tabernacula ad deserendum: utpote cito inde vocandi, et emigraturi in patriam et civitatem nostram, et in domum æternitatis nostræ. In castris quippe sumus, in alieno militamus, in alieno laboramus: facile est quidquid naturale est. Numquid non facile est solitario, et sufficiens naturæ, et utile conscientiæ, ipsi sibi cellam de virgis contexere, de luto plasmare, undecunque operire, et decentissime inhabitare? Et quid amplius est requirendum? Credite, fratres, et utinam experiri vobis non contingat: quia pulchritudines istæ et forenses honestates cito virile propositum enervant, et masculinum animum effeminant. Nam etsi ipso sæpe usu sopiuntur earum delectationes, etsi sint aliqui qui utantur hujusmodi quasi non utentes, tamen contemptu melius, quam usu extirpantur et vincuntur hujusmodi affectiones. Conferunt etiam non modicum interioribus nostris [450] exteriora nostra, ad similitudinem mentis aptata et composita, et bono proposito suo modo respondentia. Pauperior enim cultus in aliis frenat concupiscentiam: in aliis circa amorem paupertatis afficit conscientiam. Sed et intentum

interioribus suis animum magis decent inculta omnia et neglecta exteriora : quibus animus ipse [*al. add. incola domus*] sæpius alibi conversari dignoscitur ; seque alibi magis occupatam intentio sancta denuntiat ; et efficaciter bonæ conscientiæ conciliat interiora, cui omnia exteriora viluisse renuntiat. Obsecro ergo, ut maneant cellæ illæ deliciores sicut factæ sunt, sed non crescat numerus earum : sintque in valetudinaria fratribus animalibus et infirmioribus, donec convalescant ; hoc est, incipiant desiderare, non valetudinaria infirmorum, sed tabernacula militantium in castris Dei. Maneant in exemplum posteris vestris, quia tales habuistis, et spreveritis.

CAPUT XIII. EXEMPLO PRISCORUM
MONACHORUM, EREMITARUM, IMO CHRISTI
APOSTOLORUM ET PRIMORUM FIDELIUM,
HORTATUR AD MODESTIAM, OTII FUGAM, ET
PAUPERTATIS AMOREM.

38. Vos autem qui spirituales estis, sicut Hebræi, id est transeuntes, non habentes hic civitatem manentem, sed futuram inquirentes, ædificate vobis, sicut cœpistis, casulas in quibus habitetis. In casulis enim habitaverunt patres nostri, habitantes in terra repromissionis quasi in aliena ; cum cohæredibus repromissionis exspectantes fundamenta habentem civitatem, cujus artifex et conditor est Deus : non acceptis repromissionibus, sed a longe eas aspicientes et

salutantes, et confitentes, quia hospites sunt et peregrini super terram. Qui enim hæc dicunt, significant se patriam inquirere meliorem, hoc est cœlestem (Hebr. XI, 9, 10, 13, 14, 16). Idcirco patres nostri in Ægypto et Thebaida, sanctæ hujus vitæ ardentissimi æmulatores, in solitudinibus degentes, angustiati, afflicti, quibus dignus non erat mundus. ipsi sibi cellas ædificabant, in quibus tecti tantummodo et circumsepti a turbine et a pluvia tutabantur, in quibus eremiticæ frugalitatis deliciis affluentes, locupletabant multos ipsi egentes. Quos quo nomine dignius appellem nescio, homines cœlestes, an angelos terrestres, degentes in terris, sed conversationem habentes in [451] cœlis. Laborabant manibus suis, et de labore suo pauperes pascebant ; esurientes ipsi, de vastitate eremi urbium carceres aiebant et infirmos, et in quibuslibet necessitatibus positos sustentabant, viventes de labore suo, et habitantes in labore manuum suarum.

39. Quid ad hæc dicemus nos, non animales, sed animalia terrena, adhærentes terræ, et sensibus carnis nostræ, in sensu carnis nostræ ambulantes, et ex alienis manibus pendentis ? Quamvis consoletur nos in hoc ipsum aliquatenus ille, qui cum dives esset, pauper pro nobis factus est (II Cor. VIII, 9) ; et qui voluntariæ paupertatis dedit præceptum, ipse ejusdem paupertatis in semetipso nobis formam dignatus est demonstrare. Ut enim sciant Evangelici pauperes quid eis faciendum sit,

ipse etiam a fidelibus pasci voluit, nonnunquam et ab infidelibus, sed ut fideles faceret, vitæ necessaria accipere non recusavit. Sed etiam in primitiva Ecclesia pauperes illos sanctos, qui pro Christo rapinam bonorum suorum perpessi fuerant, vel secundum perfectionis consilium omnia reliquerant et vendiderant, ac fratribus fidelibus communia effecerant, sollicitudine quanta, quanta pietate sancti Apostoli alendos a fidelibus procurabant, et liber Actuum Apostolorum, et Paulus in Epistolis suis manifeste demonstrat. Quod etsi conceditur liberius, hoc ipsum Domino præcipiente et ordinante, Evangelium annuntiantibus de Evangelio vivere, ex Apostolorum tamen auctoritate non negatur, etiam Evangelice viventibus, sicut sanctis illis pauperibus qui tunc erant in Jerusalem : qui etiam sancti pauperes ob hoc vocantur, quia in professione sanctitatis et communis vitæ nomen dederant, et semetipsos in hoc ipsum sponte pauperes effecerant (Luc. XVIII, 22 ; Act. II, 44, 45 ; IV, 34, 35 ; Rom. XV ; I Cor. IX ; II Cor. VIII). Quod enim Apostolus severissima auctoritate quibusdam denuntiat, ut qui non vult operari, non manducet ; continuo ostendens de quibus diceret, subjunxit dicens : *Audivimus enim quosdam ambulantes inter vos inquiete, nihil operantes, sed curiose agentes. His autem qui hujusmodi sunt, denuntiamus et obsecramus in Domino Jesu Christo, ut cum silentio*

operantes panem suum manducant (II Thess. III, 10-12). *Suum*, hoc est, suo labore partum et acquisitum. Et tamen ne illos, quamvis inquietos, nihil operantes, et curiose agentes, nomen tamen Domini invocatum super [452] se habentes, quasi exposuisse videretur et abjecisse, statim intulit dicens : *Vos autem, fratres, nolite deficere benefacientes in Christo Jesu Domino nostro* (Ibid., 13). Ac si diceret : Et si illi perseverant in malitia, sive negligentia sua, vos tamen in sustentandis eis nolite deficere a beneficentia vestra.

40. Cum ergo severissime superius denuntiaverit, non manducandum nolentibus operari, postmodum vero volentibus operari, sed nihil operantibus, aliquanto se exhibuerit clementiorem, possemus dicere, secundum textum verborum ejus (nec omnino aberraret a vero), non volentibus quamvis valentibus, intentatam esse illam severitatem ; volentibus autem, sed non valentibus indulgentiam istam. Sed etiam cum istis denuntiet, et obsecret in Domino Jesu Christo, ut cum silentio panem suum manducant, videntur panem non suum manducare, nisi eum suum efficiant operando, quantum operari possunt testimonio Dei et conscientiae suae. Ignosce, Domine, ignosce : excusamus, tergiversamur, sed non est qui se abscondat a lumine veritatis tuae ; quod sicut illuminat conversos, sic etiam ferit aversos. Non est enim occultatum os nostrum a te, quod fecisti

in occulto hominum. Nos autem nobismetipsi facimus id occultum, quia vix est aliquis, in eis quæ ad te sunt, qui experiri velit quid possit, et quod promptissime potest quandoque secundum carnem vel sæculum, sive timor impulerit, sive cupiditas traxerit. Sed et si fallimus homines inscios, non nos permittas, ut quasi volentes fallere te, fallamus nosmetipsos. Nos non laboramus, quia vel non possumus, vel non posse nobis videtur, vel consuetudine otii et deliciarum nostrarum nos non posse efficimus.

41. Adoremus ergo semper, et procidamus, et ploremus coram te, qui fecisti nos, et qui in hoc ipsum peccato nostro manifesto, iudicio tuo occulto formasti nos, ut forsitan quia non multum hoc volumus, non possumus : vel quia non volumus cum potuimus, cum volumus non possumus. Vescamur saltem secundum pœnam Adæ pane nostro, si non possumus in sudore vultus nostri, in dolore cordis nostri ; in lacrymis doloris, si non possumus in sudore laboris. Magnam hanc jacturam professionis nostræ [453] suppleat pietas, ac devotio conscientiae humilis. Sint nobis lacrymæ nostræ panes die ac nocte, quamdiu dicitur animæ nostræ, Ubi est Deus tuus ? hoc est, quamdiu peregrinatur a Domino Deo nostro, et a lumine vultus sui. Unum quidem erat necessarium : sed qui nec in uno figimur, nec in multis exercemur, in quo ordine computabimur ? Utinam cum illo de quo

Apostolus dicit : *Ei qui non operatur, credenti autem in eum qui justificat impium, reputatur fides ejus ad justitiam secundum propositum gratiæ Dei* (Rom. IV, 5). Utinam cum peccatrice, cui multum dimissum est, quia multum dilexit (Luc. VII, 47), et beata anima hoc judicio apud Deum meruerit justificari, judicio diligentium nomen Domini, ut omissa omni justitia operum, et fiducia meritorum, in hoc solo justificetur, quoniam dilexit multum. Nam in diligendo te, Deus, retributio magna est diligenti conscientiæ ipsa dilectio tua, deinde vero vita æterna. Sic, fratres, obsecro vos, non excusemus nos, sed accusemus nos, et confiteamur. Et qui magni nominis umbram, et personale quoddam figmentum perfectionis apud homines induimus ; apud Deum conscientiæ nostræ cognoscentes paupertatem, non usquequaque recedamus a veritate, et veritas liberabit nos.

CAPUT XIV. QUOMODO ANIMALIS INCIPIENS,
SEU TIRO RELIGIOSUS DOCENDUS SIT
APPROPINQUARE DEO PER AMOREM ET
ORATIONEM.

42. Deinde docendus est animalis incipiens, et Christi tirunculus Deo appropinquare, ut et Deus appropinquet ei. Sic enim admonet propheta : *Appropinquate Deo, et ipse appropinquabit vobis* (Jac. IV, 8). Non solum enim faciendus est homo et formandus, sed et vivificandus. Primo

enim formavit Deus hominem : deinde inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ, et factus est homo in animam viventem (Gen. II, 7). Formatio hominis, [Alias additur, *spiraculum hominis, prima.*] institutio est moralis : vita ejus, amor Dei. Hunc fides concipit, spes parturit, ipse se [Alias, *charitas.*] format et vivificat. Amor enim Dei, vel amor Deus Spiritus sanctus, amori hominis se infundens, afficit eum sibi. Et amans semetipsum de homine Deus, secum unum efficit, et spiritum ejus, et amorem ejus. Sicut enim non habet [454] corpus unde vivat, nisi de spiritu suo : sic affectus hominis, qui amor dicitur, non vivit, hoc est non amat Deum, nisi de Spiritu sancto. Amorem ergo Dei, in homine ex gratia genitum, lactat lectio, meditatio pascit, oratio confortat et illuminat. Animalis vero et novo in Christo homini ad exercitanda ejus interiora melius et tutius proponuntur legenda et meditanda Redemptoris nostri exteriora ; et ostenditur in eis exemplum humilitatis, provocatio charitatis, et affectus pietatis : et de Scripturis sanctis et sanctorum tractatibus Patrum moralia quæque et planiora. Proponenda sunt ei gesta et passiones sanctorum : ubi nec laborandum ei sit in planitie historiali, et semper aliquid occurrat quod novitii animum excitet ad amorem Dei et contemptum sui. Porro aliæ historiæ delectant quidem cum leguntur, sed non ædificant, quin potius mentem inficiunt : et in tempore orationis vel spiritualis

meditationis, inutilia quæque vel noxia faciunt scaturire de memoria. Lectionis quippe modum similis meditatio sequi solet. Difficilium etiam lectio scripturarum fatigat, non reficit teneriorem animum : frangit intentionem, hebetat sensum vel ingenium.

43. Docendus est etiam in oratione sua sursum cor levare, spiritualiter orare, a corporibus vel corporum imaginibus, cum Deum cogitat, quantum potest recedere. Admonendus est quanta potest puritate cordis intendere in eum, cui sacrificium orationis suæ offert ; se ipsum attendere qui offert, intelligere quod offert : quantum enim videt, vel intelligit eum cui offert, tantum ei in affectu est, et ei amor ipse est intellectus ; quantumque ipse ei in affectu est, tantum sapit ei hoc ipsum si dignum Deo est quod offert : et in eo sibi bene est. Hujusmodi homini oranti vel meditati, melius ac tutius, sicut jam dictum est, proponitur imago Dominicæ Humanitatis, Nativitatis ejus, Passionis et Resurrectionis : ut infirmus animus, qui non novit cogitare nisi corpora et corporalia, habeat aliquid cui se afficiat, cui juxta modum suum pietatis intuitu inhæreat. Est quippe in forma Mediatoris, in quo, sicut legitur in Job, *visitans homo speciem suam, non peccet* (Job V, 24) : hoc est, cum intentionis suæ intuitum in eum dirigit, humanam in Deo speciem [455] cogitando, a vero non usquequaque recedat, et dum per fidem ab

homine Deum non dividit, Deum aliquando in homine apprehendere addiscat. In quo pauperibus spiritu, et simplicioribus filiis Dei, tanto primum solet esse affectus dulcior, quanto humanæ naturæ propinquior. Postmodum vero fide migrante in affectum, amplexantes in medio cordis sui dulci amoris amplexu Christum Jesum, totum hominem propter hominem assumptum, totum Deum propter assumptum Deum, incipiunt eum non jam secundum carnem cognoscere, quamvis eum necdum secundum Deum plene possint cogitare. Et sanctificando eum in cordibus suis offerre ei amant vota sua quæ distinxerunt labia sua; obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones, pro tempore, pro causa congruentes.

44. Sunt enim orationes aliæ breves ac simplices, sicut eas format voluntas, seu necessitas orantis pro causa incidenti: aliæ prolixiores et rationabiles, sicut in inquisitione veritatis petentes, quærentes, pulsantes, donec accipiant, inveniant, et aperiatur eis: aliæ alacres, spirituales et fecundæ, in affectu fruētis, et gaudio gratiæ illuminantis. Et ipsæ sunt quas Apostolus alio ordine dinumerat, *obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones* (I Tim. II, 1). Nam postulatio, quam primam posuimus, est circa obtinenda temporalia, et necessaria aliqua vitæ hujus, in qua Deus postulantis quidem approbans bonam voluntatem, facit tamen ipse

quod melius judicat, et dat libenter ei, quod bene postulat [*al. sequi bene postulantem*]. Ipsa est de qua Psalmista ait : *Quoniam adhuc et oratio mea in beneplacitis eorum* (Psal. CXL, 5). Hæc est etiam hominum impiorum, quia omnium communiter est, sed maxime filiorum sæculi hujus, desiderare tranquillitatem pacis, sanitatem corporis, temperiem æris, et alia quæ ad vitæ hujus usum spectant, et necessitatem, et abutentium voluptatem. Pro quibus qui fideliter postulant, quamvis non ea postulant nisi ad necessitatem, tamen in hoc ipso voluntati Dei suam semper subjiciunt. Obsecratio vero est in exercitiis spiritualibus anxia ad Deum instantia : in quibus ante gratiam succurrentem, qui apponit scientiam, apponit et dolorem (Eccle. I, 18). Oratio vero est hominis Deo adhærentis affectio, et familiaris quædam et pia allocutio, et statio illuminatæ mentis ad fruendum, [456] quamdiu licet. Porro gratiarum actio est in intellectu, et cognitione gratiæ Dei bonæ voluntatis indeficiens ad Deum et indefessa intentio : etiamsi aliquando, vel non sit, vel torpeat, sive actio exterior, sive interior affectio. Hæc enim est de qua dicit Apostolus : *Velle adjacet mihi, perficere autem bonum non invenio* (Rom. VII, 18). Ac si dicat : Semper quidem velle adest, sed aliquando jacet, hoc est inefficax est ; quia perficere opus bonum quæro, sed non invenio. Hæc est charitas quæ nunquam deficit. Ipsa est enim sine intermissione oratio, seu

gratiarum actio, de qua Apostolus ait: *Sine intermissione orantes, semper gratias agentes* (I Thess. V, 17, 18). Est enim jugis quædam bonitas mentis et bene compositi animi, et ad Patrem Deum in filii Dei bonitatis ejus quædam similitudo, orans pro omnibus semper, et gratias agens in omnibus; tot modis in oratione, vel gratiarum actione in Deum se jugiter refundens, quot in suis necessitatibus vel consolationibus, in proximi etiam vel compassionibus, vel congratulationibus causales in hoc materias invenit pius affectus. Hæc autem jugiter in gratiarum actionibus est; quia qui sic est, semper in gaudio sancti Spiritus est.

45. In postulationibus ergo pie ac fideliter orandum est, sed non est in illis pertinaciter inhærendum, quia nos nescimus, sed Pater cœlestis scit quid in temporalibus istis necesse nobis sit. Obsecrationibus vero insistendum est, sed in omni humilitate et patientia, quia non afferunt fructum, nisi in patientia. Nonnunquam enim cum celerius gratia non subvenit, fit obsecranti cœlum æneum, et terra sua ferrea. Et cum relicta sibi cordis humani duritia, ad votum exaudiri non meretur, anxietas desiderantis negari sibi æstimat, quidquid differtur. Cumque sicut Chananæa illa præteriri se ac despici ingemiscit (Matth. XV, 22-28), quasi immunditiam carnis, præterita sibi peccata sua imputari, vel improperari imaginatur. Nonnunquam vero non [Alias omittitur *non.*]sine labore petens accipit,

quærens invenit, et pulsanti aperitur : et consolationes ac suavitates orationis invenire tandem aliquando meretur labor obsecrationis.

46. Nonnunquam etiam puræ orationis affectus, et bona illa orationis suavitas non invenitur, sed quasi invenit ; cum non petentem, non quærentem, non pulsantem, et quasi [457] nescientem gratia prævenit : et tanquam genus servorum recipitur in mensa filiorum, cum rudis adhuc et incipiens animus in eum orandi assumitur affectum, qui pro præmio sanctitatis reddi solet meritis perfectorum. Quod cum fit, agitur ut vel in iudicium suum non liceat scire negligenti quid negligat [*al.* Quodcumque sit, agitur ut vel in iudicium suum non liceat nescire negligenti quid negligat], vel ut provocatio charitatis amorem in eo ultro se offerentis accendat. In quo, proh dolor ! plurimi falluntur, quia cum pascuntur pane filiorum, jam se esse filios arbitrantur : et deficientes unde proficere debebant, ex visitante gratia evanescunt a conscientia sua, arbitantes se aliquid esse, cum nihil sint, et de bonis Dei non emendantur, sed indurantur, et fiunt de quibus Psalmista dicit, *Inimici Domini mentiti sunt ei, et erit tempus eorum in sæcula. Et cibavit illos ex adipe frumenti, et de petra melle saturavit eos* (Psal. LXXX, 16, 17). Pascuntur enim a Patre Deo, aliquando de pretiosiore gratiæ substantia servi, ut affectent esse filii : ipsi vero gratia Dei abutentes efficiuntur inimici. Ut enim

abutantur etiam Scripturis sanctis in peccatis, vel in concupiscentiis suis, redeuntes ad eas per orationes, dicunt sibi illud uxoris Manuæ: *Si Dominus voluisset nos occidere, non suscepisset sacrificium de manibus nostris* (Judic. XIII, 23).

LIBER SECUNDUS.

CAPUT I. CELLÆ SECRETUM TIRONIBUS ET PERFECTIS QUAM UTILE.

1. Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum, in quibus passer invenit sibi domum, et turtur nidum ubi reponat pullos suos! (Psal. LXXXIII, 2, 4.) Passer, inquam, naturaliter animal vitiosum, mobile, leve, importunum, garrulum, ac pronum in libidinem. Et turtur luctus amica, opacæ solitudinis familiaris incola, forma simplicitatis, exemplum castitatis. Ille sibi invenit in eis domum quietis et securitatis: illa nidum sibi, ubi reponat pullos suos. Quæ sunt hæc, nisi juvenum naturaliter calidus sanguis, et fervidus animus, ætas labilis, curiositas inquieta; et virilis maturitas, serius animus, castus, sobrius, pertæsus exteriorum quantum potest, et intra semetipsum recondens semetipsum? Quorum alterum in tabernaculis Domini virtutum, in disciplina cellarum invenit sibi ab omnibus vitiis quietem, firmamentum stabilitatis, et mansionem securitatis: alterum vero, in secreto cellæ secretiorem recessum conscientiæ, ubi reponat et nutriat sanctarum affectionum suarum fructus, et spiritualis sensus contemplationis. Passer solitarius in tecto, hoc est in altitudine contemplationis, calcare amat habitationem carnalis conversationis. Turtur in inferioribus fecundatur, et gaudet in fructibus humilitatis.

Perfecti enim quique et spirituales, qui turturis nomine designantur, cum ad firmamentum et robur virtutis suæ per virtutem obedientiæ et subjectionis perveniunt, premunt se semper ac dejiciunt in id quod incipientium est : et unde infra se descendunt, inde ascendunt supra se : et humiliando se magis proficiunt, propter fructus solitudinis, qui sunt frequentes et sublimes excessus contemplationis, non arbitrantes esse negligendam conscientiam voluntariæ subjectionis, usum socialis vitæ, et dulcedinem fraternæ charitatis.

2. Ideo vir spiritualis et corpore suo spiritualiter utens, servitutem ejus, quam habet animalis homo per vim coactam, rationalis per [459] consuetudinem subactam, accipere meretur quasi naturaliter affectam. Ubi illi est obedientia necessitatis, iste eam habet charitatis. Ubi ille virtutes laboris plenas, iste habet eas versas in mores. Illi vero passeris Dei sursum nitentes ad ea quæ sunt perfectorum, non elationis præsumptione, sed pietatis amore, in paupertate spiritus sui sublimati, non repelluntur ut elati, sed suscipiuntur ut devoti : et aliquando hoc merentur experiri, quo spirituales frui ; et semper affectant imitari eorum vitam activam, ad quorum ambiunt consolationem contemplativam. Sicque uno spiritu, licet non uno gressu gradientes, æque proficiunt et spirituales in humili, et incipientes in sublimi. Et hæc sunt cellarum bene ordinarum

sancta commercia, studia veneranda, otia negotiosa, quies operosa, charitas ordinata, mutuo in silentio sibi colloqui, et in absentia ab invicem se ad invicem magis frui, proficere de invicem : et cum se non vident ad invicem, in alio videre quod imitandum est, in se ipsis non nisi quod flendum est. *Ego* vero, sicut dicit Jeremias, *vir videns paupertatem meam* (Thren. III, 1), cum alienas divitias computo, in memetipso erubesco, et suspiro, quia quod tracto in alieno, mallet experiri in proprio. De duobus quippe malis tolerabilius est quod amas non videre, quam videre, et non habere ; quamvis non sic de bonis Domini. Bona enim Domini videre, amare est : amare vero, habere est. Ideo nitamur, in quantum possumus ut videamus, videndo intelligamus, et intelligendo amemus, ut amando habeamus. Domine, super hoc ante te omne desiderium meum, et gemitus meus a te non est absconditus.

CAPUT II. DE SECUNDO STATU VITÆ RELIGIOSÆ, ID EST RATIONALI.

3. De animali vero statu transeuntes ad rationalem, ut de rationali transeamus ad spiritualem tractando, et utinam proficiendo, primo scire debemus quia Sapientia, sicut in libro nominis ejus legitur, *præoccupat eos qui se concupiscunt, et occurrit eis, et ostendit se in viis suis hilariter* (Sap. VI, 14), sicut in proficiendo, sic et in [460] meditando et tractando ; *attingens ubique*

propter sui munditiam (Sap. VII, 24). Adjuvat enim Deus vultu suo se intuentem, movet ac promovet, et attrahit species summi boni se contemplantem. Cumque ratio proficiendo in amorem sursum ascendit, amanti et desideranti gratia condescendit. Unum sæpe fiunt, quæ illos duos status efficiunt quæ sunt ratio et amor, et quæ ex eis efficiuntur, scilicet scientia et sapientia. Nec jam possunt altrinsecus tractari vel cogitari quæ jam unum et unius operationis ac virtutis sunt, et in sensu intelligentis, et in gaudio fruentis. Quamvis ergo distinguendus sit alter ab altero, tamen cum sic se res obtulerit, et cogitandus et tractandus erit alter cum altero, et in altero. Quia ergo, sicut jam supra dictum est (supra, lib. I, nn. 14, 19), quemadmodum in profectu religionis, status animalis vigilat circa corpus et hominem exteriorem componendum, et aptandum studio virtutis ; sic rationalis circa animum agere debet, vel faciendum si non est, vel excolendum et ordinandum si est : primo videndum est quis vel quid sit animus ipse, quem ratio rationalem facit ; quid ipsa ratio, quæ animal mortale faciendo rationale, hominem perficit. Sed primo dicendum est de anima.

4. Anima est res incorporea, rationis capax, vivificando corpori accommodata. Hæc animales constituit homines, quæ carnis sunt sapientes, sensibus corporis inhærentes. Quæ ubi perfectæ rationis incipit esse, non tantum capax, sed et

princeps, [Alias, *particeps.*] continuo abdicat a se nomen [Alias, *notam.*] generis feminini, et efficitur animus particeps rationis, regendo corpori accommodatus, vel se ipsum habens spiritus. Quamdiu enim anima est, cito in id quod carnale est, effeminatur : animus vero vel spiritus, non nisi quod virile est et spirituale meditatur. Spiritus enim hominibus in appetitu boni subtilis et efficacis naturæ conditus, et in arte creatricis sapientiæ omni corpore melior, omni etiam luce corporea lucidior ac dignior ob imaginem conditoris, et capacitatem rationis ; vitio tamen carnalis originis implicatus, peccati servus effectus est, et captivus in lege peccati, quæ est in membris. Nec tamen omnino amisit arbitrium, id est iudicium rationis in iudicando et discernendo, quanquam libertatem suam amiserit in volendo et agendo.¹ [461] Nam in pœnam peccati, et testimonium amissæ dignitatis naturalis, positum est in signum ei arbitrium, sed captivum. Quod etiam ante conversionem et liberationem voluntatis, nunquam perdere potest ex toto ulla aversione ipsius voluntatis. In quo etiam cum eo abutitur in eligendo malum pro bono, sicut dictum est, melior est et dignior omni corporea creatura, et in se, et in arte [*al. arce*] creatricis veritatis. Liberatur vero voluntas, quando efficitur

¹ Sic habet manuscriptus Montis-Dei ; in aliis legitur *in eligendo et agendo*. Homo vero istam dicitur amisisse libertatem intelligendo, non de libertate naturæ, sed gratiæ, siquidem infra dicitur liberari voluntas per charitatem.

charitas : cum charitas Dei diffunditur in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datur nobis (Rom. V, 5). Et nunc vere est ratio, hoc est habitus mentis per omnia conveniens veritati. Cum enim liberata voluntate per liberantem gratiam, spiritus agi incipit libera ratione, tunc suus est, hoc est se ipso libere utens efficitur, et fit animus, et bonus animus. Animus, inquam, in quantum bene animans, et perficiens animal suum supplemento liberæ rationis. Bonus autem, in quantum jam amans bonum suum, quo bonus fit, et sine quo nec bonus, nec animus esse potuit. Fit autem bonus animus et rationalis, diligens Dominum Deum suum in toto corde suo, et in tota anima sua, et in tota mente sua, et in omnibus viribus suis, et nonnisi in ipso se ipsum, et proximum suum sicut se ipsum. Fit autem bonus animus Deum timens, et mandata ejus observans : hoc est enim omnis homo (Eccle. XII, 13). Ratio vero sic definitur a definientibus, vel describitur a describentibus : Aspectus animi est, quo per se ipsum, non per corpus, verum intuetur : aut ipsa veri contemplatio, aut ipsum verum quod contemplatur, aut vita rationalis, vel rationale obsequium, in quo conformatur veritati contemplatæ. Ratiocinatio vero est rationis inquisitio, hoc est aspectus ejus motio per ea quæ aspicienda sunt. Ratiocinatio quærit, ratio invenit. Aspectus hic in rem aliquam coniectus cum eam videt, scientia est ; cum non valet, [*Alias, videt.*]

ignorantia est hominis. Hæc ergo ratio est, et instrumentum per quod operatur, et opus quod operatur. Hæc semper exerceri amat in eo quod utile est et honestum, exercitio proficiens, desidia vero in semetipsa marcescens.

5. Nullum vero dignius et utilius exercitium est homini eam habenti, quam in eo quod melius habet, et in quo cæteris animalibus, et cæteris partibus suis præeminet, quæ est ipsa [462] mens vel animus. Menti vero vel animo, cui cætera pars hominis regenda subdita est, nec dignius est aliquid ad quærendum, nec dulcius ad inveniendum, nec utilius ad habendum, quam quod solum ipsam mentem supereminet, qui est solus Deus. Nec longe est ab unoquoque nostrum, quia in ipso vivimus, movemur, et sumus (Act. XVII, 27, 28). Et non sicut in ære isto, sic in Domino Deo nostro ; sed in ipso vivimus per fidem, movemur et promovemur per spem, figimur per amorem. Ab ipso enim et ad ipsum conditus est rationalis animus, ut ad ipsum sit conversio ejus, ut sit ipse bonum ejus. Hic autem ex illo bono bonus, ad imaginem et similitudinem ejus conditus est : ut quamdiu hic vivitur, quam propius potest, accedat ad eum similitudine, a quo sola receditur dissimilitudine ; ut sit is sanctus, sicut ille sanctus est ; in futuro futurus beatus, sicut ille beatus est. Denique hoc solum magnum et bonum est, cum magnus et bonus animus suspicit, miratur et affectat quod

supra eum est, et adhærere festinat similitudini suæ devota imago. Ipse enim imago Dei est. Et per hoc quod imago Dei est, intelligibile ei fit, et se posse et debere inhærere ei cujus imago est. Ideo etsi in terris regit corpus sibi commissum, meliore tamen parte sui scilicet memoria, intelligentia, et amore ibi semper conversari amat, unde quidquid est, quidquid habet, se novit accepisse, et ubi in perpetuum se mansurum, et cum plena Dei visione plenam Dei similitudinem adepturum, quantum in hoc homini sperandum est, sperare ei licet, si bonæ spei vitam suam non negligat conformare. Illuc ergo spectat, independet, plus cum hominibus commorans, ut vivificet eos vita Dei ad quærenda et capienda divina, quam ut animet vita ista mortali et humana. Sicut enim corpus quod animat, naturali statu suo erigitur in cœlum, quod natura et loco, et dignitate, et loca omnia et corpora supereminet : sic spiritualis ipse natura, ad ea quæ in spiritualibus præeminent, hoc est ad Deum, et divina erigere semper amat semetipsum, non superbe sapiendo, sed pie amando, sobrie, et juste, et pie vivendo : qui quanto altius est quo nititur, tanto fortioribus exercitiorum studiis exercendus est, et quæ eum non perfundant, sed intingant, sicque afficiant ut perficiant.

6. Studia vero hæc etsi litteris aliquando [463] adjuventur et utantur, non tamen litteratoria sunt, non cavillantia, non disputantia, non garrula ; sed

spiritualia, pacifica, et humilia, humilibus consentientia. Quæ etsi foris exercentur, intus potius aguntur in spiritu mentis, ubi renovatur homo de die in diem, induens novum hominem qui secundum Deum creatus est in sanctitate et justitia veritatis. Ibi enim fit animus, ibi fit intellectus bonus omnibus facientibus eum, cum secundum regulam ab Apostolo datam, in *omnibus exhibemus nos sicut Dei ministros in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in laboribus, in vigiliis, in carcere cellæ, in jejuniis, in castitate, in scientia, in longanimitate, in suavitate, in Spiritu sancto, in charitate non ficta, in verbo veritatis, et virtute Dei ; per arma justitiæ a dextris et a sinistris ; per gloriam et ignobilitatem, per infamiam et bonam famam ; ut seductores et veraces ; sicut qui ignoti et cogniti ; quasi morientes, et ecce vivimus ; ut castigati et non mortificati ; quasi tristes, semper autem gaudentes ; sicut egentes, multos autem locupletantes ; tanquam nihil habentes, et omnia possidentes* (II Cor. VI, 4-10) : *in labore et ærumna, in fame et siti, in frigore et nuditate* (II Cor. XI, 27). Hæc et hujusmodi sunt studia sancta, exercitia apostolica, in quibus discutit se animus, et invenit, et emendat, mundans se ab omni inquinamento carnis ac spiritus, perficiens sanctificationem in timore Dei. Studia hæc silentium amant, quietem desiderant cordis in labore corporis, paupertatem spiritus, et pacem in exterioribus pressuris, et bonam conscientiam in omni puritate cordis et corporis. Hæc faciunt

animum, quia unde faciant, habent. Vana vero illa, nugigerula, verbosa, contentiosa, curiosa, ambitiosa, etiam sanctum [Alias, *factum*.] animum vel jam perfectum dissipant et corrumpunt. Hæc studia scrutantur virtutum, non tam flores quam radices, non ut luceant, sed ut sint : non ut sciantur, sed ut habeantur.

7. Vitiorum vero plus in semetipsis metuunt appetitum, quam ab aliis impetum ; plus contagium, quam malitiam. Sicut enim aliquando magno labore, et studio perseverante, virtutes trahuntur in affectum et mentem bonam, sic vitia levissima remissioris licentiæ opportunitate transeunt in conspersionem, et quasi naturalia efficiuntur. Sed nullum vitium naturale est ; virtus vero omnis homini naturalis est. [464] Consuetudo tamen vel voluntatis corruptæ, vel inolitæ negligentæ, plurima sæpe vitia quasi naturalia in neglecta conscientia efficere solet. Consuetudo quippe, sicut philosophi dicere solent, est secunda natura. Omnis tamen malus animus priusquam indurescat, molliri potest malitia ejus : sed nec postquam induruerit, desperandus est. Hæc enim maledictio est Adæ, ut in terra laboris nostri, et in agro cordis vel corporis nostri, noxia vel inutilia gratuito passim ubique proveniant : utilia vero vel necessaria, et salubria, cum labore. Virtus tamen quoniam naturæ res est, cum venit in animum aliquando, non venit sine labore, sed venit in locum suum, et

sedet fideliter, et bene cum ea naturæ convenit, cum nullum præmium potius sit ei, quam in Deo conscientia sui. Vitium vero cum nihil aliud esse credatur, quam privatio virtutis, tamen vastitas ejus et enormitas tanta nonnunquam quasi sentitur, ut obruat et opprimat : fœditas tanta, ut inquinet et inficiat ; adhæsiō tam pertinax consuetudinis, ut vix a se eam natura excutiat. Omnis enim vitii frustra siccatur rivus, si fons non fuerit obturatus. Verbi gratia, remissa voluntas facit mentis levitatem, ex qua prodeunt instabilitas mentis, inconstantia morum, vana lætitia sæpe usque ad lasciviam carnis, vana tristitia nonnunquam usque ad ægritudinem corporis, et multa alia in negligentia vel transgressione propositi ex levitatis vitio venientia. Sic etiam superba ex usu voluntas in magna sæpe cordis inopia tumentem efficit animum. Unde procedunt vana gloria, fiducia sui, negligentia Dei, jactantia, inobedientia, contemptus, præsumptio, et cæteræ animi pestes, quæ profluere solent ex tumore et usu superbiam. Et in hunc modum omnia genera vitiorum ex aliquo malæ voluntatis affectu, vel malæ consuetudinis usu, suam singula ducunt matricem originem : quæ quanto diutius menti inolita est, tanto fortius hæret, et fortioribus remediis eget, et curam requirit diligentiolem. Hujusmodi enim pestes vitiorum usque in ultimam solitudinem solitarium persequuntur. Et sicut bene concreta

virtus, et fideliter animo insidens, possessorem suum in nulla deserit multitudine, sic vitium consuetudinis possessum suum liberum esse non patitur in qualibet solitudine. Nam nisi pertinaci studio, et prudenti opera expugnata fuerit consuetudo, [465] leniri potest, vinci vix potest : et quomodocumque se componat animus,² et in quavis solitudine habitet, secretum vel silentium cordis esse non patitur. Cui quo majorem contigerit inesse usum consuetudinis et voluntatis, eo nequior et rebellior in eo invenitur, non tam malitia spiritualis, quam quasi manibus expellenda multiplex quædam collectio et dura corpulentia necessitatis.

8. Sed redeamus ad laudem virtutis. Quid est virtus ? Filia rationis, sed magis gratiæ. Vis enim quædam est ex natura. Ut autem virtus sit, habet ex gratia. Vis est ex judicio approbantis rationis : virtus autem ex appetitu illuminatæ voluntatis. Virtus enim est voluntarius in bonum assensus. Virtus est æqualitas quædam vitæ, per omnia congruens rationi. Virtus est ad iudicium rationis usus liberæ voluntatis. Virtus quædam est humilitas. Virtus quædam est patientia. Virtus quædam est obedientia. Virtutes, sunt prudentia, temperantia, fortitudo, justitia, et aliæ quam plures : in quibus singulis non est aliud virtus, quam, sicut dictum est, ad iudicium rationis usus liberæ voluntatis. Bona enim voluntas in animo

² Alias additur *hæret*, et paulo post omittitur *habitet*.

est origo omnium bonorum, et omnium mater virtutum. Sic e converso mala voluntas est origo omnium malorum et vitiorum. Ideo custos animæ suæ, valde sollicitus esse debet circa custodiam voluntatis suæ, ut prudenter intelligat, et discernat quid in totum velit, vel volendum sibi sit, sicut est amor Dei: quid propter illud, sicut est amor proximi. Ut enim in illo tuta sit omnis indiscretio, in hoc semper secundum obedientiæ regulas cauta et prudens debet esse dilectio. In dilectione quippe Dei non alia ratio, non alia discretio est, nisi ut sicut ille cum dilexisset nos, in finem dilexit nos: sic, si fieri potest, in infinitum diligamus eum nos, sicut beatus vir qui in mandatis ejus cupit nimis (Psal. CXI, 1).

9. Sed cum nullum finem, vel terminum habere debeat devotio amantis, tamen terminos suos, fines et regulas habere debet actio operantis. Ubi ne aliquando oberret nimia voluntas, necesse est quod semper adsit mediante obedientia custodiens veritas. Nihil enim in bonum hominis in Deum proficientis, tam sibi convenit, quam voluntas et veritas. Hæc duo [466] sunt, quæ, sicut dicit Dominus, *si consenserint in unum, quodcunque petierint, fiet eis a Deo Patre* (Matth. XVIII, 19). Si duo hæc in unum perfecte consenserint, omnem in se continent virtutum plenitudinem sine vitio intercurrente; omnia possunt in homine etiam languente, omnia habent et possident in homine nihil habente: dant,

mutuant, conferunt, prosunt in homine secum quiescente. Gloria et divitiæ in conscientia sancti viri illius, ex fructibus bonæ voluntatis ejus. Foris vero non ex uno latere, sicut scutum hujus mundi, sed undique eum circumdat scutum veritatis Dei. Hilarem enim eum et jucundum intus semper efficit bona voluntas : in exteriori vero actione serium et gravem, tutum ac securum reddit veritas. Ideoque supergressus humana homo ille, semper in sereno est : sicut de ære illo homines ferunt, qui super globum lunæ est.

10. Voluntas, naturalis quidam animi appetitus est, alius in Deum, et circa interiora sua : alius circa corpus, et circa exteriora et corporalia. Hæc cum sursum tendit, sicut ignis ad locum suum, hoc est, cum sociatur veritati, et movetur ad altiora, amor est. Cum vero promovetur, et lactatur a gratia,³ dilectio est. Cum apprehendit, cum tenet, cum fruitur, charitas est, unitas spiritus est, Deus est : Deus enim charitas est (I Joan. IV, 16). In his autem cum consummaverit homo, tunc incipit (Eccli. VIII, 6) ; quia nulla horum in hac vita plena perfectio est. Cum vero declinat in ea quæ carnis sunt, concupiscentia carnis est. Cum in curiositatem sæculi, concupiscentia oculorum est. Cum vero in ambitionem gloriæ vel honoris, superbia vitæ est. Quandiu tamen in hujusmodi utilitati seu necessitati naturæ servit, natura est, vel appetitus

³ Alias, *Cum vero, ut promoveatur, lactatur a gratia.*

ejus. Cum vero in superflua se exponit vel noxia, vitium naturæ est, vel sui ipsius. Quorum primo appetitu vel accessu, de temetipso tibi hoc capere licet argumentum. Cum in eis quæ ad corpus spectant, in rebus necessariis voluntas primo appetitui finem facit, naturalis animi appetitus est. Cum vero in appetendo semper ad ulteriora progreditur, ipsum se prodit, quia jam non tam voluntas quam vitium voluntatis est, avaritia, vel cupiditas, vel aliquid hujusmodi. Voluntati enim in hujusmodi cito satis est, vitiis vero ejus nunquam satis est. [467]

11. Hæc in spiritualibus, et in eis, quæ ad Deum sunt, cum vult quod potest, laudanda est : cum vult quod non potest, et plus quam potest, regenda est : cum non vult quod potest, excitanda est et provocanda. Sæpe enim si non frenatur, impetum facit, et agitur in præceps. Sæpe si non excitatur, dormit, et tardat, et obliviscitur quo tendebat, et facile declinat quasi a latere in obligationes [al. obliques] oblatae delectationis. Ideoque sicut in corpore etiam solet fieri (melius enim corpus hominis ab alio videtur, quam se ipsum videat), in hujusmodi nos sæpe melius videt alienus oculus, quam noster ; et alius qui non est pariter in fervore ejusdem voluntatis, rector sæpe iudex est actionis : quia sæpe vel negligentia, vel privato amore nostri erramus in nobis. Bona ergo custos voluntatis est obedientia, sive imperii illa sit, sive consilii ; sive subjectionis,

sive solius charitatis. Purius enim ac dulcius sæpe, secundum apostolum Petrum, ad pares, seu etiam ad minores suos, filii obedientiæ castificant corda sua in obedientia charitatis, quam ad majores subigant per obedientiam necessitatis (I Petr. I, 22 ; V, 2, 3). In illa enim sola vel præcipit, vel consulit, et obedit charitas : hic autem pœnam timet, vel minatur imperiosa auctoritas et meticulosa necessitas. Et in illa obedienti sæpe debetur major gloria [Alias, *necessitas*.] : in ista vero inobedienti major semper intentatur pœna. Ergo in homine sursum cor habente propter exteriora sua regenda, moderanda, componenda, palam omnibus est quam necessaria sit voluntati custodia sua, amplius autem propter interiora sua. Animo enim sæpe se ipsum vel Deum cogitanti, ipsa voluntas in omni cogitatione princeps est ; et necessario principium voluntatis sequitur omnis tenor cogitationis.

12. Tria enim sunt quæ cogitationem faciunt ; voluntas, memoria, et intellectus. Voluntas cogit memoriam ut proferat materiam, cogit etiam intellectum ad formandum quod profertur, adhibens intellectum memoriæ ut inde formetur ; intellectui vero, aciem cogitantis, ut inde cogitetur. Quæ quia in unum cogit voluntas, et facili quodam nutu copulat, a cogendo cogitatio nomen accepisse videtur. Hinc fiunt cogitationes omnes, aliæ bonæ et sanctæ, et dignæ Deo : aliæ malæ et perversæ, quæ separant a Deo : aliæ

otiosæ et vanæ, a quibus [468] aufert se Deus. Hinc enim dicitur quod *perversæ cogitationes separant a Deo*, et quia *Spiritus sanctus aufert se a cogitationibus quæ sunt sine intellectu* (Sap. I, 3, 5). In quibus verbis advertendum est, quia sine omni intellectu nullatenus cogitari potest, et nulla omnino cogitatio sine omni intellectu est. Sed alius est intellectus ex vi naturalis rationis, alius ex virtute mentis rationalis. Intellectus quidem idem ipse est, qui quocunque seu in bonum, seu in malum applicitus fuerit, naturaliter viget: sed alius invenitur sibi relictus, alius a gratia illuminatus. Ille sæculi rebus et seriis et nugatoriis se non negat: hic autem nonnisi dignis se rebus, et similibus sibi se ipsum accommodat. Ille sæpe operatur sicut sibi relictus, et vitio infectus ex vitio rationis, et vitio corruptæ voluntatis, texens perversas cogitationes, quibus semetipsum qui cogitat, sponte separat a Deo: hic autem semper sicut illuminatus, et virtuti affectus, operatur pietatem, quæ cogitantem conjungit Deo.

13. Quæ vero secundo loco ponuntur cogitationes sine intellectu, ipsæ sunt vanæ illæ et otiosæ, neutro intellectui per cogitantis intentionem se applicantes, non repente perimentes, sed sensim et paulatim corrumpentes, occupantes tempus, necessaria impediens, et animum inficientes: non tam cogitationes, quam ex veris vel imaginariis recordationibus simulacra quædam cogitationum, seu ipsæ recordationes

ultro et multipliciter de memoria scaturientes. In quibus passio quædam voluntatis potius videtur esse quam actio, cum nulla sit in eis cogitantis intentio : cum quod sponte ebullit de memoria, formandum se offert intellectui non curanti, et quidquid agitur, videtur potius agi in somnio dormientis, quam in acie cogitantis. Ubi tametsi a se repellere Spiritum sanctum non est in voto cogitantis, fit tamen ex culpa negligentis, ut spiritus disciplinæ merito auferat se a cogitationibus indisciplinatis. Quæ quamvis fiant per vim quamdam occultam rationis, non tamen fiunt ex ratione, ut attrahatur [*Alias, et trahitur.*] in eas intellectus, cum nullus sit in eis intelligentis assensus. Ubi vero serio de rebus seriis bene cogitatur, voluntas libero arbitrio de memoria evocat quodcunque opus habet, et intellectum formantem memoriæ adhibet, [469] formatumque quidquid illud est intellectus adhibet aciei cogitantis, et sic peragitur negotium cogitationis.

CAPUT III. TERTIUM STATUM VITÆ RELIGIOSÆ, ID EST SPIRITUALEM, EXPLICAT.

14. Cum vero de his quæ de Deo vel ad Deum sunt cogitatur, et voluntas eo proficit ut amor fiat, continuo per viam amoris infundit se Spiritus sanctus, spiritus vitæ ; et omnia vivificat, adjuvans seu in oratione, seu in meditatione, seu in tractatu infirmitatem cogitantis. Et continuo memoria efficitur sapientia, cum suaviter ei

sapiunt bona Dei, et quod ex eis cogitatum est formandum in affectu, adhibet intellectui. Intellectus vero cogitantis, efficitur contemplatio amantis, et formans illud in quasdam spiritualis, vel divinæ suavitatis experientias afficit ex eis aciem cogitantis ; illa vero efficitur gaudium fruētis. Et tunc de Deo bene cogitatur secundum humanum modum ; si tamen cogitatio dicenda est, ubi nil cogit nec cogitur, sed tantummodo in memoriam abundantiae suavitatis Dei exsultatur, jubilatur, et vere sentitur de eo in bonitate, ab eo, qui in simplicitate cordis quæsitum illum. Sed modus hic cogitandi de Deo non est in arbitrio cogitantis, sed in gratia donantis : scilicet cum Spiritus sanctus, qui ubi vult spirat, quando vult, et quomodo vult, et quibus vult, in hoc aspirat. Sed hominis est jugiter præparare cor, voluntatem expediendo ab affectionibus alienis, rationem vel intellectum a sollicitudinibus, memoriam ab otiosis et negotiosis, nonnumquam et a necessariis occupationibus ; ut in die bona Domini, et in hora beneplaciti ejus, cum audierit vocem spiritus spirantis, ea quæ cogitationem faciunt, continuo libere concurrant sibi, et cooperentur in bonum, et quasi symbolum faciant in gaudium cogitantis : voluntas exhibendo in gaudium Domini puram affectionem ; memoria, materiam fidelem ; intellectus, experientiae suavitatem.

15. Sic ergo voluntas neglecta facit cogitationes otiosas, et indignas Deo : corrupta, perversas, quæ separant a Deo : recta, necessarias [470] ad usum vitæ hujus : pia, efficaces ad fructum Spiritus, et ad fruendum Deo. *Fructus* autem *Spiritus sunt*, sicut Apostolus dicit, *charitas, pax, gaudium, patientia, longanimitas, bonitas, benignitas, mansuetudo, fides, modestia, continentia, castitas* (Galat. V, 22, 23). Et in omni genere cogitationis, omnia quæcumque cogitanti occurrunt, conformantur intentioni voluntatis, agente in eis misericordia et iudicio Dei, ut justus justificetur adhuc, et qui in sordibus est sordescat adhuc (Apoc. XXII, 11). Ideo homini Deum amare volenti, vel jam amanti, suus semper consulendus est animus, examinanda conscientia, quid sit quod in totum vult, et propter quod vult : quidquid aliud vult spiritus vel odit, quidquid contra illud caro concupiscit. Incidentes enim quasi extrinsecus et decedentes cogitationes, [Alias omittitur *cogitationes.*] et prætervolitantes voluntates, quibus modo vult, modo non vult, nequaquam inter voluntates, sed pene inter otiosas deputandæ sunt cogitationes. Nam etsi aliquando fiunt usque ad delectationem animi, cito tamen inde se excutit animus compos sui. Quod autem in totum vult, primo considerandum est ei quid illud sit quod sic velit ; deinde, quantum velit, et quomodo velit. Si quod in totum vult, Deus est, discutiendum est ei Deum

quantum et quomodo velit, et utrum usque in contemptum sui ipsius, omniumque quæ sunt vel esse possunt; et hoc non tantum ex iudicio rationis, sed etiam ex affectu mentis: ut jam voluntas plus quam voluntas sit, ut amor sit, ut dilectio sit, ut sit charitas, sit unitas spiritus. Sic enim diligendus est Deus. Magna enim voluntas ad Deum, amor est; dilectio, adhæsiō sive conjunctio; charitas, fructio. Unitas vero spiritus cum Deo homini sursum cor habenti, proficientis in Deum voluntatis est perfectio, cum jam non solummodo vult quod Deus vult, sed sic est non tantum affectus, sed in affectu perfectus, ut non possit velle nisi quod Deus vult. Velle autem quod Deus vult, hoc est jam similem Deo esse: non posse velle nisi quod Deus vult, hoc est jam esse quod Deus est, cui velle et esse, id ipsum est. Unde bene dicitur, quod tunc plene *videbimus eum sicuti est, cum similes ei erimus* (I Joan. III, 2); hoc est, erimus quod ipse est. Quibus enim potestas data est filios Dei fieri, data est potestas, non quidem ut sint Deus, sed sint tamen quod Deus est, sint sancti, futuri plene beati, quod [471] Deus est. Nec aliunde hic sancti, nec ibi futuri beati, quam ex Deo, qui eorum et sanctitas et beatitudo est.

16. Et hæc hominis est perfectio, similitudo Dei. Perfectum autem nolle esse, delinquere est. Et ideo huic perfectioni nutrienda est semper voluntas, amor præparandus, voluntas cohibenda,

ne in aliena dissipetur ; amor servandus, ne inquinetur. Propter hoc enim solum creati sumus et vivimus, ut Deo similes simus, cum ad Dei imaginem creati simus. Est autem Dei similitudo quædam quam nemo vivens nisi cum vita exuit, quam omni homini in testimonium amissæ melioris et dignioris similitudinis creator omnium hominum reliquit ; quam habet et volens et nolens et qui eam cogitare potest, et qui tam hebes est ut eam cogitare non possit : scilicet quod sicut ubique Deus est, et ubique totus est in creatura sua, sic et in corpore suo omnis vivens anima. Et sicut semper sibi indissimilis Deus indissimiliter dissimilia in creatura operatur ; sic anima hominis quamvis totum corpus vivificans indissimili vita, in sensibus tamen corporis et in cogitationibus cordis indissimiliter operatur assidue dissimilia. Hæc similitudo Dei in homine, quantum ad meritum ejus, nullius apud Deum est momenti, cum naturæ, non voluntatis ejus sit vel laboris. Sed est alia magis Deo propinqua similitudo, in quantum voluntaria, quæ in virtutibus consistit : in qua animus virtutis magnitudine summi boni quasi imitari gestit magnitudinem ; et perseverantiæ in bono constantia, æternitatis ejus incommutabilitatem. Super hanc autem alia est adhuc similitudo Dei. Hæc est de qua jam aliquanta dicta sunt, in tantum proprie propria, ut non jam similitudo, sed unitas spiritus nominetur ; cum fit homo

unum [Alias omittitur *unum.*] cum Deo, unus spiritus, non tantum unitate volendi idem, sed expressiore quadam unitate virtutis (sicut jam dictum est) aliud velle non valendi. Dicitur autem hæc unitas spiritus, non tantum quia efficit eam, vel afficit ei spiritum hominis Spiritus sanctus, sed quia ipsa ipse est Spiritus sanctus Deus charitas : cum per eum [Alias omittitur *per eum.*] qui est amor Patris et Filii, et unitas, et suavitas, et bonum, et osculum, et amplexus, et quidquid commune potest esse [Alias additur *in unitate.*] amborum in summa illa [472] unitate veritatis, et veritate unitatis ; hoc idem homini suo modo fit ad Deum, quod cum substantiali unitate Filio est ad Patrem, vel Patri ad Filium ; cum in amplexu et osculo Patris et Filii mediam quodammodo se invenit beata conscientia ; cum modo ineffabili inexcogitabilique fieri meretur homo Dei non Deus, sed tamen quod Deus est ex natura, homo ex gratia. [Alias, *sed tamen quod Deus est ; homo ex gratia, quod Deus est ex natura.*]

17. Unde in catalogo spiritualium exercitiorum Apostolus prudenter interseruit Spiritum sanctum, dicens : *In castitate, in scientia, in longanimitate, in suavitate, in Spiritu sancto, in charitate non ficta, in verbo veritatis, in virtute Dei* (II Cor. VI, 6, 7). Vide enim quomodo tanquam omnia facientem, ordinantem, et vivificantem, in medio bonarum virtutum, sicut cor in medio corporis, constituit Spiritum sanctum. Ipse est enim

omnipotens artifex creans hominis ad Deum bonam voluntatem, Dei ad hominem faciens propitiationem, formans affectionem, dans virtutem, juvans operationem, agens omnia fortiter, et disponens omnia suaviter. Ipse vivificat spiritum hominis, et continet in unum : sicut et ille vivificat, et in unum continet corpus suum. Homines doceant Deum quærere ; Angeli adorare : solus ipse est qui docet invenire, habere, et frui. Ipse enim est et sollicitudo bene quærentis, et pietas in spiritu et veritate adorantis, et sapientia invenientis, et amor habentis, et gaudium fruentis. Quidquid tamen de visione et cognitione Dei hic fidelibus impertitur, speculum est et ænigma ; tantum distans a futura visione et cognitione, quantum a veritate distat fides, vel tempus ab æternitate, nisi cum aliquando fit quod de eo in libro Job legitur : *Qui abscondit lucem in manibus, et præcipit ei ut rursus oriatur, et annuntiat de ea dilecto suo quod possessio ejus sit, et ad eam possit pervenire* (Job XXXVI, 32, 33).

18. Electo enim et dilecto Dei, aliquando vicissim lumen quoddam vultus Dei ostenditur (sicut lumen clausum in manibus patet et latet ad arbitrium tenentis), ut per hoc quod quasi in transcurso, vel in puncto permittitur videre, inardescat animus ad plenam possessionem luminis æterni, et hæreditatem plenæ visionis Dei : cui ut innotescat aliquatenus id quod ei [473] deest, nonnunquam quasi pertransiens

gratia perstringit sensum amantis, et eripit ipsum sibi, et rapit in diem qui est a tumultu rerum ad gaudia silentii, et pro modulo suo ad momentum, ad punctum id ipsum ostendens ei videndum sicuti est; interim etiam et ipsum efficit in id ipsum, ut sit suo modo sicut illud est. Ubi cum didicerit quid intersit inter mundum et immundum, redditur sibi, et remittitur ad mundandum cor ad visionem, ad aptandum animum ad similitudinem: ut, si aliquando rursum admittatur, sit purior adhuc ad videndum, et stabilior ad fruendum. Nusquam enim se melius deprehendit modus humanæ imperfectionis, quam in lumine vultus Dei, in speculo divinæ visionis. Ubi in die qui est, plus et plus videns quid sibi deest, emendat in dies similitudine, quidquid deliquit dissimilitudine: similitudine ei appropinquans, a quo longe factus est per dissimilitudinem; et sic expressiorem visionem expressior semper similitudo comitatur. Impossibile quippe est videri summum bonum, et non amari; nec non tantum amari, quantum datum fuerit videri; quousque amor proficiat in aliquam similitudinem amoris illius, qui Deum similem fecit homini per humiliationem humanæ conditionis, ut hominem similem Deo constituat per glorificationem divinæ participationis. Et tunc dulce est homini cohumiari summæ majestati, compauperari Filio Dei, divinæ sapientiæ

conformari, hoc sentienti in se ipso, quod et in Christo Jesu Domino nostro.

19. Hæc enim est sapientia cum pietate, amor cum timore, exultatio cum tremore, cum cogitatur et intelligitur Deus humiliatus usque ad mortem, mortem autem crucis, ut hominem exaltet usque ad similitudinem divinitatis. Hinc emanat fluminis impetus lætificans civitatem Dei, memoria abundantiae suavitatis ejus in intelligendis et cogitandis circa nos bonis ejus. In quo cum ad Deum amandum facile hominem adducant pensata, vel etiam contemplata ejus amabilia, per se ipsa in affectu contemplantis elucetia, potentia ejus, virtutes ejus, gloria, majestas, bonitas, beatitudo : hoc potissimum amantem rapit in amabilem, quod ipse in semetipso est quidquid in eo amabile est, qui est totum quod est, si tamen totum est ubi pars non est. Cui bono, amore ipsius boni sic se [474] intendit pius affectus, ut non se inde revocet, donec unum vel unus cum eo spiritus fuerit effectus. Quod cum in eo fuerit perfectum, jam solo mortalitatis hujus velo dividitur ac differtur a sanctis sanctorum, et summa illa beatitudine supercœlesti : qua tamen cum jam in fide et spe ejus quem amat fruitur in conscientia, jam quod superest vitæ hujus, tolerabiliori præstolatur patientia.

20. Et hæc est destinatio solitarii certaminis, hic finis, hoc præmium, hæc requies laborum,

consolatio dolorum. Et ipsa est perfectio et vera hominis sapientia ; omnes in se amplectens et continens virtutes, non aliunde collectas, sed velut naturaliter insitas sibi, ad similitudinem illam Dei, qua est ipse quidquid est : cum sicut Deus est id quod est, sic circa bonum virtutis, habitus bonæ voluntatis in bonam mentem sic consolidatus et affectus est, ut ex ardentissima boni incommutabilis adhæsiōne, nullatenus videatur jam posse mutari ab eo quod est. Cum enim fit circa hominem Dei assumptio illa Domini et Sancti Isræl regis nostri, sapiens et pius animus per illuminantem et adjuvantem gratiam in contemplatione summi boni, speculatur etiam regulas incommutabilis veritatis, in quantum ad eas pertingere meretur intellectu amoris : et exinde format sibi modum conversationis cujusdam cœlestis, et formam sanctitatis. Speculatur enim summam veritatem, et quæ ex ea vera sunt ; summum bonum, et quæ ex eo bona sunt ; summam æternitatem, [Alias, *essentiam.*] et quæ ex ea sunt. Illi veritati, illi charitati, illi æternitati se conformans, in istis se ordinans, illis non supervolitans judicando, sed suspiciens desiderando, vel inhærens amando ; ista suspiciens, et eis se coaptans et conformans, non sine discretionis judicio, non sine examine ratiocinationis, et judicio rationis. Ex quo concipiuntur et oriuntur virtutes sanctæ, et imago Dei reformatur in homine, et vita illa Dei

ordinatur, a qua homines quosdam alienatos conqueritur Apostolus (Ephes. IV, 18), et colligitur robur virtutis, et duo illa in quibus contemplativæ vitæ perfectio constat, et activæ : de quibus juxta antiquos illos Interpretes legitur in Job, *Ecce pietas est sapientia : abstinere vero a malo, scientia est* (Job XXVIII, 28, juxta LXX). Sapientia enim pietas est, hoc est cultus Dei, amor quo eum videre [475] desideramus, et videntes in speculo et in ænigmate credimus et speramus : et in hoc proficimus ut eum videamus in manifestatione. Abstinere vero a malis, scientia temporalium est, in quibus nos sumus : in quibus in tantum abstinemus a malis, in quantum ad bona studemus.

21. Ad hanc scientiam et ad hanc abstinentiam spectare inveniuntur primo omnium virtutum exercitia ; deinde, omnium artium vitæ hujus in qua versamur, disciplina. Quorum alterum, id est studium virtutum, respicere potius videtur ad superiora, quasi superioris sapientiæ præferentia virtutem, et redolentia suavitatem. Alterum quod circa corporalia fit exercitia, nisi fidei religione religetur, defluit in inferiorum vanitatem. In quibus, cum scientia sit res, sive ratione, sive sensibus corporis comprehensa, et memoriæ commendata ; si bene res perpenditur, id proprie quod apprehendimus sensibus, omnino scientiæ deputandum est. Quod vero per semetipsam ratio in hujusmodi apprehendit, hoc

jam est in quo se sibi scientia atque sapientia conterminant. Quidquid enim aliunde discitur, scilicet [*al.* si] per sensus corporis, quasi alienum et adventitium menti ingeritur. Quod vero sponte venit in mentem, sive ex ipsa vi rationis, sive ex incommutabilium legum incommutabilis veritatis naturali intelligentia, ex qua etiam impiissimi homines nonnunquam rectissime judicare inveniuntur; hoc sic ipsi inest rationi, ut hoc ipsum ipsa ratio sit: nec tam commendatur ei per doctrinam aliquam ut scientia sit, quam vel alio commonente, vel ipsa commemorante hoc ipsum sibi inesse naturaliter intelligit. In quo hoc potissimum est, cum quod notum est Dei, Deo naturaliter revelante, manifestum fit homini, etiam impio. Deinde affectus virtutum naturalis, de quo licuit dicere ethnicum pœtam,

Oderunt peccare boni virtutis amore.

HORAT., Epist. lib. I, ep. 16, v. 52.

Deinde per inquisitionem ratiocinationum quælibet discretio rationabilium. Infima vero pars est scientiæ et deorsum vergens sensibilibus animalis experientia, quæ fit per quinque sensus corporis, et concupiscentiam, et [476] experientiam carnis, sive oculorum, sive superbiæ hujus vitæ.

22. Cum ergo ratio sapientiæ conformata, format sibi conscientiam, et ordinat vitam, in

inferioribus scientiæ aptat sibi servitutem,⁴ et sufficientiam naturæ, in ratiocinationibus et rationabilibus ordinem vitæ,⁵ in obtentu virtutum formam conscientiæ. Sicque ab inferioribus promota, a superioribus adjuta, pergens in id quod rectum est, et judicio rationis, et assensu voluntatis, et mentis affectu, et operis effectu erumpere festinat in libertatem spiritus et unitatem : ut, sicut jam sæpe dictum est, fidelis homo unus spiritus efficiatur cum Deo. Et ipsa est, de qua paulo ante diximus, vita Dei, quæ non tam rationis est profectus, quam jam in sapientia perfectionis affectus. Hæc enim quia jam sapiunt sapienti, sapiens est : quia factus est unus spiritus cum Deo, spiritualis est. Et hæc in hac vita hominis perfectio est.

23. Jam enim qui hactenus fuit solitarius vel solus, efficitur unus, et solitudo ei corporis vertitur in unitatem mentis. Et impletur in eo, quod Dominus pro discipulis in clausula omnis perfectionis oravit dicens : *Pater, volo ut sicut ego et tu unum sumus, ita et ipsi in nobis unum sint* (Joan. XVII, 11, 21). Hæc enim unitas hominis cum Deo, vel similitudo ad Deum, in quantum propinquat Deo, in tantum inferius suum conformat sibi, infimum illi : ut spiritus et anima et corpus suo modo ordinata, suis locis disposita, suis meritis æstimata, suis etiam proprietatibus

⁴ Alias, et vitam in inferioribus ordinat ; scientiæ aptat sibi servitutem.

⁵ Alias, et sufficientiam naturæ in ratiocinationibus et ratiocinabilibus ordinem vitæ

cogitentur : ut incipiat homo perfecte nosse se ipsum, et per cognitionem sui proficiendo, ascendere ad cognoscendum Deum. Quo cum primum exurgere et aspirare incipit proficientis affectus, in cogitatione hujus similitudinis plurimum cavendus est error dissimilitudinis : scilicet ut spiritualibus spiritualia, et divinis divina comparando, non aliter de eis cogitetur, quam quod res habet. Cogitans ergo animus similitudinem Dei et sui, primo in hoc formet et aptet cogitationem suam, ut omnino fugiat secundum corpus cogitare se ipsum : Deum vero non solum non secundum corpus, sicut locale, sed neque secundum spiritum, sicut mutabile. Quæ enim spiritualia sunt, tantum diversa sunt a corporum qualitate et natura, quantum ab [477] omni locali circumscriptione remota. Quæ vero divina sunt tantum supereminent omnia et corporalia et spiritualia, quantum ab omni loci vel temporis lege, vel mutabilitatis suspicione aliena, in suæ incommutabilitatis et æternitatis beatitudine incommutabilia manent et æterna. In quibus sicut quæ corporalia sunt discernit animus per corporis sensus, sic quæ sunt rationabilia vel spiritualia discernere non potest nisi per semetipsum. Quæ vero sunt Dei, non nisi a Deo quærat vel exspectet intellectus. Et quidem de nonnullis quæ ad Deum spectant, fas est et possibile homini rationem habenti aliquando cogitare et disquirere, sicut de dulcedine bonitatis

ejus, de potentia virtutis, et aliis hujusmodi. Ipsum vero quod est id ipsum, id quod est cogitari omnino non potest, nisi quantum ad hoc sensu illuminati amoris attingi potest.

24. Credendus est tamen Deus, et in quantum Spiritus sanctus adjuverit cogitandus quædam vita æterna, vivens et vivificans, immutabilis, mutabilia omnia immutabiliter faciens, intelligens, et creans omnem intellectum et intelligentem, sapientia faciens omnem sapientem; veritas fixa, stans indeclinabilis, ex qua vera sunt omnia quæ vera sunt, in qua sunt æternaliter rationes rerum omnium evenientium temporaliter. Cuique vita ipsa essentia est, ipsa natura: et vita vivens ipse sibi est, quæ est ipsa divinitas, æternitas, magnitudo, bonitas, et virtus in se ipsa existens et subsistens, excedens omnem locum virtute naturæ illocalis, æternitate vero omne tempus quod vel ratione, vel opinione [*Alias, operatione.*] comprehendi potest: quæ longe verius est et excellentius, quam quolibet sentiendi genere sentiatur. Certius tamen sensu humilis et illuminati amoris, quam quolibet cogitatu rationis attingitur, et semper melius est quam cogitatur; melius tamen cogitatur quam dicitur. Ipsa est enim summa essentia, ex qua omne esse proficiscitur: ipsa est summa substantia non subjecta prædicamentis vocum, sed rerum omnium subsistens causale [478] principium, in quo esse nostrum non moritur, intellectus noster

non errat, amor non offenditur : qui semper quæritur, ut dulcius inveniatur ; dulcissime invenitur, ut diligentius quærat.

25. Hoc ergo ineffabile (cum nonnisi ineffabiliter videatur) qui vult videre, cor mundet, quia nulla corporis similitudine dormienti, nulla corporea specie vigilantis, nulla rationis indagine, nisi mundo corde humiliter amanti, videri potest, vel apprehendi. Hæc est enim facies Domini, quam nemo potest videre, et vivere mundo : hæc est species, cui contemplandæ suspirat omnis qui affectat diligere Dominum Deum suum in toto corde suo, in tota anima sua, in omni mente sua, et in omnibus viribus suis. Ad quod etiam non desinit excitare proximum suum, si diligit eum sicut se ipsum. Ad quod cum aliquando admittitur, in ipso lumine veritatis indubitanter videt prævenientem gratiam : cum inde repellitur, in ipsa sui cæcitate intelligit puritati ejus non convenire immunditiam suam. Et si amat, flere dulce habet, et non sine multo gemitu cogitur redire in conscientiam suam. Ad quod cogitandum omnino impares sumus : sed ignoscit quem amamus, et de quo digne nos non posse, vel dicere, vel cogitare confitemur : et tamen ut dicamus et cogitemus, amore ejus vel amore amoris ejus provocamur et trahimur. Cogitantis ergo est, in omnibus humiliare semetipsum, glorificare in semetipso Dominum Deum suum : in contemplatione Dei vilescere sibi : in amore

Creatoris subjectum esse omni humanæ creaturæ : exhibere corpus suum hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium suum. Præ omnibus autem non plus sapere quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem : et secundum datam a Deo mensuram fidei (Rom. XII, 1, 3), bona sua non ponere in ore hominum, sed celare in cella sua, et recondere in conscientia, ut hunc quasi titulum, et in fronte conscientiæ, et in fronte cellæ semper habeat : *Secretum meum mihi, secretum meum mihi*, (Isai. XXIV, 16). [479]

LIBER TERTIUS.

CAPUT I. SUPERNA BEATITUDINE NIHIL PRÆSTABILIS.

1. Notandum est duas esse beatitudines, duas misérias : una enim est beatitudo quam Adam habuit in paradiso et perdidit ; altera est in cœlo, quam habent sancti Angeli quos Dominus aumpsit. Una autem miseria est in terra, quam singulis horis patimur ; altera in ergastulo infernorum, quam perdit post mortem patiuntur. Illa itaque beatitudo quam habuit Adam in paradiso, fuit temporalis : illa vero est cœlestis, propter quam factus est æternalis. Illa itidem miseria vel tribulatio quam in præsentis patimur, finem habet : illa vero quæ in inferno est, omni fine caret, quæ etiam mors secunda appellatur.

2. Beatitudo igitur quæ sanctis promittitur, tam magna est, tamque mirabilis, ut eam nec oculus viderit, nec auris audierit, nec in cor hominis ascenderit. Cum itaque præ sui magnitudine videre nequeamus, consideremus quid in præsentis vita nos naturaliter delectet, quid bonum vel honestum videatur, si aliquid forte possit inveniri, unde illud admirabile, oculum non vidisse et aurem non audisse, lucidius nobis appareat, et saporem gratiorem habeat. Nimis etenim paucis verbis comprehensum est totum illud quod electis promittitur, et quia hoc ita est occultum, ita inclusum et ab infirmis mentibus

valde separatum, conemur de tam excellenti gratia aliquid dicere, ac illud in plures partes, ut limpidius clareat, dividendo statuere. Si enim grossum pomum ad mandendum infanti porrigeretur, præ nimia teneritudine sui parvuli oris illud nequiret mordere vel manducare : quod si particulatim incideretur, parvulus inde cibatus reficeretur ; et quod prius scire non [480] poterat, cujus saporis esset, dum integrum maneret, jam per frustra divisum comederet. Servata itaque illa invisibili promissione Dei, donec veniamus ubi eam videbimus sicuti est, intenti rimemur quid corporibus, quidve animabus nostris conveniat, quid appetere, quo etiam delectari libere et sine offensa valeant ; firmiter tenentes, nihil honoris vel alicujus bonitatis deesse omnibus, quibus in illa felicitate contigerit esse.

CAPUT II. CORPORUM BEATORUM DOTES RECENSENTUR ET EXPLICANTUR.

3. Septem igitur videntur esse quæ possunt corporibus aptari, et sunt decentissima, et ad beatitudinem et commoditatem ipsorum corporum sufficientissima. Sunt autem hæc, pulchritudo, velocitas, fortitudo, libertas, sanitas, voluptas, diuturnitas. Porro si aliqua in his sunt quæ sancti viri magis fugiant quam desiderent, ut est corporis pulchritudo atque voluptas, sciendum est non esse illa fugienda quia bona per se non sint, sed ne eorum occasione in culpam

offensionis aliquatenus cadant. Nam si ea amplectendo scirent se a bonitate non impediri, nec Deo displicere, profecto nollent eis carere : non enim in futuro parva in his quoque erit sanctæ dulcedinis delectatio, ubi nulla erit offensionis formido. Animabus vero sanctis hæc convenienter aptari videntur, sapientia, amicitia, concordia, potestas, honor, securitas, gaudium. Hæc electos Dei in illo beato regno habituros dubium non est : cum illos inhabitet, ac illis præsideat de quo est quidquid usquam bonum est, et qui potens est et gloriosus super omnia ineffabilis.

4. Sed jam ad cœpta redeamus, et de singulis [481] quæ proposita sunt, aliquid scrutando breviter dicamus. Quæris de pulchritudine ; audi quid scriptum est : *Justi fulgebunt sicut sol* (Matth. XIII, 43) ; *et sol septemplex sicut lux septem dierum* (Isai. XXX, 26). Si ergo corpora nostra fulgebunt sicut sol, qui multiplicatum lumen septem dierum habebit, magna incomparabiliter erit illa gloriosa pulchritudo. Accipe et aliud : *Salvatorem exspectamus*, ait Apostolus, *Dominum nostrum Jesum Christum, qui reformabit corpus humilitatis nostræ configuratum corpori claritatis suæ* (Philipp. III, 20, 21). Certe quoniam Dominus transfiguratus est in monte coram discipulis suis, resplenduit facies ejus sicut sol, cujus claritatis pulchritudine delectatus beatus Petrus, *Domine*, inquit, *bonum est nos hic esse* (Matth. XVII, 2, 4). Aspectus quoque

angeli qui sedit ad sepulcrum Domini, apparuit splendens sicut fulgur (Matth. XXVIII, 3). Cum igitur tanta claritas unius angeli hic fuerit, quam, putas, gloriosa, quam magnifica pulchritudo erit, quando sanctorum millia, numeroque carentia, claro corpori Domini nostri Jesu Christi assimilata apparebunt cum illo? Hanc beatitudinem pulchram et beatam pulchritudinem David sanctus considerabat, cum diceret : *Unam petii a Domino, hanc requiram, ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vitæ meæ* (Psal. XXVI, 4). De ista pulchritudine, quæ vere est magna beatitudo, multa inveniuntur in sacro eloquio.

5. Huic autem pulchritudini subjecta est velocitas. Velocitatem enim tantam habebunt hi qui cum Deo erunt, quantam habet radius solis, vel oculi alicujus hominis clare videntis. Sol quippe ut in oriente super terram venit, mox in occidentem radium suum porrigit ; similiter radius oculi, dum palpebra aperitur, in cœlum aut quovis alio, non impediante obice, in longum dirigitur : sic nimirum corpora nostra cum spiritualia fuerint, et ad instar Angelorum pondus et gravitatem non senserint, facillime transmigrabunt quocumque voluerint. Nam et in resurrectione corporum singulæ partes uniuscujusque hominis coadunabuntur, ita ut si manus vel pes alicujus, aut quodlibet aliud membrum in oriente sepultum, aut a bestiis devoratum fuerit, et reliquum corporis in

occidente vel septentrione jacuerit, aut in divisis mundi partibus dispersum sit, tam velociter totum corpus congregabitur, quam cito [482] clauditur oculus aut aperitur. Babyloniam namque a Judæa multa intercapedo dirimit ; et tamen in momento angelus Habacuc prophetam de Judæa in Babyloniam sustulit, quem super lacum leonum posuit, qui Danieli prandium porrexit : quo facto Habacuc protinus restitutus est in locum suum (Dan. XIV, 32-38). Mirari certe potuit ubi fuerit, quando se in loco proprio tam cito invenit. Talem itaque agilitatem quicumque habebit, magnum munus magnæ felicitatis procul dubio obtinebit.

6. Nec tamen iste felix ista sola felicitate erit contentus. Sequitur enim fortitudo, quam unusquisque beatorum tantam habebit, quantam nemo habere in præsentī vita poterit : nam mensura ejusdem valetudinis tanta erit, quanta is qui eam habiturus est elegerit. Si enim totam molem totius terræ uno digito movere voluerit, utique facillime poterit. Diabolus enim, Dei inimicus, ex fortitudine suæ naturæ movet æra, excitat ventum et tempestates, facit interdum terræ motum, multaque alia satis admiranda : unde et armatus fortis dicitur (Luc. XI, 21) ; et Deus electis suis non dabit vel parem fortitudinem, vel certe multo meliorem et majorem ? Absit ut hoc aliquis sentiat, qui sano capite ut homo sapiat. *Voluntatem enim timentium se faciet* Dominus (Psal. CXLIV, 19) ; quibus

etiam, ut alibi dicitur, nihil deerit (Psal. XXII, 1) ; si vero nihil eis deerit, fortitudo non deerit : aderit itaque et non modica.

7. Verum quia nec fortitudo, nec velocitas, nec pulchritudo adeo appetiantur ab illo qui liber non est, quod illa beata multitudo libera erit, dubium non est. Nam nulla maceria, nullus ignis vel aqua, sive alia quælibet materies, poterit eos præpedire ne intrent et exeant quocumque voluerint intrare vel exire. Libere enim Dominus clauso monumento exivit, libere infernum spoliavit, libere ad discipulos januis clausis intravit : libere sancti Dei, si voluerint, infernum intrabunt, libere per ignem et ardentem picem transibunt ; libere, quantum voluerint, absque sui læsione morabuntur, quia in illa gehennali flamma nihil ardebit, nisi tantum delicta ; et quoniam illa sancta societas ab omni inquinamento peccati purgata erit, per gelida et æstivata, per diversa tormenta et stagna vaporantia transibit illæsa. Iterum vero illud, vel consideratio eorumdem locorum erit in [483] arbitrio beatorum ; et, ad confusionem reproborum, tanta erit eorum libertas, quanta fuerit habendi voluntas.

8. Beatæ igitur libertati et tam liberæ beatitudini comitabitur gratissima sanitas. Sanitas itaque erit magna, quoniam absterget Deus omnem lacrymam ab oculis sanctorum, et jam non erit amplius neque luctus, neque clamor, sed nec ullus dolor, quoniam priora transierunt

(Apoc. XXI, 4). Qui vero bene considerare voluerit, nulla perfecta est in nobis in præsentis sæculo sanitas. Nam in omnibus membrorum nostrorum partibus, si aliquando durius tacti fuerimus, dolemus, confestimque læsi conquerimur: et quare hoc, nisi quia debiles ubique et infirmi sumus? Electis autem Dei nulla læsio supervenire poterit: non ferrum, non ignis, non aqua, non aliqua malorum mentio eis nocebit. Nulla memoria alicujus rei, quam passus est quivis eorum, nocere ei poterit, quoniam tanta abundantia jucunditatis ibi erit, ut de his quæ jam transierunt, nulla in eis turbatio mentis ex præteritorum recordatione fieri possit. Porro quod dicitur, *Stabunt justi in magna constantia adversus eos qui se angustiaverunt* (Sap. V, 1); non hoc facient propter suæ injuriæ vindictam, sed potius propter Dei justitiam in qua tunc robusti ac stabiles videbuntur. Ipsa quippe Dei justitia, sicut bonis erit dulcis et firma constantia, sic malis erit acerba, et confusionis mæstitia. Hoc autem videat qui Deo placere desiderat, ut ex toto suæ injuriæ illi vindictam committat, cum ipse dicat: *Mihi vindictam ego retribuam* (Deut. XXXII, 35; Rom. XII, 19). Si vero semetipsum vindicare cœperit, vindicem Deum ejusdem injuriæ nequaquam habebit, quoniam quidem illam super se præsumptuose accepit. Cui dicet Dominus: Quia maluisti te ipsum vindicare, quam me expectare, non debes amodo me de vindicta

interpellare. Si vero Dei consilium secutus, vindictam suspenderit, felix erit : quia nulla offensa, nulla ei erit egestas, nulla imbecillitas, sed sana felicitas, et felicissima sanitas.

9. Hæc quæ dicta sunt, valde bona sunt ; sed si saporem non habent, quasi penitus infructuosa sunt : si autem saporem haberent, incomparabiliter bona essent. Necessario igitur aderit voluptas, quæ beatis illis saporem tribuat, ut sapiant et intelligant quam sint [484] dilecta et jucunda tabernacula Domini, et quam melior est dies una in atriis Jerusalem super millia. Voluptas ergo maxima erit, et cunctos immensitate jucunditatis inebriabit. Propheta namque clamat : *Inebriabuntur ab ubertate domus tuæ, et torrente voluptatis tuæ potabis eos, quoniam apud te est fons vitæ* (Psal. XXXV, 9, 10). Vere mirabilis ebrietas illa, mirabilis illa ubertas, mirabilis est domus illa ; utpote enim torrens præcipitando defluit. Sic admirabili dulcedine domus suæ nos Deus omnipotens replebit. Et quia exemplum sufficiens tantæ suavitatis, tantæque dulcedinis, vel tantæ bonitatis invenire nequimus, consideremus dolorem amarissimum quem sunt habituri reprobi, contra jucundissimam suavitatem quam habebunt probi et vere beati. Porro si quis mihi pupillam ignito ferro perforaret, non modicum dolorem haberem : et si aliam simili tormento infigeret, multo majorem dolorem sustinerem. Quod si per omnia membra eadem mihi pœna

fieret, et idem dolor me ubique teneret, quid, putas, mihi esset? Nonne tanto dolore coactus insanirem? nonne penitus alterius mentis fierem? cum me flamma undique lamberet, combureret, cujus memoriæ anima mea fieret? Sic utique suo modo replebimur jucunditate a facie Dei, saturabimur ab ubertate domus Dei, inebriabimur a torrente voluptatis sive dulcedinis ipsius Domini. Temporalis quidem delectatio vel transitoria voluptas, in qualibet corporis parte solummodo sentitur; illa vero delectatio, quemadmodum ignis, per totum sentietur, ita et per omnes partes corporis et animæ sentietur. Quasi enim totum corpus sit gula, sic delectabitur sancta illa jucunditate: si enim mali male habebunt in omnibus suis partibus, quia bene agere noluerunt, multo justius boni bene habebunt in omnibus partibus animæ et corporis, quia bene egerunt.

10. Habebunt itaque sancti hanc beatam voluptatem, quæ veraciter est delectabilis et magna beatitudo: sed parum est hanc et alias supra dictas habere, nisi eas sine defectu valeant detinere. Accedat igitur diurnitas quæ nullius finis novit metas, quia justii in perpetuum vivent (Sap. V, 16). Diurnitas hæc non novit finem, quia beatitudo, pulchritudo, velocitas, fortitudo, libertas, sanitas et voluptas non habebunt [485] finem. Hæc quicumque habuerit, læto ore cantabit, *Lauda, Jerusalem, Dominum; lauda Deum tuum, Sion:*

quoniam confortavit seras portarum tuarum, benedixit filiis tuis in te (Psal. CXLVII, 12, 13) ; quia multum lætabitur qui tali benedictione benedicetur.

CAPUT III. ANIMARUM BEATARUM DOTES EXPLICANTUR.

11. Breviter igitur insinuatis partibus beatitudinis quæ corpori competere videntur, partes quoque illas, quas supra diximus animæ convenire, Domino adjuvante, perspiciamus. Partium quidem illarum prima est sapientia ; hanc beati viri pleniter habebunt, ut nihil eis desit de omnibus quæ scire voluerint : omnia quippe præterita, præsentia et futura scient, nec aliquid eorum notitiæ subtrahetur, quæ creator scienda creavit ; nec indigentia erit ut quisquam interroget, quis ejus proavus fuerit et de cujus stirpe prodierit, et quis ille vel ille sit. Omnium etiam linguarum et omnium creaturarum, omnium artium notitiam habebunt, et suos invicem videbunt. Quidquid feci vel facio in præsentī vita illi omnes aperte videbunt ; et quidquid aliquis eorum fecit, et ego videbo, si ibi fuero : nec inde ruborem aliquis habebit, si in hac vita Deo per pœnitentiam satisfecit. Ut igitur habeas unde conditori tuo non solum pro te, sed etiam pro illis qui tecum erunt, gratosus semper existas, præ oculis de quanta miseria nos extraxerit habebis, non quidem ad confusionem, sed ad majorem lætitiæ glorificationem. Tanto

enim erit major mutuae cognitionis exsultatio, quanto manifestior erit ipsa cohabitantium cognitio. Omnes quippe scimus, Petrum apostolum Deum negasse, et Mariam Magdalenam peccatricem fuisse, nec eos latet quia nos scimus ; nec eos magis pudet quam illum, qui sanissimus esset, nunc puderet quod olim graviter in prælio saucius fuisset. Quare hoc, fratres ? Certe quia facti sui pœnituerunt, et indulgentiam invenerunt. Sic et nos, si pro commissis veniam consecuti fuerimus, de perpetratis culpis non erubescemus. Nam si quis nobis in hac ætate impropèraret quod in infantia faciebamus, parum nobis satis constaret, eo quod tempus et ætas illa pertransierit : cum enim [486] essemus parvuli, sapiebamus ut parvuli, cogitabamus et agebamus ut parvuli ; quando autem facti sumus viri, evacuavimus quæ erant parvuli (I Cor. XIII, 11). In illa itaque vita pudor non erit, quando alter alterius facta videbit, si hinc per satisfactionem illuc, donante Deo, pervenerint : quod enim Deus mundavit, nullus immundum judicabit, nemo impropèrandum fore putabit ; imo pro se et pro his quibus sociati fuerint, Deum indesinenter laudabit. Porro si angelus te sui societate pro peccatis tuis indignum judicaret, haberes quid ei rationabiliter diceres. Si enim ipse vel indignaretur, dicens, Tu, homo cum sis, pulvis et cinis, intumuisti, et Dei mandatum neglexisti, putridus in delictis ; quo jure, quo merito, vis

nobis cœquari, quos cernis in obsequio Creatoris conversari? responderes: Cum sim pulvis et cinis, non est mirum si vento tentationis impulsus aliquando corruerim: sed ubi Creatorem meum cognovi, pœnitendo correxi quidquid prave commisi; hinc mihi tribulatio, jejunia, vigiliæ, plagæ, opprobria pro ejus satisfactione grata fuerunt. Quis autem vestrum tale quid unquam pro illo sustinuit? Quod vero non peccastis, donum illius fuit. Præterea cujus gratia tanti estis, ne peccaretis, illius me sanguis a peccati macula redemit, qui et homo fieri voluit, ut me regni sui participem efficeret. Cum itaque mors ejus sit meæ sufficiens causa salutis, quivis vestrum juste lætari debet me fieri participem vestræ beatitudinis.

12. In hac societate sancta erit quoque indeficiens et perfecta amicitia. Nam unusquisque sigillatim omnesque simul ac Dominum Deum suum plus quam semetipsos incomparabiliter amabunt, et quisque quemlibet alium sicut semetipsum habebit charum. Quod si dicat quis, patrem aut parentes se amplius cæteris velle diligere, discutiat quod sentit. Et quidem tuum parentem, quisquis es qui hoc cupis, quem tu veraci et ardenti amore diligis, affectas ut omnes diligant, et non minore amore quam tu eum diligis. Idem ego de meo amico sentio, volo atque desidero; idem omnes alii de amicis suis. Quapropter, ut sancti amoris omni ex parte

plenitudo fiat, et omnis ibi compos suæ voluntatis existat, necessario amabis omnes alios sicut te, quatenus omnes diligant te sicut se. Quod cum fuerit, erit magna et perfecta [487] amicitia, quia in singulis singulariter et in omnibus erit communiter affectus perfecti amoris.

13. Beata igitur amicitia, quæ tot beatorum spiritus copulat in æterna gloria. Hinc nascetur amica concordia, quæ ad instar concordiæ membrorum manebit jugiter inviolata. Hæc tanta erit, ut nullus aliud velit quam hoc quod te velle constiterit. Nam sicut una sponsa, una Ecclesia, unum corpus erimus ; sic non minor concordia quam nunc est inter membra unius corporis. Membra siquidem nostra tantam habent inter se concordiam, ut puta oculi, ut nullo modo alter sine altero quidquam velit operari. Nam si unus sursum vel deorsum, dextera vel læva velit intendere, non indiget ut alterum moneat secum conspicere, quia nullo modo naturaliter vult aspicere absque alterius insociabili conspectione : tantam namque inter se habent concordiam, ut quidquid unus voluerit, hoc idem et alius velit. Cætera quoque membra multa inter se copulantur concordia : nam pro pedibus et toto corpore operantur manus, pro manibus vero et toto corpore prospicit oculus, et pro oculo et toto corpore incedit pes, etiam nudis interdum plantis ; nec dicit, licet aliquando graviter cruentetur spinarum aculeis, se nolle quoquam

amplius ire : nec manus quamvis vulneretur, se nolle amplius operari. Nec, si contigerit ut manus siromaste, id est cuspide, pedem suum transfodiat, aliqua adversus manum ira pes ipse movetur. Tanta siquidem inter se amoris adunantur concordia, ut nulla valeant ratione dissentire occasione aliqua imo quidquid alicui impenditur, omnibus placet, quasi sibimet impenderetur. Omnia capiti serviunt et se pro illo periculis opponunt : ex quo manifestum est, omnia caput plus quam se veraciter amare ; ipsum autem dubium non est, omnium votis per omnia concordare. Sic quoque in cœlesti patria Deum ineffabiliter amabis ; et omnium, ad quæcumque volueris, ipsius etiam Dei, tecum velle habebis. Nam sicut tu a voluntate Dei non discrepas, sic ille tuæ voluntati per omnia concordabit : caput enim a suo corpore discordare nequit.

14. Sed forte quis dicet : Si Deus et omnes electi voluerint quod ego ; cum ibi fuero, inter majores esse volo. Cui respondendum puto, quia in gloria inter majores erit, sed in persona esse aliquis majorum, qui ibi erit, velle [488] nequibit, nisi se ipsum non esse velit, quod fieri non poterit. Sed nec in gloria majoribus par fieri velle poterit, si meritis impar exstiterit, quoniam quidem illius pulcherrima corporis compositio jam videretur violari ; quod cum amore ipso et pulchritudine ejusdem compositionis nulla ratione consentire poterit. Nam sicut in humano corpore,

nec manus fungitur officio pedis, nec oculus petit esse nasus, nec auditus odoratus, nec auricularis digitus medius vult esse vel pollex : sic in illa gloriosa compositione civitatis Dei, nemo suum statum gradu potiori volet mutare. In tantum quidem quod suum est quisque amabit, quia sibi sufficiens erit. Si enim is qui in beatitudine illa erit locatus, majus aliquid habere cuperet, quam adeptus esset, eo ipso miser existeret, quia nondum haberet quod desideraret. Nam quantum cuique deest quod honeste desideratur, in tantum miser esse ratione reprobatur : miseria quippe est absentia alicujus commodi contra voluntatem. Sed ibi nulla est miseria, imo sufficiens concordia, ut concors sufficientia. Quare omnipotens tuæ voluntatis eris, cum Omnipotentem tibi concordem per omnia habueris.

15. Potestas et beatis tanta erit, quantam quis eorum habere voluerit : nam quodcumque aliquis eorum sive in cœlo, sive in terra, vel in mari vel in profundo inferni imperaverit, absque ulla contradictione et mora fiet. Mirum fortasse videtur quod dicimus ; sed si bene consideratur ubi tunc locati, vel cujus capitis membra tunc erimus, et quia etiam nihil deerit his qui diligunt Deum, nequaquam incredibile erit quod asserimus. Hanc potestatem habebunt sancti Dei qui veraciter omnia possidebunt cum Filio Dei. Erunt itaque omnipotentes suæ voluntatis. Potestas vero hæc erit potestas æterna, et idcirco

his qui eam habuerint erit beatitudo non parva. Honor quoque illis beatis magnus erit, quia nimis honorati sunt amici tui, Deus (Psal. CXXXVIII, 17)

16. Honor iste tam magnus erit, ut ab humano ingenio comprehendi non possit. Ponatur tamen id exempli, ut servus aliquis honoretur a domino. Certe si imperator aut rex aliquis servum suum in magno languore inveniret, quem et ab invaletudine eriperet et honoraret, ita ut a servitute liberaret, et in ordine suorum militum poneret ; multum ille debitor domini sui et amicus fieret. Quod si eum inter primates suos [489] poneret, regia dignitate exaltaret, quanto, putas, gaudio exsultaret ? quo amore domini sui recte ille flagraret ? Domini gratia ab omnibus impenderetur ei, omnes servirent illi ne indignationem domini, qui eum honoraret, incurrerent. Si autem herus ille in tantum adhuc eundem diligeret, ut illum sibi in filium adoptaret, et hæredem suum statueret ; jam procul dubio servi exsultatio major existeret. Qua ex re propendi potest mirabilem esse honorem illum qui datur in æterna vita per ipsius vitæ et hominum Conditorem, qui sibi servientes non modo in æterna pace perenniter vivere vel suos amicos vocari et esse faciet, sed et deos et Dei filios et hæredes Dei cohæredes autem et Christi, cives patriæ cœlestis constituet, sicut scriptum est : *Ego dixi, Dii estis, et filii Excelsi omnes* (Psal.

LXXXI, 6). Nullum justorum ab ista divinitate exceptit benignus Deus. Sed tentemus sub exemplo intueri qualiter possit homo, divinitatem participando, deificari. Sit itaque unus ignis, in quo diversi generis materiæ ponantur: omnes quidem igniuntur, sed alia plus, alia minus; unaquæque tamen servata sui natura, juxta modum locutionis, quia ignita est, ignis dicitur: sic utique, sed tamen suo quodam altiori modo, omnes beati participando deitatem, etiam deificantur; qui, licet alii plus, alii minus, omnes tamen qui deificati sunt, æquali nomine dicentur dii. Qualem igitur honorem ab omni creatura ille habebit, quem Deus omnis creaturæ amicum censebit, fratrem appellabit, pro filio tenebit? omnis enim creatura inclinata erit, quod magnus et incomparabilis honor erit.

17. Satis magna et gloriosa sunt hæc dona Dei; sed si per annum, vel certe toto tempore durarent, putas, gauderes? an pretium dares? Gaudenter, inquis. Oportet igitur ut securitatem habeant, quatenus id quod habent semper servare valeant: securitas ergo sufficiens erit, quoniam neque luctus, neque dolor amplius ullus erit. Nunquam potero perdere tam admirabilem beatitudinem, nisi voluero, aut nisi Deus mihi eam auferre voluerit, aut quis fortior illo, qui eam auferat, regnum ejus invadat. Sed sum securus, quia si eam adeptus fuero, perdere nolo: securus quoque sum, eo quod Deus apud quem

non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio, eam non auferet mihi, postquam semel dederit : securus quoque sum [490] et ero quod nullus fortior illo supervenire poterit. Quare, postquam ita est, ibi esse plenariam securitatem dubium non est.

18. Erit igitur gaudium quod ultimo gradu accedat, pro his omnibus inæstimabile, quod penitus sensibus omnium supereminet. Quis enim cogitare potest gaudium quod de semetipso unusquisque habebit, quando tantam pulchritudinem, velocitatem, fortitudinem, libertatem, sanitatem, voluptatem, diuturnitatem, sapientiam, amicitiam, concordiam potestatem, honorem, securitatem habebit ? Nullus sane hoc gaudium dicere potest quantum est vel erit, quia nemo in præsentī vita illud expertus est. Verum si alicui amico tuo, tu quisquis es qui illuc venturus es, idem gaudium daret Omnipotens, quid tibi videretur ? Nonne multum gauderes ? Et si duobus vel tribus, vel certe pluribus, et illis quos non te minus amares, quid diceres ? Vere magnum gaudium haberes, et ultra quam dici possit exsultares. Hæc itaque donatio nullo modo deerit, si vere amicis et parentibus nostris charissimis, qui ibi per misericordiam Dei erimus, illud idem gaudium dabit Dominus, quatenus de illo qui supra erit gaudeamus, et de nobis ipsis et de proximis nostris exsultemus. Nempe gaudium illud tam magnum est eritque ut omnes capiat in

se : omnibus enim superabundabit, omnes circumdabit, omnibus ex omni parte erit. Sicut namque pisces maris undique circa se habent mare, sic sancti Dei illam magnificam suavitatem gaudii circa se habebunt undique, de qua bono servo dicitur, *Intra in gaudium Domini tui* (Matth. XXV, 21, 23).

19. Breviter igitur perspectis quatuordecim partibus beatitudinis, sive commoditatis, erit forsitan qui quærat ad quid tanta pulchritudo, velocitas et aliæ nonnullæ partes deceant vel proficiant, cum solummodo beate vivere et illa habere, quibus vita carere non potest, satis sufficere posset. Sed sciendum est quod Deus indigens nullo est : et sicut ille in omnibus est sufficiens, sic amici et ministri ejus in omnibus erunt omnem sufficientiam habentes. Si enim quisquis eorum in qualibet re sentiret se impotentem esse, non tantum gauderet quantum faciet, cum se veraciter suæ voluntatis cognoverit esse omnipotentem. Proinde, ut gaudium nostrum sit plenum, nihil deerit timentibus, imo diligentibus Deum. [491]

CAPUT IV. SUMMA DAMNATORUM MISERIA.

29. Cum itaque tanta beatitudo sit amicis Dei, de inimicis quid erit ? Utique non sic impii non sic (Psal. I, 4) ; sed contra hoc quod sancti erunt pulcherrimi, credendum puto quod ipsi erunt turpissimi, nec in resurrectione immutabuntur in

melius : sed sicut boni in die revelationis Domini glorificabuntur, sic ipsi in damnationem æternam præcipitati dehonestabuntur. Felices et sancti erunt ad omne quod voluerint velocissimi : infelices et mali erunt pigerrimi ; contra maximam beatorum fortitudinem habebunt miseri maximam debilitatem. Justi libertatem eundi quocumque voluerint habebunt ; injusti vero æterna clausura damnati, nusquam ire poterunt. Electi Dei jugi sanitate potentur : damnati vero languore perpetuo cruciabuntur. [492] Boni satiabuntur voluptate domus Dei : et mali replebuntur amarissimo poculo domus diaboli. Boni in bonis diuturnitatem habebunt : mali in malis nunquam fine carebunt. Probi maxima sapientia erunt præditi : improbi autem sua insipientia confundentur ut miseri. Amici Dei summam inter se habebunt amicitiam : inimici vero maximam inter se inimicitiam. Erunt pace perpetua concordēs beati : erunt miseri jugi dissensione discordes. Justi habebunt regiam potestatem præcipiendi : injusti quoque carebunt potestate sese quoquam movendi. Sancti Dei honore magno sublimabuntur : damnati vero multo dedecore opprimuntur. Securi erunt boni quod nunquam bonum eorum peribit : timore mali cruciabuntur, qui omni fine carebit. Mœror et desolatio his qui Dominum Christum contempserunt : gaudium et delectatio his qui

eum dilexerunt et diligunt ; cui honor, gloria et imperium in sæcula sæculorum. Amen.